1991. jan

27

Jakáms S.

KAPOCS

1758- -1808

A SOPRONI ÖREGDIÁKOK EGYESÜLETÉNEK LAPJA

1956-1990

November 4.

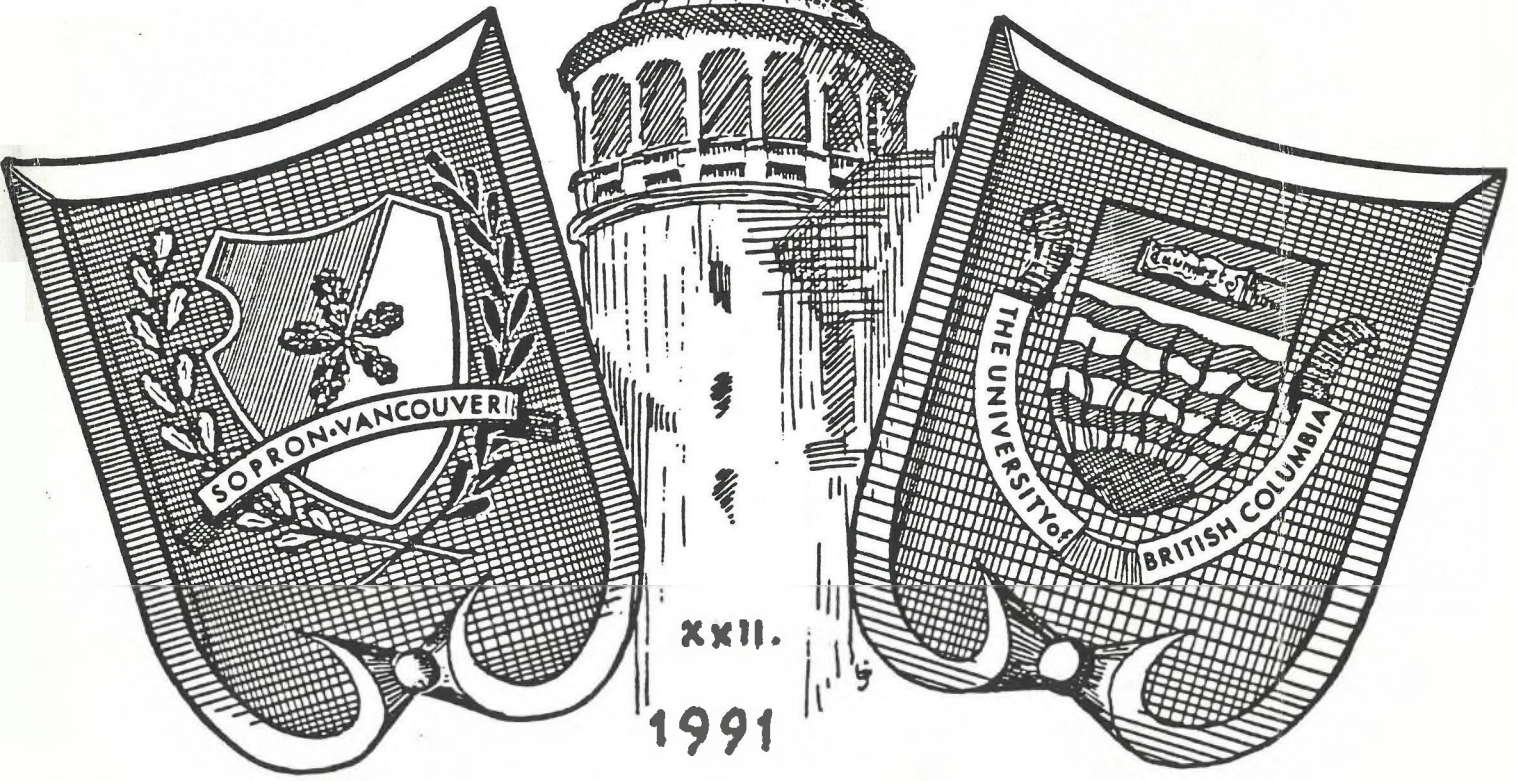

XXII.

1991

RETURN ADDRESS:
714 Lindsay Street
Victoria, B.C.
Canada V8Z 3E1

Dr. Madas A vostai: 1990. X. 26.

Tartalomjegyzék

Sz.		Oldal
1	Családi Értesítő - 1948: Farkas Jenő	2
(2)	Életrajz és családi fényképek, Aranylakodalom	1
3	U. B. C. Forest Club, 1957: Dedication	2
a/	A Guidini orosz költő 1956 - költeménye	1
4	J. S. UBC doktorátusa 1964	1
5	J. Köstler - Silviculture 1949; kivonat	5
6	Gener. Scheme for Regeneration Cuts, J. S.	6
7	R. F. Dasman, 1959: Environmental Conservation. Selec.	3
(8)	J. S. Environmental Program 1970 (Lejeune)	2
9 a/	J. S. Ecol. Balance - Forest Mngmt - 1971	2. Ross
10	J. S. Legislation for Socio-Econ. Mngmt - 1972	3
11	P. Trudeau Prime Minister's Appreciation 1973	1
(12)	J. S. Északamerikai Erdőgazd. Válsága 1979	9 Cleveland
13	J. S. Natural Regen. of W Spruce in N.S. 1979	17
a/	1969 - enclosed Marit. Prov.	1
14	J. S. Ecol. For. Mngmt, 1979. Rev. Deliv.	5
(15)	J. S. Bangor Paper - 1980 Ecol. Mngmt	17
16, a/	L. Mincher, 1980-83. Selected article & Vision	2
17	E. W. Kierens, 1983 - Economics of Natural Res	1
18	The Chron. Herald, Halifax 1983, Sydney Trial, NS	1
19	Rural Delivery. N.S. The Sydney Trial, N.S. 1984	1
20	J. S. Decay of professional responsibility in Canada by 1972-1988	1
(21) a/	J. S. B.C. - For. Res. Comm. submission and Márc. Májús oral summary 1990	2
(22) a/	The Trumpeter: J. S. articles in 1989 and 1990	4
23	Salamon Mária tűzrendezése - J. S.	2
24	Zárszó: Tölcsvai emlék 1781) Paletanria Edit	1
		Σ 93

Mindnyájan voltunk egyszer az Akadémián...

az Alma-Mater

1770 Selmec 1808 - 1919 Sopron

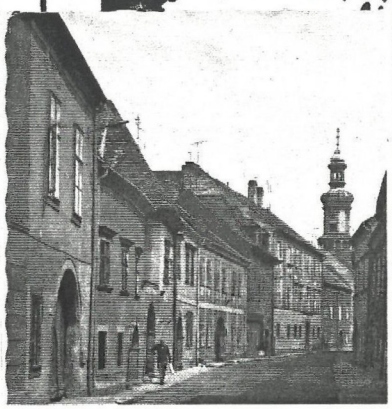

Sopron

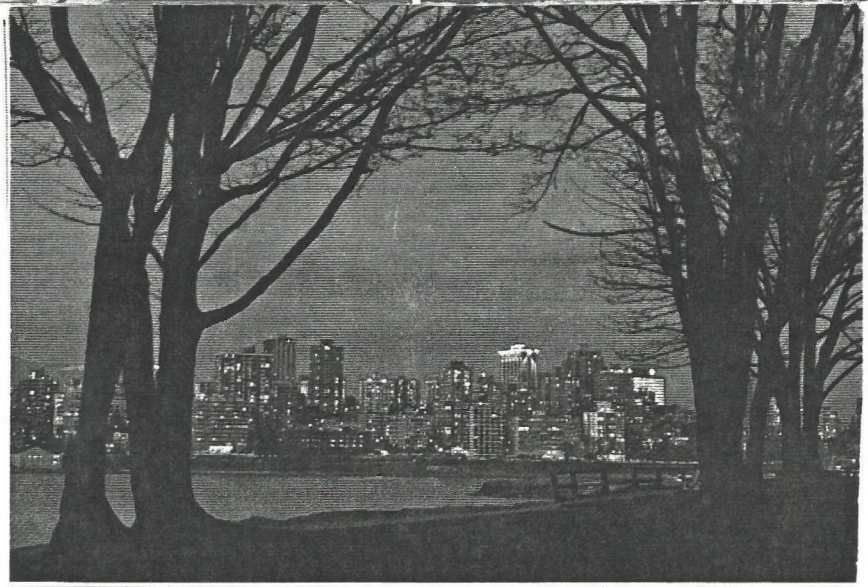

VANCOUVER

1957 - 1961

AZ 1990. Február 24.-én tartott "SZAKESTÉLY" -en megválasztott ideglenes vezetőség, az 1992-ben tartandó" HOMECOMING BAL" -ig van megválasztva.

Professzor Adamovich László
Életig tartó tiszteletbeli elnök

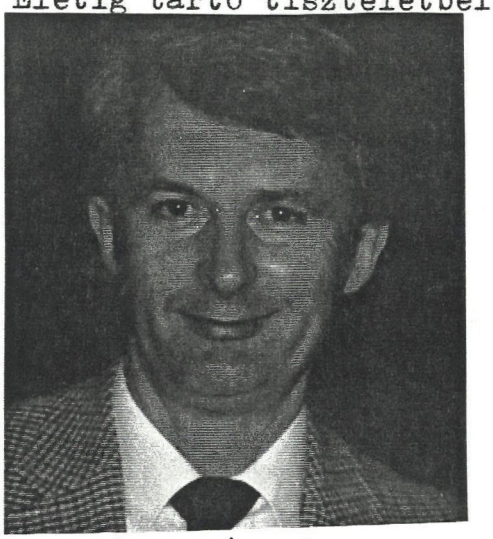

Józsa László
Elnök

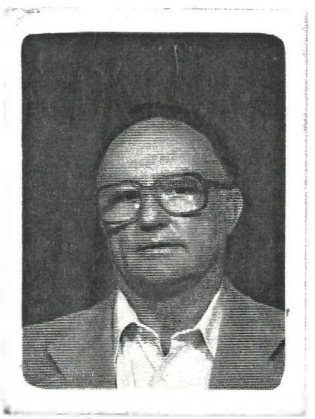

Dr Pászner László
Elnökhelyettes

Dr Pálka László
Pénztáros

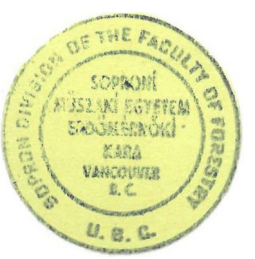

Titkár ?

A "KAPOCS" LAPUNKNAK KÖZÖSSÉGÜNK ÉRDEKEIT KELL SZOLGÁLNI!

MINDEN CIKK AZ ÍRO VÉLEMÉNYE, MEGLÁTÁSA, MELYEKÉRT A SZERKEZTÖ BIZOTTSÁG FELELÖSÉGET NEM VÁLLAL.

***** COPY RIGHTS RESERVED*****

" JOBB KÉSÖBB, MINT SOHA"

Elnézést kérünk a KAPOCS késéséért, de az anyag összegyüjtése a soproni ünnepek után nehézséggel járt és a gépelés magyar szövege, nehezen ment az ünnepek alatt.

Kérünk mindenkit, hogy a jövöben küldjék be a cikkeket nemkésöbb , mint agusztus 31-re az alabbi cimre.

C/O János R Palkovics
1932 Mc Nicoll Ave
VANCOUVER B.C.
V6J-1A6

A XXI. évfolyam 26. szám 1989 oktoberi Kapocs kiadása után, nézeteltérések kerültek a felszinre, a politikai cikkek és az EXTRA- EXTRA szám miatt.

Ezért az 1990 február 24-én megválasztott ideglenes vezetöség ugy határozott, hogy ezentúl a politikai cikkeket mellözzük és csak az egységünkre vonatkozó cikkeket közöljük a jövö Kapocs-ban.

Valaki nekem azt javasolta, hogy nevezzük el a 'Kapocs' folyóiratot 'ÉK"-nek.

Feleletem gyorsan az volt. " Igazad van, hiszen köztünk is akad egy-két 'BUNKO"aki az éket mélyre szeretné verni sorainkba"

Ne adj helyet az ilyeneknek!

A "KAPOCS" szerkeztöbizottság tagjai.

Dr Sziklai Oszkár Tanári kar részéről
Dr Pászner László V. évf. Cim nyilván-tartó
Palkovics János V. évf. felelös szerkeztö
Takács József IV. évf " "
Jákoy András III. evf " "
Gyöngyösi Sándor II. évf. " "
Draskóy György I. évf. " "

A "KAPOCS" A SOPRONI ÖREGDIÁKOK IDÖSZAKOS KÖZLEMÉNYE.

XXII. évfolyam 27. szám. 1991.. Január.

IV.

Tartalom jegyzék.

1, Megemlékezés Jagodits Ferencné Kundráth Julianna .... Király Ilona

2 Irma Julia Temetésén - - - - - - - - - - - -"- -

3 Salamon Marion Professzor Gyászmiséje . . . . . . Prof. Joblánczy Sándor

4 Megemlékezés Opt Ödön-ről . . . . - - - . Klima Imre.

5 Fűzfa Király Ilona

6 Sopron-i szakestely 1990 Február 24.-én - - - - - Takócs József

7-9 Az elnök levele Józsa László

9 Délibáb - - - - - - - - - Király Ilona

10-12 Azért a piknik-azért a szószék, Ha nem is a megálmodott Endrődy Piroska

13 A soproni Erdészeti és Faipari Egyetem Tanács Elnökségének Határozata.

14. Levél Dr. Winkler András Rektor úr-hoz Pendl Ferenc

15 A válasz Pendl Ferinek a Rektor úrtól. - - - - - - Dr. Winkler András

16 Levél a szerkesztőségéhez
-"- Dr. Winkler Andráshoz - - - - - - . Nagy Ernő

17. Az első hívó levél. Erdészeti és Faipari Egyetem Sopron . . Professzor Láng László

18 . A Diák szerkesztő Bizottság Kérő levele Dr. Winkler András

19 Beszámoló a Sopron-i Ünnepek Előkészületeiről - - - - Varga Jánosné
„alias Palko"

20-21 Dr. Winkler András rector megnyitó beszéde az 1990 november 4.-én tartott soproni ünnepen - - - - . Dr. Winkler András

22-24 Professzor Adamovich László beszéde az 1990 Nov. 4-én tartott soproni ünnepen. - - - - . Dr. Prof. Adamovich László

25-29 Dr. Prof. Kató Ferenc Beszéde az Európában élő erdész kolegák nevében Dr. Prof. Kató Ferenc

30 Váratlan Felszóllalás a Sopron-i ünnepen (Nagyor János) } - - alias Palko
A soproni polgármester köszöntője
Dr. Kozák Antal köszöntője a U.B.C. Forestry kar nevében. Dr. Kozák Antal

31-32 Jánosko Ferenc Beszéde a Selmeci Társaság nevében - - Jánosko Ferenc V. és EMH.
Válasz a Kérésre a Sz.B. nevében - - - - Palkovics János.

33 Hivatalos meghívó az 1990 nov. 4-én tartott soproni Ünnepségre

34-35 Emléktábla Kanadából (Szimbólizmus lcitása) - - - - - - - - -
1956 – 1990

36 Jánoska Ferenc V.emh. levele - - Jánoska Ferenc.

37 Isten Vizsgáztat (vers.) Király Ilona.

38 1990 November 4. Sopron köszöntése - - - - Nagy Ernő

39, Nagy Ernő Lelkipásztor -"- Nagy Ernő

40 Köszönő levél Dr. Winkler András Rektor Úrnak - - A Sz.B nevében „Palkovics J."

41 O„Kapocs" előfizetők névsora - - - - - - - - -

42 Adományok a Faragványra.
Felhívás a Sopron Alumni Education Fund-ra - - - - - - -

43 Galogatvány a szakestélyre - - - - - - - - - -

44-46 Képek az 1990 nov. 4. soproni Ünnepekről

47 Négy nap Sopron-ban - - - - - Jákoy András

48-49 Witt Lajos professzor ünneplése a vas-diploma megszerzése-re Sz.B. és Prof. Adamovich László

50 A volt másodévesek 30 éves találkozója Vancouver-ben - - Pendl Ferenc
51 Az ünnepi Köszöntő -"- -"- - - - - - - - Toth Géza
52-53 A volt másodévesek névsora - - - - - - - - - -
54-56 Sopraniak kérése, egy emlékmű alapítására - - - - Várkuti János
57. Köszönetek jókívánságok, Hírek. - - - - - - - - Sz. B.
58 Lustaság vagy hanyagság - - - - - - - - Palkovics János
59 Scientist Honored. Gratulálunk Orloci Lászlónak - - - - -
60 Soproni Emlékek.
61-64 Megjelent újság cikkek a Sopron-i ünnepekről - - - -
„pro és contra"

3

JAGODITS FERENCNÉ, KUNDRATH JULIANNA
1937 - 1989

Mikor eljöttünk Sopronból, másodéves erdészlány volt: szőke, szerény, szorgalmas. Sokan talán azóta sem találkoztatok vele. Már akkor a geofizikus Paterral járt, akihez Ausztriában végleg hozzákötötte életét. Igy Vancouverba nem ment az erdészekkel, a torontoi csoporttal maradt. Itt mindenki megszerette a csendes, kedves mindenben segitő Juliát. Csoportunknak oszlopos tagja volt, de sajnos ez az oszlop kidült sorainkból tavaly decemberben. Fájt, nagyon fájt, talán azert is nem irtunk hamarabb a Kapocsban.

Betegsége ellen hősiesen küzdött. Bizott, és mi vele biztunk, amig csak lehetett. Ő mindig "köszönöm most egész jól" volt, ha kérdeztük. Nem panaszkodott, csak láttuk, hogy egyre gyengült. Testileg. Lelki ereje azonban példamutató volt. Mihelyst kihevert egy-egy kemoterapias kezelést, ő ment betegeket látogatni és bátoritani. Összejöveteleket szervezett és egyre tervezett. Három unokája közül csak egyet ismerhetett meg - a kis Juliannát -, de a másik kettő tudatának már előre örült, mikor a saját életében már elnyomta a fájdalom az örömöket.

Júlia és Feri két gyermeket nevelt fel, Attilát és Andreát. Lánya erdész lett, és erdészhez is ment férjhez. Amit Julia Sopronban kezdett, azt Andrea Torontoban fejezte be. Julia tanári pályára tért át, 1965-ben elvégezte a "Teacher's College"-ot. Azóta tanitott és folyton tanult tovább. Munkája és családja mellett hihetetlen kitartással, esténként tanulva megszerezte a B. A. Degree-t a torontoi egyetemen. Nyári tanfolyamokon, többekközt Art Special, Special Education és Computer tárgyakat végzett. Szabad idejét önkéntes munkák töltötték ki: mostoha gyerekeket vállalt, mikor a sajátjai felcseperedtek. Az Ontario Science Centre-nél biologiai kisérleteknél segédkezett. Fogyatékos gyermekeket tanitott, istápolt és vitt különféle helyekre. Felnőtteket tanitott olvasni a Literacy programon belül. A templomnak is aktiv tagja volt, hittant tanitott, áldoztatásnál szolgált, öreg-házakban betegeket látogatott. Az itteni soproni csoportban is mindig segitett, akár szervezni, akár dolgozni kellett. Irt vagy beszédet mondott, vagy a külön gyüjtést adminisztrálta, mikor arra volt szükség.
Sirjához elkisérte a soproni csoport, búcsú beszédet a soproni geofizikusból lett Jezsuita pap, Fülöp József mondott. Soproni dallal, s az itt mellekelt verssel búcsúztattuk.
Julia rövid életet élt; hogy lehetett ilyen rövid életbe ennyi hasznos tevékenységet belezsúfolni? Tanitó volt, tanuljunk tőle! Szépen, hasznosan élni, amig tudunk; bizva küzdeni, amig lehet; és végezetül elviselni a ránkszabott sorsot.
Emléked velünk marad Juliánk!

(Kenedinné, Király Ilona)

2.

IMA JÚLIA TEMETÉSÉRE

Adamovics Juliskához

Istenem, tudom jól,
Te vagy az Úr életünk felett. Mégis fáj vadul,
ha közölünk egyet elszólítasz.
Légy velünk! Mutasd meg hogy van vigasz!
Anyánk szült, de lelkünk Te lehelted,
Apró lépteinket te vezetted.
Minden jótett mögött csak Te voltál.
Szeretetet belénk Te sugalltál.

Most elment, kit annyira szerettünk.
Együtt vigadtunk, sírtunk, nevettünk,
Mintha az élet örök lenne
már itt a földön. De így a rendje.
Mégis engedelmes gyermeked volt,
a baja ellen míg tudott, harcolt.
A földi porhüvely nem bírta már!
Lelke alkotojához visszaszáll.

Tied a kezdet és Tied a vég!
Egy emberöltő szinte semmiség;
Mint a természetben egy tő virág
Tavasztól őszig hozza bimbóját,
aztán leteríti a téli fagy.
De magja ott nyugszik a hó alatt,
s tavasszal kibúj egy újabb virág.
Az élet meg nem áll, halad tovább.

Szerény virág volt, örökke nyiló,
kis mosoly-bimbóit szerte szóró.
Nekünk ezekből akkor is adott,
mikor érezte az első fagyot.
Eltesszük emlékbe, s most búcsúzunk.
Fejünk lehajtva így imádkozunk:
Legyen meg a Te szent akaratod!

(Kenedine, Király Ilona)

SALAMON MARION PROFESSZOR GYÁSZMISÉJE

Salamon Marion professzor gyászmiséje 1990 október 4.-én a Vancouveri Magyarok Nagyasszonya Római Katolikus Templomban volt. Boldogult 1911-ben junius hó 7.-én született Kismaroson, elhunyt Vancouverben 1990 szeptember 30.-án. Soproni tanár kollégái és tanítványai nevében Dr.Jablánczy Sándor búcsúzott tőle:

„Főtisztelendő Ugrin Atya, kedves Csilla, kedves Berti, tisztelt gyászoló testvéreim!

A soproni öregdiákok nevében forró testvéri együttérzésünket fejezem ki szeretett kartársunk és tanítványai felejthetetlen professzorának elhunyta fölött. - Kérjük Mindenható Teremtőnket, küldje el vigasztaló kegyelmét jelenlevő két családtagjának; Budapestre leányának Alexandrának és három unokájának; valamint Csilla özvegy édesanyjának; Calgaryban Berti feleségének és három gyermeküknek; végül Párizs-ba Csilla hugának Ágnesnek.

Kedves Marion, Sorsközösségem veled már születésünkkel kezdődött az ősi Hont vármegyében. Te a Duna mellett Kismarosból láttad még a gyönyörű Börzsöny hegység Csóványos csúcsát, én pár évvel korábban Ipolyságról pillantottam meg észak felől. - Te kis elemista voltál, én meg első gimnazista, amikor 1919-ben az esztelen trianoni tragédia szétroncsolta ezeréves hazánkat, szétszagatta magyar népünket! Ipolyságot is elszakította Tőletek.- Te otthon a József Nádor Műszaki Egyetemen szereztél gépész mérnöki oklevelet, én Prágában a cseh Műszaki Egyetemen lettem erdőmérnök.

Újpesten, Szegeden, Háromon szereztél páratlanul sokoldalú mérnöki, üzemvezetői és kutatói gyakorlatot, elismerést a fafeldolgozó ipar és tudomány sok ágában. - 1955-ben közelebbről ismerkedtünk meg neveddel a soproni erdőmérnöki tanári karban pályázatoddal kapcsolatban. A meghirdetett fatechnologiai professzori állásra a pályázók között mindannyian téged találtunk legalkalmasabbnak. 1956 eseményei késleltettek, hogy elfoglalhasd tanári székedet Sopronban.

Vancouverbe meghívott menekült egyetemi csoportunk 1957 nyarán értesült, hogy Salamon Marion Montreálban van. Meghívásunkra készséges voltál segíteni nekünk 150 hallgatónk nevelésében mint tanár 1961-ig. Közben a helyi Federális Faipari Kutató Intézet is meghívott tudományos kutatónak. Ott is sokrabecsült munkát végeztél nyugdíjazásodig 1976-ban.

Meggyőződésem, hogy az Úr Isten a hosszú életet szorgalmas erkölcsös embereknek ajándékként adja, hogy alkalmuk legyen közelebb kerülni Jézus Krisztushoz. Hitünk szerint a halál nem tragédia idős korban; még kevésbbé büntetés, hanem egy új magasabbrendű lét kezdete.

Tolsztoj vallja helyettünk : "A halál megszabadulás minden akadálytól, amely magasabrendű életünk utjába áll. Mindenesetre csak jót hozhat nekünk, s ezért nyugodtan, sőt vidáman nézhetünk elébe. Csak az nem hisz a halhatatlanságban, aki sohasem gondolkozott el a halálon. Ahogy Istentől jöttem, amikor megszülettem, úgy térek vissza Ohozzá."

Kedves testvérünk Marion, most érdemeid révén hisszük hogy közel kerültél a Mindenhatóhoz. Biztosra vesszük, hogy folytatni fogod buzgó imádságodat családodért a Krisztusi hit igazi boldogságában.

Isten Veled, Viszontlátásra!

Soproni Barátaid

Szeretett Apt Család, Barátaink!

Karácsonyfát díszitettem ezen a héten. A házban csend, békesség volt Zsóka a konyhában karácsonyi süteményeket sütött, illata olyan vol mint gyermekkoromban.
Elgondolkodtam? Van úgy az ember, hogy valahogy magába süllyed gondola tainak mély kútjában.
Vajjon milyen beszédre bólintana Dönci Bátyánk a maga bölcsességével humorával? Vajjon mély szomorúságot tápláljunk-e magunkban, vagy meg értést és termékeny békességet?
Amikor Osloban jártunk Zsókával, egy szoborcsoportot láttunk körben el helyezve. Az első szobor egy fiatal asszony volt egy csecsemővel, következő egy büszke serdülő ifjú, aztán egy férfi családjával, eg öreg ember karosszékben - és a kör végén egy elhunyt férfi, szelidsé arcában. Egy ember aki megőrizte méltóságát halálig.
Az élet körében Dönci Bátyánk méltósággal bölcsességgel, jó humorral él és a jó Isten megadta azt, hogy ez megmaradt utolsó pillanatáig 1901-ben született Duna-adonyban, Fehérvár mellett. Fiatalon, 18 éve korában mint önkéntes a csehek ellen harcolt, mint első éves erdőmérnö hallgató pedig sopronért - hogy megmaradjon a város magyarnak az I. Vi lágháború utáni népszavazáskor.
"Keretes Baleknak" hívták. Miért? (Kisse habozok de azt hiszem a humo felemeli az embert mint a szelid imádság.)
Nagy volt a szervezkedés, a harc, a helyi osztrákokhoz húzó poncihte rekkel. Dönci Bátyánk is kivette részét a kézitusában egy poncihte házában. A tusakodás során lekapta a szoba faláról a Mária képet mondván hogy Isten bocsássa meg, - és bekeretezte a poncihter fejét Szep idő volt a fiatalság. Sokszor elénekelhette az Erdész Himnuszt
"Erdész vagyok, csendes Tanyám az erdő mélyében áll,
Hova csak farkas és madár, szelid kis őz talál.
Feledve rég a külvilág, csendes az életem,
És mégis megsebzé szivem az égő szerelem."
Hát így is történt. Még hozzá, úgy mondja a rege, a Dráva partján ta lálkoztak Saci nénivel közel 60 évvel ezelőtt. Együtt fürödtek, evez tek, beszélgettek.
Igen ám, de volt egy bökkenő; Dönci Bátyánknak jeggyürű volt az ujján Vőlegénye volt egy soproni lánynak, Rutrich Rózsának. Városi tánco leány volt, aki Bécsbe járt szép ruhákért.
Ugyanakkor a rovartani tanszék felajánlott egy helyet Dönci Bátyánknak Ő az erdőt, és Saci nénit választotta. Látta benne az élettársát, a erdőben pedig a kiegyensúlyozott életet.
A II., világháború után a rendszer nem tudta megtörni integritását. Te hetsége erdeinek kezelése mellett egyéni tudományos munkájában talál kielégülést. Rovargyüjteménye a British Museumban van kiállítva Egyetemunkon, Vancouver-ben, rovartant és erdővédelmet tanított Voltak közülünk olyanok akik kételkedtek abban, hogy jó ötlet volt-e ki jönni otthonról. Egy kollégája kérdezte tőle, hogy "mond Dönci; hát m lett volna ha nem jöttünk volna ki?" - Dönci Bátyánk csak ránézett é azt mondta: "Hát tudod, nincs annál butább dolog mint a feltétele múlt idő."
Örült amikor Kamil biztatására elkezdtem vadászni. Azt mondta: "Tudo Imre, a jó Isten azokat az időket nem számitja be életedbe, amit vadá szattal töltessz el."
Dél Amerikában, a Columbiai egyetemen is tanított. Itt találkozot Kamil Csillával és bővült a család Kingával és Attilával. Amint a lehetséges volt, az egész Apt család Victoriába jött.
Szeretett Apt Család, Barátaink! - Amikor egyedül ültem szobámban, lé nyem mely kutjában ébredtem arra, hogy mindannyian egy kört irunk le

Ebben a körben az elmulás, a halál legyőzése a folyamatosságban van. Dönci Bátyánk unokái, Kinga és Attila és azok gyermekei tovább viszik példáját, bölcsességét, megértését, humorát, életének példaképét.

Adja Isten Úgy Legyen

Klima Imre: professor

Fűzfa

Ha meghalok, poromból fűzfa nő.
Nem büszke tölgy, vagy felséges fenyő;
Szerény fűz, egyszerű, igénytelen.
Ámbár puha fája értéktelen,
S kusza ágai oly törékenyek,
Mint egy zaklatott, érzékeny lélek.
Megtörten, sárgán lógnak lefelé,
Intenek az ittmaradtak felé.

Mégis átveszel ő minden vihart,
Törzse ha letört is, újból kihajt.
Tavasszal elsőnek fakad rügye,
Ha megszólal a rigó éneke;
S ő tartja legtovább a levelet,
Míg a tél küldi szél-üzenetét.
És ha a halál kidönti a fát,
Ő sarjaiban mégis él tovább!

- . - . -

(Kenedi, Király Ilona)

S O P R O N I S Z A K E S T É L Y - 1990. FEBRUAR 24.

Valamikor réges-régen még Selmecen, majd Sopronban szép diákszokások szabályok, ünnepélyes együttlétek voltak a Szakestélyek sora Emlékük az életben, vagy még abból is kifelé ballagó öregdiákok mindörökre megőrizték.

Mi Vancouverban letelepedett soproniak "szakestélynek" hivjuk az e első vagy második hónapjában rendezett vacsorás összejövetelt, amellye tulajdonképpen kanadai partraszállásunkat ünnepeljük meg. Az est sora emlékezésen, nótázáson túl, napjaink soproni vonatkozású dolgait szoktu megbeszélni.

Igy történt ez évben is a Vancouveri Magyarok Nagyasszonya Egyházközös ség nagytermében, ahol 48-an jöttünk össze az errefelé élő kollégák e derék feleségeink.
Palkovics János vezette a mozgalmas hangulatú est menetét. Adamovic László kedves professzorunkat a soproni öregdiák közösség, örökös tisz teletbeli elnökének fogadtuk, teljes egyetértésben. Az est jóreszében soproni egyetem U.B.C.-re került és itt végzett tagsága, magyarország rehabilitációja témájával foglalkoztunk - néha bizony elég parázso hangulatban.

A U.B.C.-en tanitó kollégáink szakmai kapcsolatban állnak a sopron Alma Mater-rel és ők tőlük telhetően tájékoztattak a dolgok állásáról A jelenlegi erdészkar rektora Dr. Winkler András jóindulatú törekvése a mult orvoslására érezzük. Ehhez az ő kezdeményezésük lehet (lett! az első legfontosabb lépés. (A hivatalos első hivó levél nem sokkal a est után érkezett minden soproni címére.) Személyes elgondoláso kerültek szóba és vitára. A várható ünnepély, 1990. november 4 történelmi dátum alkalmára, egy indián faragású emlékmű, sorsunka szimbolikusan kifejező dombormű megrendelését határoztuk el, amelyet soproni egye-tem aulájában helyeznének el.

Keveset tudtunk a lehetőségekről akkor még, de az ünnepség, az emlékm leleplezése az óhajtott helyen megtörtént. A továbbiakban a KAPOC szerkesztési jövőjét beszéltük meg őszintén értékelve a Pendl Feri kol légánk évtizedes munkáját a 26 éve működő lapunk gyarapitásában Szóba került a "KAPOCS" név és fedőlap eltulajdonitása. A "copyright nem sérthető meg a jövőben!

Köszönet illeti Palkovics János kollégánkat a hosszúra nyúlt, de na gyon szükséges megbeszélés korrekt levezetéséért.

Takács József

Az elnök levele az olvasó közönséghez

Józsa László

Nem tudom, hogy ti hogy vagytok, de amikor levélírásról van szó, számomra az üres lap ijesztő hatással van. Majdnem vádlóan kérdi tőlem "Na mit akarsz balek?"

Ez az érzés különösen kifejeződik bennem, ha "produkálni" kell, mivel a levelemet egyesek ne-tán kritikus szemmel olvassák! Hogy elterejem magamról a figyelmet, itt az elején kijelentem, hogy a fő célom nem az, hogy Tabakit legyőzzem írási stílusommal, hanem inkább az, hogy egy rövid beszámolót adjak tevékenységeinkről; egy kicsit visszapillantani a múltba, és előre tekinteni a jövőbe.

Akármilyen mércével is mérem (közösségi vagy privát) nagyon mozgalmas évnek bizonyult 1990.

1: A február 24-én tartott "Közgyülésünkön" egy vezető bizottságot választottunk, hogy hivatalosan képviselhessük a kanadai Öregdiákokat a "rehabilitáció" évében. Őszintén megvallom, nagy lelkesedéssel készültünk az őszi soproni ünnepekre.

2: Többek között megbeszéltük a KAPOCS folyóiratunk rendeltetését és a szerkesztését is. A 48 tagú csoport egyhangúan úgy döntött, hogy a megválaszott Szerkesztő Bizottság: felhatalmazza arra, hogy csoportunkról hírt adjon és csoportunkat összetartsa. Határozatot hoztunk, hogy a Kapocs ne legyen politikai szócső vagy vita irat. A Szerkeztő Bizottságon belül pedig a többség szavazata dönt. Fenntartjuk a másolási jogot (copy right) is. A gépirási sokszorositási, postázási kiadásokra való tekintettel, csak előfizetőknek küldjük a jövőben "Kapocs" - folyóiratunkat. "Lásd: Előfizetők listáját."

3: Ezen az ülésen eldöntöttük, hogy egy kanadai indián faragó művésszel egy domborművet faragtatunk fából, ami szinbolizálni fogja kivándorlásunkat, a 34 éves kanadai történelmünket és jelképes hazamenetelünket egy új demokratikus Magyarország-ba, Sopron-ba. Nagy élmény volt számunkra az emléktábla tervezése, kivitelezése és hazaszállitása. Kapitány Gyuszi lehozta Vancouver Sziget északi csücs-kéből a "Chaemecyparis nootkatensis" rönköket. Minden rönk 25X25 cm keresztmetszetű és több mint 2m hosszúságu volt. Fakitermelés ezen darabokat hátra hagyta, és ezeket is rehabilitációs akció men-tette meg számunkra. Munkahelyemen egy asztalos barátom fűreszelte - gyalulta - ragasztotta olyan rendszerben, hogy minél kisebb legyen a vetemedés a további száritás alatt.

Adamovich Laci bátyánknál öten összedugtuk a fejünket a faragó művésszel. Pászner Laci, Kozák Toni, és Jákoy Bandi jöttek segiteni tanácsot adni. A kényes anyagiak megbeszélése, Kozák Tonit fifikás üzletemberré varázsolta. Ugyan is a faragó művész úgy adta az ajánlatot, hogy körülbelül 400.00 dollárt kér 30 centiméterenként. Mivel a faragvány 180 cm széles, Toni villámgyorsan szorozott - osztott, és megálapitotta, hogy "ez kereken 1500.00 dollár." Meg is egyeztünk ezen összegben, plusz 500.00 dollár festési dijban és felhatalmaztuk Campbell Joe-t, hogy kezdheti a munkát azonnal.

Rendszeresen adtam jelentést a munka különböző fejlemenyéről. A hagyományos őszi találkozó estünkön, október 6-án egy piros és fekete szinezett faragványt lepleztünk le, és muttatunk be barátainknak. A leleplezést Kapitány Ria és Gulyás Gyula (IV éves soproni diák látogatónk) közreműködésével történt.

34-35 old.

4: Időközben az elnök privát életében is sok minden történt. Az egyik nagy megmozdulás volt, hogy a házunk egy-harmadát újjá épitettem. Persze, én voltam az épitész-tervező, kubikos, ács, villany és csőszerelő, zsindelyező, szigetelő, falazó, festő, padlórakó, takaritó stb.! Nagy munka volt annak ellenére, hogy apósom Klement Péter, sógorom Kurucz Jancsi és barátom Rétfalvi Laci sokat segitettek.

5: December 3-án munkahelyem (Kanadai Faipari Kutató Vállalat) egy 9300 négyzetméteres új épületbe költözött. Ez az épület nem arról nevezetes, hogy jelenleg két soproni örök balek dolgozik itt; (Dr. Pálka Laci a másik), hanem arról, hogy ez a két emeletes új épület fából épült és nem a divatos vasbetonból.
Az épületnek hármas célja van, mivel a faipart szolgáljuk:

a) Bebizonyitani az épitész tervezőknek - mérnököknek, hogy lehetséges fatartó elemekből egy olyan merev épületet épiteni, ami megfelel egy laboratoriumnak is és gazdaságosabban kivitelezhető, mintha vasbetonból készült volna.
b) Az épület bemutatja a faelemek célszerű alkamazását, úgy belül dekorációs elemek kivitelezésével, mint kívül a tető és falak burkolatával.
c) Na és nekünk is tető kell a fejünk föle. A régi otthonunk idejét múlta és jó hirdetés volt arra, hogy hogyan nem kell a faanyagot használni. Előitéleteket kell legyőznünk, a fa-épitőanyag változatos szilárdsága és tűzálló tulajdonságai terén is.

A jövőben még sok munka vár ránk, és terveink közé tartoznak az alábbi feladatok. Fontossági sorrendben talán igy sorolnám föl, mivel egy elnöknek előrelátó képességgel kell rendelkezni.

1) Erősíteni kell egységünket, közösségünket, Selmec - Sopron hagyományainak szellemében, itt a távolban is.

2) Erősíteni kell kapcsolatainkat, a Soproni Alma Mater vezetőivel, diákjaival és a világban szétszóródott magyar erdész barátainkkal.

3) Meg kell alapozni a tervezett ösztöndíjat, hogy a jövőben biztositva legyen egy soproni diák tovább tanulása itt a vancouveri egyetemen. (Post graduate)

4) El kell kezdenünk a 35 éves, 1992-ben rendezendő "Home Coming Bal" szervezését is.

5) Szervezkednünk kell az 1994-ben tartandó Osztrák-Magyar erdészeti kongresszuson való résztvételünkre.

6) Nagyobb erővel kell bekapcsolódnunk a vancouveri magyar napok rendezésébe 1992-ben. Ezzel kapcsolatban javaslatom az alabbiak voltak a szervező bizottság felé:

a) Képkiallitás a tablókról, könyveinkről, és egyébb történelmi dokumentumokról.

b) Diák nótázás, Takacs Jóska és Major Ricsi vezetésével.

c) Soproni walden kiállitás, vagy viselet; ha találunk egy vékony firmát vagy balekot és Kováts Miki kölcsön adja a walden-ját.

d) Kiállitás kanadai fafajokból csiszolt keresztmetszet formájában (pl. gyors és lassan növő ellentétek ugyanazon fafajból - 740-920-1300-1600 éves példányok).

e) Facsemeték ajándékozása (mindig népszerű).

f) Előadások (videok, erdőművelés, kitermelés stb.).

g) Székelykapu faragása és felállitása.

Ahogy látjátok, bőven van feladat és nem fogunk unatkozni. A székelykapu tervezése Gál Árpád székelyföldi faragó segitségével indul el. (Gál Árpad, Románia nehezsúlyu ökölvivó bajnoka volt, sokat tud mondani magyarok terrorizálásáról is).

Üres papir rengeteg van még, de kifutottam inkább az időből, mint ötletekből.

Befejezésül emlékezzetek arra, hogy a nagy lelkesedés, tudás nélkül olyan, mint sötétbe futni "Áldott a sok kéz".

Boldog Új évet: Üdv az erdésznek

Józsa László

Délibáb

A délibábot hajszolom;
Tán azt hiszem hogy elkapom?
Előttem mindig messze jár,
Egy pillanatra meg nem áll.
Ha ugy tünik, majd elérem,
Új akadály áll elébem.
Meg nem pihenve csak futok,
S a délibábig nem jutok.

A délibábot kergetem;
Örök hajszában életem.,
Mért gyötörnek messze almok?
Magam előtt új célt latok,
Új tervektől szárnyra kelve
Szállok a lehetetlenbe.
Mit szeretnek még elérni?
Az elettől mást remélni?

Magamban nyugtot nem lelek,
Újabb ábránd után megyek.
Ősz fejjel már lassan jarok,
De látok még délibábot!
Csábosan előttem halad,
Es a tavolság megmarad...
Utana lassan ballagok,
Mig egyszer összeroskadok.

- . - . -

(Kenedine, Király Ilona)

AZÉRT A PIKNIK, AZÉRT A SZÁSZÉK, HA NEM IS A - "MEGÁLMODOTT"!

Mint általában minden ember, reggelenként én is úgy nyitom ki a szemem hogy azzonal a nap várható öröme, problémája, gondja jut eszembe. Szeptember 16-án, vasárnap reggel zuhogó eső ébreszt fel. Az álom és ébrenlét küszöbén bánat szakad rám. Nem értem, miért? Hiszen imádom az eső zsongitó zenéjét. A védett szobából simogató, lágy érzés kitekinteni az ázott fákra, virágokra... Már az ablaknál állok. Szememmel, fülemmel élvezem a néptelen utcát. Örülni szeretnék, nem sikerül. Hát persze - ébredek fel végre - ma van, ma lenne a már HAGYOMÁNYOS ERDÉSZ PIKNIK a Szász házaspárnál.
Értem már rossz hangulatom okát, de nem értem önmagam. Nem értem miért fontos számomra az erdész összejövetel, a tábortűz hangulata, a kötetlen, vidám csevegés... Könyökölök az ablakban, s a reménytelen borús szeptemberi reggelen vallatóra fogom magam.
Gondolatom egy pillanat alatt tengert, országhatárokat, évtizedeket szel át, s már ott sétálok kissé kopottan, kicsit éhesen, de frissen, fiatalon tanitóképzős tarsaimmal a Várkerületen. Vidámak vagyunk, büszkék. Védettek, biztonságosak abban a tudatban, hogy összetartozunk. Összetartozunk jóban, rosszban. Közösek vágyaink, céljaink, azonos a jövőbe vetett reményünk. Lányok, fiúk, középiskolások, egyetemisták jönnek szemben velünk. Szemeink találkoznak. Külön neműek pillantása is lehet csak baráti. Jelzése annak: mi itt, ebben a patináns, öreg, nagymultú diák-városban a DIÁKOK NAGY KÖZÖSSÉGÉHEZ tartozunk. Ez csuda jó, felemelő érzés volt akkor, örök emlék, útravaló a nagybetűs ÉLET-hez. Útravaló, hogy mindig, mindenhol barátokra lelsz, KÖZÖSSÉGET találsz, ha tiszteletben tartod az - "adás és kapás" - felcserélhetetlen sorrendjének szigorú törvényét. Kitörölhetetlen, elfelejthetetlen az öreg Sopron hajdani atmoszférája, közösségformáló ereje-fordul vissza gondolatom a jelenben. Igen, KÖZÖSSÉG! Ez hiányzik itt nekem a Csendes-óceán partján. Az a közösség, ahol közös a nyelv, azonos a müveltség, ahol értik a kimondatlant is, ahol nem értenek, nem érthetnek félre, mert az anyatejjel szivtuk magunkba a magyar nyelv hangsúlyát, dallamát, a szó értelmét. Ahol közös a haza fogalma, a szülőföld szeretete, ize, édessége. Közösség, ahol értik, érzik a költő hitvallását:
"Utjaidat akár merre bolygod, egy országot hordozol magaddal
Veled jön egy makacs iz, egy halk dal..."
Tiz, harminc, harmincnégy év, esetleg több...! A szárnyas idő elrepitheti, megsemmisitheti-e az egykori soproni-vancouveri erdész ifjak egymást segitő, egymásban bizó, évenként néhány alkalommal egymás társaságát kereső, becsületben nemesedett közösséget? Kiváncsivá tesz a gondolat: az idegen föld, mely befogadta a soproni erdészeket, meghagyta-e bennük mind azt, amit egy embernek csak a származása, a hozott kultúrája adhat.
Déltájban Esőisten valószinű megéhezett, vagy elfáradt, mert kegyesen elzárta a csatornáit. Örömömre a borús, álmos idő Kozák Editet, Tonit és Palkovics Jancsit nem riasztotta el a kirándulástól. Kivánságunk azonos volt, de más indittatású. Ők a régi, meghitt ismert baráti társasághoz indultak. Én boldog voltam, hogy csatlakozhattam, mert a szó nemes értelmében: KÖZÖSSÉGRE kivántam lelni!
Kocsival, barátokkal kellemes, szép volt az út a Fraser folyó környékére. Énekszóval fordultunk be a kedvesen hivogató, muskátlis udvarra.
- "Ki tanyája ez a nyárfás...?" - kurjongatásunkra Pista házigazda itókával, Julika háziasszony magyaros izű levessel, pogácsával, "egérke" elnevezésű csodával válaszolt. Az óriás leveses-fazék a tűzhelyen, benne sok hús, zöldség - "mi szem szájnak ingere..." - arról árulkodott, hogy a ház gazdái nem vendégeket, hanem hajdani egyetemi éveik tanúit, vidám társait, induló vancouveri életük gondjaiban, örömeiben osztozó erdész társaikat és családjukat várták. Egyszóval: a BANDÁT!

A szives kinálgatás a Julika és Pista részéről a keresetlen vidám szavak sugallták: - "ez a ház minden kényelmével, enni, innivalójával néhány órára a Tied. Érezd jól magad! A vendéget jellemző, udvarias finomkodást felejtsd el! Örüljünk egymásnak! Az élet szép!" - Ennél többet vendéglátó nem adhat. Hetekre, hónapokra konzerválja a jó közérzetet, amit csak jó baráti társaság adhat.
Már megkóstolták Takács Ági és Jóska hozta, cserkészek készitette, pirosra sült kolbászt. Nyakába borultunk a régen látott - Edmontonból jött Leskó házaspárnak. Pászner család is befutott teljes létszámmal és egy óriás, ennivalóval megrakott kosárral. Egy vaskos fényképalbum is előkerült. Székesi Baba örömmel ismert fel, s emlékezett régi barátaira. Melette ült Nagy Böbe. Szorgos, gyors ujjai között nőtt, növögetett egy szép pulóver. Miska a férj, az éppen érkező Pendl Ferit üdvözölte. Szászék unokái és kis barátai izgatottan rohangáltak. A beigért szalonna-sütést sürgették. Ügyet se vetettek arra,hogy az eső lassan, de tartósan ült a nyakukban. Aztán hullt a nyakunkba, mert mi öregek szinten - esőben, vörösen izzó parázsban -forgattuk a nyársat, sütöttük a szalonnát, a hagymát, zöldséget. Aztán bent a házban, védett helyen, kényelmesen, jóizüen meg is ettük, amit és ahogy megsütöttük. A kandallóban vidáman pattogott a tüz. Beszélgettünk, iszogattunk, vidámak voltunk ...! Vagy még sem? A háziak szeme gyakran az ajtóra tapadt. Vártak még Valakit, Valakiket? Barátokat talán? Nem mondták. Ültünk a nagy asztal körül. Nótáztunk. - "Ez a nóta, nóta körbe jár, ez a nóta mindenkire rátalál" - zengett, szállt a dal. Az a kis baráti társaság, pár erdész énekelt azok helyett is akik betegség, távolság, vagy családi ok miatt nem tudtak ott lenni. De diák nótáikkal szóltak, hivtak, vártak, és a jövőben is visszavárjak azokat az erdész társaikat, akik túllépték már érzelmileg azon, amit mi otthon Magyarországon Összetartozásnak, Hagyománynak, Közösségnek nevezünk.
A visszafelé út, valahogy csendesebb volt mint az érkezés. Szótlanul hagytuk magunk mögött a kilometereket... - "Az a néhány ember lenne az Erdészek Közössége? Az a pár kedves ember, akikkel találkoztam? " - tünődtem kicsit csalodottan. Aztán egyszer csak ott elől, a két férfi csendes beszélgetésére lettem figyelmes. - "Sopron... utazás...ünnep!" Istenem, de micsoda Ünnep - élenkultem fel ismét.
Rákóczi, Kossuth XX. századi unokái, szabadság harcosai harmincnégy év után jogilag újra otthon Magyarországon. A - "hűség városa" - Sopron, a régi Alma-Mater várja, hazavárja - eddig "hűtlennek, bünösnek" tartott - leányait, fiait.
Valóban Szabadságharcosok, Hősök voltak Mindannyian 1956. oktoberének forradalmi eseményeiben?
Közülük számosan vallják: - "Igen, harcoltam a szabadságért. Vállaltam minden veszélyt." - Hihető, hősi, bátor tett, szent lobogás. Aztán megint mások igy emlékeznek: - "Jól élek Kanadában, de ha ujra tehetném, nem jönnek..."
- "Barátaim úgy rángattak át a határon..." - tiszteletre méltó őszinteség.
Mégis... mindegyikük akkor, a maga módján felelt a Történelem, a Sors hivó szavára. Felelt azzal, hogy a Soproni Erdőmérnöki Főiskola néhány professzora, tanára, és hallgatói közel teljes létszámmal - vállalva a hontalanságot - 1956. novemberében előzetes szerveszkedés nélkül, szinte egy időben léptek idegen földre. Igy tiltakoztak Magyarország leigázása, az idegen hatalom, az orosz megszállók, a kommonizmus ellen. Ezekkel a TETTÜKKEL és, hogy EGYÜTT is maradtak, a SZABADSAG JELKÉPÉVÉ váltak a VILÁG előtt és SZÁMUNKRA, kik otthon maradtunk, hogy ŐRIZZÜK a HAZAT.

Jelképévé szimbolumává váltak a Soproni Erdészek a Szabadságnak, mely erőteljes, lendületes, örök és fiatal. Fiatal és büszke mint Rákóczi bujdosói, Kossuth emigráns katonái. Rodosto! Turin! Vancouver?
3 Század! 3 Ország! 3 Város!
Kegyeletsértés-e Vancouvert - történelmünkből ismert - a két hires, magyar szabadságharcosokat, emigránsokat befogadó városhoz hasonlitani? A JÖVŐ majd felel e kérdésre. Rodosto, Turin, Magyarjainak történelme már megmásithatatlan: MÚLT. Mégis ... Van-e, lehet-e azonos, közös ÜZENETUK A JELEN történelmet élő, azt alakitó vancouveri utódaik számára? Van-e, lesz-e KÖZÖSSÉG, mely érti az ÜZENETET és annak szellemében tevékenykedik? KÖZÖSSÉG, mely TETTEIVEL tartozik hazájának. Szülőházat segitő tettekkel, a költő parancsával. - " ... hass, alkoss, gyarapits, s a haza fényre derül."
KÖZÖSSÉG, mely erdészekből, családtagjaikból, barátaikból áll. Elsődlegesen ERDÉSZEKBŐL, akiknek felelőséggel kell vállalniuk azt a súlyos, egyuttal csodálatos történelmi, eszmei örökséget: - " Mi, SOPRONI ERDÉSZEK EGYÜTT, amig ÉLÜNK - tán holtunk után is - szülőhazánk, Magyarország legszebb álmát, örök vágyát szimbolizáljuk: a SZABADSÁGOT."

Ugy legyen!

Vancouver, 1990. oktober

Endrődy Piroska

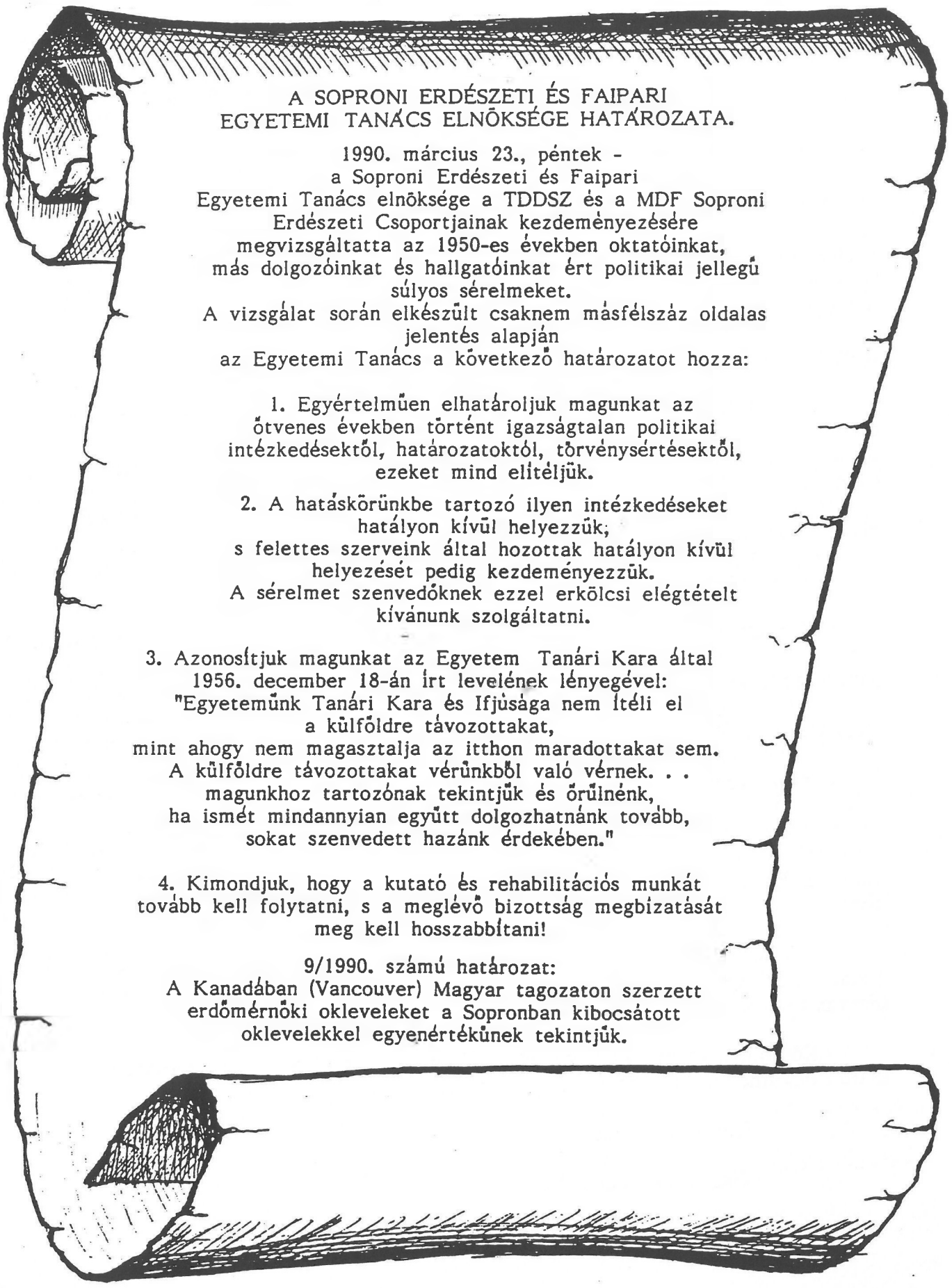

A SOPRONI ERDÉSZETI ÉS FAIPARI EGYETEMI TANÁCS ELNÖKSÉGE HATÁROZATA.

1990. március 23., péntek -
a Soproni Erdészeti és Faipari
Egyetemi Tanács elnöksége a TDDSZ és a MDF Soproni
Erdészeti Csoportjainak kezdeményezésére
megvizsgáltatta az 1950-es években oktatóinkat,
más dolgozóinkat és hallgatóinkat ért politikai jellegű
súlyos sérelmeket.
A vizsgálat során elkészült csaknem másfélszáz oldalas
jelentés alapján
az Egyetemi Tanács a következő határozatot hozza:

1. Egyértelműen elhatároljuk magunkat az
ötvenes években történt igazságtalan politikai
intézkedésektől, határozatoktól, törvénysértésektől,
ezeket mind elítéljük.

2. A hatáskörünkbe tartozó ilyen intézkedéseket
hatályon kívül helyezzük;
s felettes szerveink által hozottak hatályon kívül
helyezését pedig kezdeményezzük.
A sérelmet szenvedőknek ezzel erkölcsi elégtételt
kívánunk szolgáltatni.

3. Azonosítjuk magunkat az Egyetem Tanári Kara által
1956. december 18-án írt levelének lényegével:
"Egyetemünk Tanári Kara és Ifjúsága nem ítéli el
a külföldre távozottakat,
mint ahogy nem magasztalja az itthon maradottakat sem.
A külföldre távozottakat vérünkből való vérnek. . .
magunkhoz tartozónak tekintjük és örülnénk,
ha ismét mindannyian együtt dolgozhatnánk tovább,
sokat szenvedett hazánk érdekében."

4. Kimondjuk, hogy a kutató és rehabilitációs munkát
tovább kell folytatni, s a meglévő bizottság megbízatását
meg kell hosszabbítani!

9/1990. számú határozat:
A Kanadában (Vancouver) Magyar tagozaton szerzett
erdőmérnöki okleveleket a Sopronban kibocsátott
oklevelekkel egyenértékűnek tekintjük.

14.

903 - 6240 McKay Avenue
Burnaby, B.C. V5H 4L8
Canada
1990 május 21.

Dr. Winkler András
Rektor
ERDÉSZETI ÉS FAIPARI EGYETEM
9401 SOPRON
pf.: 132

Igen Tisztelt Rektor Úr !

Örömmel vettem kézhez 1990 feb 19 - én kelt levelét, amelyben meghív az 1990 nov 4 -én tartandó ünnepségre. Őszintén megvalva én sosem éreztem azt, hogy elváltam az almamátertöl, mivel az évek folyamán többször voltam érintkezésben soproni tanárokkal és diákokkal. Az viszont, hogy az akkori uralkodó osztály nem ismert el bennünket, gyakorlatban nem bántott, mivel én sem ismertem el öket. Most hála a jó Istennek lerázták öket a magyar nép nyakáról és igy ismét baráti kezet nyujthatunk egymásnak. Az ünnepélyen sajnos nem tudok részt venni, de gondolatban ott leszek Önökkel és talán itt is meg fogom ünnepelni ezt a nagy eseményt soproni kollégáimmal.

A mult héten került kezembe egy itteni lap, a "Tárogató" Tamási Miklós, volt évfolyam társam szerkesztésében. A Tárogató egy cikket ollózott ki az otthon megjelenö Kisalföldböl, amit otthoni rokonok küldtek el itteni tagjainknak (a nyilatkozat másolatát csatolom). Amikor elolvastam nagyon megörültem ennek a szép dokumentnek. Azonnal megkérdeztem Kozák Tóni évfolyamtársamat, hogy tud e valamit ennek a dokumentum eredetéröl és ö azt,válaszolta, hogy ö is csak a Tárogatón keresztül értesült a dokumentum létezéséről. Tegnap reggel a templom elött tudtam meg nagy nehezen, hogy ez a dokumetum nem az Egyetemi Tanácstól került hozzánk hivatalosan, hanem kerülö úton jutott el hozzánk. Nem tudom, hogy minek véljem ezt. Ha lehetséges, erre magyarázatot szeretnék kérni Öntöl, vagy talán az Egyetemi Tanácstól, mivel gondolom, hogy a csoportunkban van még néhány kíváncsiskodó, aki ennek a részletét a Kapocsból szeretné olvasni.

Levelem mellé csatolom cim változásomat. Ezen a nyáron haza látogatok családommal, de mivel június és júliusban úgy sem tartózkodik senki az Egyetemen, nem hiszem, hogy a soproni kollégáimmal találkozni fogok.

Köszönöm Önnek és társainak eddigi fáradozásunkat értünk és remélem, hogy a csatolt dokumentum ide jutása csak egy elnézés miatt történt.

Üdv az erdésznek!

Tisztelettel: Pendl Ferenc

ERDÉSZETI ÉS FAIPARI EGYETEM
Rektora
9401 Sopron Pf.: 132
Tel.: 11-100, 12-240
Telex: 249-126

Pendl Ferenc
903-6240 McKay Avenue
Burnaby, B.C. V5H 4L8
Canada

Igen tisztelt Kolléga Úr!
Kedves Feri Bátyám!

Nagyon-nagy örömmel olvastam leveledet. Sajnos sok jóindulatunk mellett úgy látszik hibát követtünk el, mert a rendkivül fontos Egyetemi Tanácsi határozatról Benneteket nem értesitettünk. A **Kapocs** Szerkesztőségének egy rövid cikk keretében hamarosan elküldjük a tényeket és határozatokat. Nagyon remélem, hogy azóta meghivónkat is megkaptad.

Erdész üdvözlettel:

Sopron, 1990. augusztus 21.

/Winkler András/

ERDÉSZETI ÉS FAIPARI EGYETEM * REKTORA * SOPRON *

16

LEVÉL A SZERKESZTŐSÉGHEZ

1989 január 10.

A "Kapocs" xx. évfolyam 25. száma 1988 deccemberben megjelent kiadása címemre megérkezett. Legyen szabad megvallanom: a "Kapocs"-nak ez a megjelenése földi életpályámnak az Est-Hajnal csillag megjelenését jelenti életem egének boltozatán.

Minden név, melyet a Kapocs-ban találok lelkem melyenektükrében egy-egy tündöklö csillag. Köztük a "Kapocs" Est-Hajnal csillagom ! A "Pro Libertate Hungariae" Éremmel Kitüntetésem és ezzel együtt kifejezett jó kívánságokat méltóképen megköszönni és meghálálni nem tudom. De egyet még meg tudok tenni a "Sopron - Vancouver" és a Pro Libertate Hungariae - címereket szívembe zárom és hordozni kész vagyok megbecsüléssel életem végéig !

Kérem fogadják el köszönetem pecsétjeül ezt az elkötelezettségemet, szolgálatukra mindenkor kész pásztori szeretettel:

38,39.

Nagy Ernö

Második rész:

Meghatódott szivvel olvastam a Kapocs "CIVITAS FIDELISSIMA" szellemében írott minden sorát. Én, mint Ausztriában szétszóródott menekült magyarok gondozó lelkésze (1945-1960) csak hálát adni tudok a Gondviselö Istennek azért a kiváltságért, hogy zárt táborukban látogatásaim során segítségükre lehettem abban a nagy vállalkozásban,hogy a Soproni Erdészeti és Faipari Egyetem és a Faculty of Forestry - The University of British Columbia között megépülhessen a "Civitas Fidelissima" szellemében az Együttmüködés 1956-ban álomnak hitt hídja.

DIPL.-ING. L. LANG
A-1170 WIEN
HERNALSER HAUPTSTRASSE 16/21
TELEFON 43 55 045

WIEN, 1990 okt. 10.

Dr.Winkler András urnak
Erdészeti és Faipari Egyetem
Rektora Sopron

Kedves András!

Köszönettel vettem 1990 február 19-én és julius 30-án kelt meghivásodat a november 4-én tartandóünnepségre.

Egész életemen át kora gyermekkoromtól Selmec szelleme vezérelt.Apám ott tanár volt én később okleveles-lemet Sopronban szereztem és mint az Egyetem oktatója kerültem bele az 1956-os eseményekbe.Nyugdijazásomig Ausztriában müködtem.Ez évben töl-töttem be 80-ik életévemet és már évek óta betegen fekszem és igy bármennyire szeretnék köztetek lenni,sajnos nemtudok semmi-f-éle közös mégmozdulásban részt venni.

Mivel a Canadai részleg is meghivott,ennek a levélnek a másolatát tudomásul vétel véget nekik is megküldöm.

Üdv az erdésznek!

Láng László

ERDÉSZETI ÉS FAIPARI EGYETEM
Rektora
9401 Sopron Pf.: 132
Tel.: 11-100, 12-240
Telex: 249-12[illegible]

96-1/1990.

TISZTELT HONFITÁRSUNK,KEDVES KOLLÉGÁNK, KEDVES BARÁTUNK!

1956. október 27-én "A SOPRONI EGYETEM KARAI ÁLLÁST FOGLALTAK NÉPÜNK SZABADSÁGHARCÁNAK SZENT ÜGYÉBEN." Az Egyetemi Tanács az Egyetem határozott és egyhangu állásfoglalását 17 pontban foglalta össze. Az állásfoglalásban szerepelt, hogy szabad, független, demokratikus Magyarországot akarunk, és az is, hogy "az oktatók és a hallgatók továbbra is teljes egyetértésben és szilárd egységben küzdenek a szabad, független, demokratikus Magyarország megteremtésért."

1956. november 4-én ez a lelkes, őszinte törekvésünk, közös vágyunk és felemelő egységünk kényszerüen összeomlott, megsemmisitették. Még egy nappal korábban a "Soproni Napló" első és utolsó száma a következőket irta: "Ifju magyarok, diákok, munkások, értelmiségiek, parasztok, most ne engedjétek ki a zászlót kezeitekből. Megmutattátok, hol van itt az egyetlen igaz erő, hol a rendithetetlen idegrendszer, tiszta sziv és világos fő, hol a hivatottság a vezetésre."... Az nem lehet, hogy annyi sziv hiába onta vért..."

Egyetemünk ma ismét magáénak vallja az 1956-os 17 pontos állásfoglalást. Ennek szellemében rehabilitálja mindazokat, akiket az 50-es években sérelem ért. Erről az érintetteket irásban értesiti. 1990. november 4-én pedig Egyetemünkön megemlékező ünnepségsorozatot rendezünk emlékmüavatással egybekötve. Itt demonstrálni szeretnénk együvétartozásunkat, egységünket, közös törekvéseinket. Az 1956. november 4-én kettészakadt ősi Alma Materünk tényleges egyesitését már nem valósithatjuk meg, szimbolikusan és lélekben azonban ujra egyesülünk.

Az ünnepségre egyetemünk közössége nevében tisztelettel meghivom és nagyrabecsüléssel elvárom.

Sopron, 1990. február 19.

/Dr. Winkler András/

"SOPRONI EGYETEM" SZERKESZTŐSÉGE

Kedves volt Egyetemi Polgár!

Mi, a Soproni Egyetem című egyetemi újság diák szerkesztőbizottsága, megragadva a kínálkozó lehetőséget, a hivatalos okirat mellett szerény kérésünket tolmácsoljuk ezen levélen keresztül.

Ez év októberében méltó módon szeretnénk megemlékezni az 1956-os forradalomról, egy különszámban.

Ehhez a következő segitséget kérjük Öntől, az Alma Mater volt hallgatójától:

Ha van az eseményekkel kapcsolatos akár magyarországi, akár külföldi élménye, melyet szivesen közreadna, publikálna, úgy azt kérjük küldje el a boritékon szereplő cimre.

Ezzel munkánkat jelentősen megkönnyitené!

Segitségét, szerkesztőségünk iránti szimpátiáját előre is köszönjük.

Sopron, 1990. március 12.

Tisztelettel:

a "Soproni Egyetem" diák szerkesztőbizottsága nevében

19/a

Ért. VIII.

Az 1990. november 4-i ünnepség programja

Vasárnap

9,45 óra	Gyülekezés az Egyetem föépülete elött
10,00 óra	Himnusz Rektori köszöntö Emléktábla leleplezése Szózat
10,30 óra	Megemlékezés a matematika elöadóban Bányász himnusz Adamovich László professzor megemlékezése Kató Ferenc professzor megemlékezése A Selmeci Társaság üdvözlete Erdész himnusz
12,00 óra	Rektori fogadás
15,00 óra	Professzorok, kollégák sirjainak megkoszorúzása
17,00 óra	Szakestély

November 5-én közös kirándulásokat szervezünk

hétfő

Eszterházy kastély

Nagycenki Széchenyi kastély

Sopron-környéki erdök

Sopron - városnézés

Tanszéklátogatások az Egyetemen és a városban

BESZAMOLÓ A SOPRON-I ÜNNEPEK ELŐKÉSZÜLETEIRŐL!

Február 24-én határozatot hoztunk a Sopronba küldendő faragványról, de mégis - "mint a Luca szék" úgy készült az egész.

A megválasztott vezetőség úgy elfoglalta magát a saját gondjaival, hogy elfelejtette a soproniakkal közölni határozatainkat.

Europai utam alkalmával (junius második felében) beszéltem Dr. Winkler Andrással; őt is meglepte a faragvány. Telefax-on közöltük a vancouveriekkel (Józsa és Kozák-kal) akik felhivták Kapitány Gyuszit a fa beszerzésére.

Augusztusban megérkezett a fa, melyet összeragasztottak, majd Józsa és Adamovich Laci bátyánk fölkereste Joe Campbell indián művészurat és megtárgyalták vele a szimbólizmusokat. Lassan - majdnem fájdalmasan, elindult a faragás. Szeptember 28-ára még csak fele készült el, de október 6-ra már ott volt a majdnem kész faragvány a "Soproni-Esten", a Katolikus Egyház dísztermében.

Jött a szállitás - a csomagolás - vámhivatalok s a soproniak értesitése. Száz és száz telefonhivás - Khun & Nigel Broker's, -Osztrák konzulátus - Kanadai Vámhivatal a kiviteli engedélyre, mint nemzeti szépmű, stb.

Október 17-én be is csomagoltuk és Air Canada Express-el küldtük Bécs-ig. Október 20-ra igérték hogy Bécsben lesz. A soproniakat telefonon újból leértesitettük.

Október 24-én jött a Telefax, hogy faragvány még nincs! Majd kerestettük az Air Canadával és onnan tudtuk meg, hogy Toronto-ból Zürichbe ment oktober 23-án, és onnan Bécsbe. Ismét Sopront hivtuk, s aztán a mellékelt iratok ellenére is, Ők meggyőzték az osztrák vámosokat, és végre eljutott a faragvány rendeltetési helyére.

Igy ment ez, de hát rossz magyar szokás, hogy Mindennel és mindenhova - megkésve érkezünk!

A Bronz tábla valamivel gyorsabban ment, melyen Varga Domokos verse áll, kizárólag nekünk irta, hogy a jövő generáció is tudjon rólunk!

Pászner Laci és én, nyakunba vettük Vancouver és Surrey városát, s kiválasztottuk a legjobb mintára, a bronzöntő céget. Október 26-ra az is elkészült. Hogy útközben el ne vesszen, Pászner és Kozák nyakába kötöttük és vele utaztatt Sopron-ig. Áldta is Őket a repülőtéri ellenőr-zés, ahol a piros lámpák gyulladtak ki és a csengők szólaltak meg a nagy bronz esetén, a csomag átvilágitásánál.

Megadtuk a percről-percre teendőket is, amit Kozák őriz az emlékek között.

Végre Ők is megérkeztek és aránylag minden jól ment az utolsó percig kiszamitva.

Na - nem beszélünk a november 5-i hajnali hivásomról a Palatinus Hotelba - Sopronba, ahol ők megszálltak.

A telefont egymásnak nyomogatták és csak annyit tudtak mondani "Minden rendben ment!" Hát ez aztán Szakestély volt! Na és az a Krampam-puli betette a kaput!

Csupán az fáj közülünk soknak, hogy nem lehettünk ott Veletek, akaratunk ellenére sem! A legutolsó névsor szerint 52-en voltak jelen, a külföldiek, s a legtöbbek nevében azt mondhatom; ha nehezen is ment a dolog de

"MI NEM CSALÓDTUNK"

"alias Palko"

U.i. Varga Domokos verse, a bronztáblán megtalálható Professzor Adamovich beszédjének befejező soraiban.

24. oldal

Dr. Winkler András rector megnyitó beszéde az 1990. november 4-én tartott soproni ünnepen

Kedves Ünneplő Barátaink!
Selmecnek Unokái, Sopronnak Fiai, Testvéreink!

A Selmeci-Soproni Alma Mater ma visszatért fiaival készen áll arra, hogy mint már annyiszor, történelmi hivatását teljesitve megtegyen mindent szakmai, hazája felvirágoztatásáért és embertársai boldogulásáért.

Ma, az 1956. november 4-én elmenekült nemzedékkel nem csupán a visszatérést ünnepeljük. Ma, 1990. november 4-én szellemet idézni gyültünk össze a világ minden részéről: Selmec Szellemét. Az ember megbecsülését, az elesett felsegitését az alkotó dicséretét, a tévedő beismerését, a sértő bocsánat-kérését, a sértett bocsánatát: összességében az igaz humanumot. Ezért jöttek személyesen ilyen sokan ma Sopronba, ezért üzentek levélben ma olyan sokan, hogy Ők is velünk vannak: hiszen ezt az Alma Matert a Selmeci Szellem tartja össze csaknem három évszázada; hiszen a Selmeci Szellem hatása nélkül ma nem tudtunk volna itt ünnepelni. Ez a Szellem tartotta össze fiainkat Kanadában, Amerikában, Európában és ez tisztított útat itthon is: e szép ünnepség felé.

Selmecnek Unokái, Sopronnak Fiai, Testvéreink!

Ma, 1990. november 4-én szellemet idézni gyültünk össze a világ minden részéről: 1956 szellemét. A magyarság szabadságvágyát idézzük, a soproni főiskolásokat, egyetemistákat, erdészeket, banyászokat, kohászokat. A SOTEX Kulturházban megtartott ifjúsági naggyülésre gondolunk: az ott elfogadott 17. pontra idézzük a másodikat:

- Elitélünk mindenféle diktatúrát, és félelemmentes életet követelünk. -

Emlékezünk az Ideiglenes Nemzeti Tanácsra, a Soproni Műszaki Egyetem megalkulására. Az ifjúság odaadó munkájára, a rendfenntartásban, a gyógyszerek, az élelmiszerek elosztásában és szállitásában.

- A hallgatók fáradságot nem kimélve a legfegyelmezettebben, úgyszólvan végkimerülésig dolgoztak. -

Idézzük a hallgatói őrséget, a kőhidai börtönlázadás megfékezését.

Idézzük 1956 szellemét, a szabadságot, amely oly sokáig szunnyadt a határmenti városban.

És gondoljunk november 4-re. Reggel 5 óra 20 perc.
A radióban:

> Itt Nagy Imre beszél, a Magyar Népköztársaság Miniszter Tanácsának Elnöke. Ma hajnalban szovjet csapatok támadást inditottak fővárosunk ellen azzal a nyilvánvaló szándékkal, hogy megdöntsék a törvényes magyar demokratikus kormányt. Csapataink harcban állnak. - A kormány a helyén van.

"A szovjet harckocsik november 4-én délután kb. 4 órakor érkeztek meg a városba. Körülmentek a Lővér-Körúton, majd a Pósta és a Rendőrség épülete előtt helyezkedtek állásba. Ekkor igen mély lett a csend."

November 4-e az Alma Mater történetében az Exodus napja. Amikor elmenekültetek, elitélvén mindenféle diktatúrát és félelemmentes életet keresve.

"Ekkor igen mély lett a csend."

Megtudtuk, keservesen tapasztaltuk, hogy milyen szegénnyé válhat egy város az erdő, az utak, az épületek a megszokott arcok nélkül.

A gyűlöletet, és megvetést szitották ellenetek, sokan örömmel ültek be megüresedett helyeitekbe.

De Ti éreztétek: Benneteket az ősi Alma Mater soha el nem bocsátott, mégha helytartói sokat el is küldtek: ma visszatérve Nektek van küldetésetek.

Figyelemmel kisértük a Kanadai Diviziót, amely megvetett ellenségből lassan barátunkká, támogatónkká vált. Nem is történhetett ez másképp. Hiszen új generációk nőttek fel, akik elítéltek mindenféle diktatúrát és félelemmentes életet kerestek. Természetesnek vettük segitségeteket: a tanulmányutakat, a könyveket, az ösztöndijakat, a Selmeci Szellem minden humánumát messze hazánktól.

Hálából gondoltunk erre az ünnepre. Szerény ajándékként olvashatom fel most az Egyetemi Tanács 9/1990 sz. Határozatát:

- A Kanadában (Vancouver) magyar tagozaton szerzett erdőmérnöki okleveleket a Sopronban kibocsátott oklevelekkel egyenértékűnek tekintjük.

Selmecnek Unokái, Sopronnak Fiai, Testvéreink!

Szellemet idézni gyültünk egybe, 1990. november 4-én. Az emlékét és a reményet.

"Csapataink harcban állnak.
A Kormány helyén van. - A sirban.
S majd jön ideje a feltámadásnak -
Igy hisszük. S mert hisszük - igy van."

Igy lett. Ma a világ minden részéről összegyültek az Alma Mater fiai: bizonyítván a Selmeci Szellem összekapcsoló erejét: amely magyart magyarral, erdészt erdésszel, a messze világban élőket a soproniakkal egyesiteni képes volt ismét. Köszönjük, hogy eljöttetek: büszkék és hálásak vagyunk.

Tisztelettel kérem Kapitány Gyula erdőmérnök urat, hogy a kanadaiak szép emléktábláját, amely örök elemünkből, fából készült, leplezze le a Selmeci Társaság.

Legyen mostmár az igazi Kapocs köztetek és köztünk a mi ifjúságunk.

"Föl-földobott kő, földedre hullva,
Kicsi országom, újra meg újra
Haza jön a fiad."

Adamovics László professzor emeritus beszéde 1990 november 4-én Sopronban az Alma Mater nyugatra távozott tagjainak hazatérését ünneplő találkozón.

45

Igen Tisztelt Ünneplő Közönség:

Rektor Úr:
Ifjú és Kevésbé Ifjú Selmeci Balekok, Firmák és Veteránok a Világ Minden Részéből:

Mi magyarok nagyon szeretünk ünnepelni. Sajnos történelmünkben többször ültünk halotti tort, mint ünnepi lakomát. Többször mondtunk Requiemet, mint Te Deumot. Ilyen gyászünnep lenne a mai is, emlékezve 1956 november 4-re, mikor nemzetünket, a forradalomban kivívott szabadságot vérbe fojtva, keresztre feszítették. De ezt a gyászt, ma a soproni Alma Materunk örömünneppé szépítette, hogy azon a szomorú vasárnapon világgá ment fiait, kiket 33 éven át mostoha fiainak kellett hogy tartson, most ismét mint édes gyermekeit keblére ölelje.

Te Deumot mondunk a Mindenhatónak, hogy gondviselése az oly sokáig tetszhalott nemzetünket új életre, szabadságra támasztotta és minket haza vezérelt. Hálásak vagyunk ezért az ünnepért az Egyetem vezetőinek, elsosorban Rektor Úrnak.

Mikor számot vetünk Kanadába vándoroltak 33 évi munkájáról, úgy érzem nem kell szégyenkeznünk. Meltó fiai maradtunk ősi intézetünknek.

Remélem történetünket nem a „Bujkál a Hold" regényből ismerik, melynek boritóján - gondolom - azért bujkál a Hold, mert szégyenli mennyi valótlanság van összehalmozva a boritólap mögött. Nem mintha nem lettek volna kemény megpróbáltatások és nehézségek, dékánunknak, tanárinknak, diákjainknak egyaránt. Már az elszakadás lelki vivodása idegölő volt. - Menjünk? Ne menjünk? Ha Roller Kálmán Dékán úr szinte látnoki modón, nem hitt volna küldetésünk sikerében, - talán sose szálltunk volna hajóra hogy elhagyjuk Európát. És micsoda hajóút! Aki volt már tengeren, napokig orkánban, az megérti miért sóhajtotta félholtan Medveczky tanár úr a fedélzeten: "Hogy tanácsolhatta az a szerencsétlen Kossuth: tengerre magyar." Aztán az angol nyelv! Fodor professzor úr szerint az egyetlen nyelv, amelyben semmi logika nincs. Talán ezért terjed ilyen gyorsan szerte a világon ... Aztán megbukott a kormány, akik kezességet vállatlak értünk. Éjszakai műszakban kellett oktatnunk, mert nem volt elég hely nappali tagozatra. Jött az első gazdasági visszaesés, nehéz volt munkát kapni. Pedig nyáron keresi meg minden diák - a kanadai is - a következő évi tandíját és az egyéb kölségeket, ami már akkor is magasra rúgott. És még sorolhatnám a balsorsot - amihez úgy látszik a magyarnak hozzá kell szoknia. De mégis - végül is Isten segítségével - Roller dékán úr diplomatikus és bölcs vezetésével, tanaraink odaadó munkájával, diákjaink szorgalmával és tehetségével; számtalan régebbi tehetős magyar és kanadai anyagi és erkölcsi támogatásával, négy év alatt 141 soproni okleveles erdőmérnököt bocsájtottunk utjára, a Soproni pecséttel és a Brit-Columbia-i Egyetem rektorának aláirásával ellátott diplomával a kezünkben. (A soproni pecsétet Dr. Jablánczy Sándor professzor úr őrizte eddig és erre az alkalomra további megőrzésre hazaküldte velünk.)

Az, hogy a diákjainkból és tanárainkból 33% magasabbfokú tudományos képesítést szerzett különböző külföldi egyetemeken, világviszonylatban is ritkítja párját. A tudományos kutatásban, egyetemeken és üzemekben elhelyezett volt tanárok és diákok eredményességét felmérni szinte lehetetlen. Könyvek, tudományos cikkek, üzemtervek, mérnöki létesítmények százai tették ismertté a soproni nevet szerte a világon. Volt tanáraink angolul folytatták amit magyarul abbahagytak. Tanítottak vagy tudományos kutatók lettek. Többen közülük nemzetközi viszonylatban is Sopron követei lettek. Sziklai Oszkárt annyi országba hívták szaktanácsadásra, hogy lassanként azt sem tudja milyen nyelven szólaljon meg: kínaiul? angolul? svédul? vagy magyarul? Jómagam ugyancsak két egyetemen voltam vendégelőadó. Ezek az évek lettek számomra a legemlékezetesebbek, mert a maláj és tanzániai diákok emlékeztettek leginkább a soproni diákjaimra, kiket öröm volt tanítani. Kanadában a diák-tanár viszony más. Mint majdnem minden, ez is üzleti alapon áll: a diák a nem-túl-kedves vevő; a tanár a szívet-lelket beleadó kiszolgáló. Afrikára visszaemlékezve az a jelenet maradt meg bennem örök emlékül, ami ott messze mindkét hazámtól, a mi ősi Alma Materünket - Selmecet hozta szívközelbe. A Kilimanjáró tövében van az egyetem tanulmányi erdeje. Mikor az erdő korómfekete főmérnökével először találkoztam, már messziről mosolyogva üdvözölt: Jószerencsét tanárúr, hallottam maga is Sopronban végzett.

No de térjünk vissza a vezérfonalhoz, az emigrációban elért eredményeket tekintve. Volt diákjaink közül ma már vannak professzorok, dékánok tudományos kutatók, feltalálók, tervező irodák alkalmazottai, üzemvezetők, főmérnökök. Szakmai eredményeik mellett a Vancouverben dolgozó soproniak kivették részüket a társadalmi munkából is. A Magyar Kulturális Egyesület, a katolikus és református magyar egyházak vezetőségében megjelenő TÁROGATÓ című irodalmi folyóirat szerkesztésében, mely többezer helyi és világ minden táján élő magyart a "szellemi haza" egyetemességében tájékoztat. Ha tovább folytatom, még dicsekvésnek tűnhet, bár ezzel akarok bevezetni egy fejezetet arról, hogy viszonyunk Sopronnal ilyen eredmények ellenére sem volt barátságosnak mondható; mert nem is lehetett az.

A rólunk és főleg dékánunkról megjelent megemlékezések nem sok, megértést mutattak irántunk. A "Mindnyájan voltunk egyszer az Akadémián" kiadványban tanári karunk zöme úgy tünt, mintha sosem lettek volna az Akadémián. Pedig 1956-ig is, az otthoni tanszékeken végzett munkájukért nem kell szégyenkezniük. Az Erdőművelés tanszéke Jablánczy professzor úr és néhai Baranyai József adjunktus irányításával megújította és gyakorlati alapokra helyezte annak oktatását. Az Erdőfeltartási tanszék - az Út - Vasút tanszék örökösé - bevezette az erdészeti gépesítés oktatását megtoldva azzal az újítással, hogy csak az vizsgázhatott aki előzetesen autóvezetésből jogosítványt szerzett. Ez, az Európában is első - Partos Antal és Perlaki Ferenc adjunktusok nevéhez fűződik. Én is tanítgattam persze közel 130 honi erdőmérnök tanusíthatja, akiket a végszigorlaton olyan jószivuen átengedtem. Még tovább folytathatnám; például a 25-ik találkozóra hazajött vancouveri végzettek '82-ben elég hüvös fogadtatásban részesültek. Csapó Imre - erdőmérnökből lett orvos - a találkozón a 22 vancouveri hazalátogató nevében, beszédjében hitet tett az oszthatatlan, határoknélküli "szellemi haza" mellett, melybe mind 16 millió magyar egyenrangúan - de más és más szereppel - tartozik bele. A kinyújtott szimbolikus kezet akkor nem szoritotta meg senki. A legfájobb sérelem persze az volt, hogy az egész világon elismert erdőmérnöki diplománkat éppen Sopron nem ismerte el!

A fagyos viszony lassan engedett. Sziklai Oszkár könyvet adhatott ki itthon Tompa Károllyal társszerzőként. Ifju Geza, Bodig Jozsef, , Kozák Toni vendégprofesszori meghivása volt a bevezetés a jég megtöresére. De a teljes jégzajláshoz az 1989 évi csodálatos események kellettek. Nagy költőinknek mindig volt prófetái küldetésük is. Hogy ráillik erre az évre: "Csillag esik, föld reng, jött eve csudáknak!" A parlamentről, aztán a főépületünkről lekerült az ötágu vöröscsillag. A szögesdrót átvágásával éppen itt Sopronnal 20,000 német lába vagy trabantja alatt rengett a föld. Ettől kezdve csodát követett egész közép-kelet Európában és az Alma Materunkben is. Azóta három diszdoktoratus, gyémánt és vasdiploma és a vancouveri diploma teljesjogú és egyenértéku elismerése uj fejezetet nyitott a szétszakitott erdészek történetében.

Ahogy az aulában helyezett Indián faragás jelképesen mondja: A tengerbe került lazac hazatér szülőhelyére uj ikrákat hozva. Kár lenne hát nem hasznositani azt a lehetőséget ami ebben rejlik. A világ minden táján szerzett és felhalmozott tapasztalatait felajánlja ez a csoport, ha szükség lenne erre az oktatásban, kutatásban, üzemi modernizálásban. Lehetne talán tanulni valamit tőlünk politikában is, hisz mi megtapasztaltuk a demokrácia és szabad kereskedelem áldásait és átkait is. Soha senki a világirodalomban ilyan hátborzongató szépen , nem fejezte ki az elnyomó zsarnoki hatalom lélek és testet ölő áfiumat, mint Illyés Gyula az "Egy mondat a zsarnokságról" cimü költeményében. Ezzel párhuzamba állitva nem különbözik "Mammon" a pénz zsarnoksága sem; lelket ölő erkölcsöt lealacsonyito, igazságtalan szociális rendet szülő hatalma ellen csak igaz keresztény lelkülettel lehet védekezni. Nem ártana, ha el-elmélkednénk néha a "hegyi-beszéd" nyolc boldogságának igazáról ...

34 év gyorsan elsuhant. Mikor már volt és megőszült diákjaink gyermekei hagyják el az egyetemet mint diplomás erdészek; mi, volt tanárok, egyre többen gyülekezünk Isten tenyerén. Azoknak emlékét, akik már csak lélekben lehetnek most velünk, őrizzétek meg szeretettel, a selmeci hagyományok szellemében.

Köszönjük mégegyszer Alma Materünknek ezt a napot és befejezésül hagy ismételjem meg a faragvány alatti kis réztábla sorait. Igazság az, hogy valami ünnepélyes üzenettel szerettük volna meglepni Alma Materünket és bár van nekünk keblünkből származó házi költónk - Tamási Miklós, aliasz Tabak - mégsem tudtunk előállni olyan szöveggel, amit végülis az itthoni erdész-iró részünkre remekbe szabott, tekintve hogy ókelme idő előtt elutazott. Sebaj! Szóljon helyette erdész-szivét mindig megtartó mindnyájunk Dombija: Varga Domokos, erdészből iróvá vált jó kollégám, volt evfolyamtársam, aki igy lát minket:

"Akik elmentek, de el nem szakadtak.
Kanadában is magyarok maradtak,
Akik meggyőztek egy messzi világot
De ma sem mások: soproni diákok;
Az ősi otthont, az Akadémiát
Szivből köszöntik: Vivát! Vivát! Vivát!"

Varga Domokos

A. L. Prof.

Jabláncy S.

Vancouver, 1990 szeptember 30

25/a

Dr. Winkler András Úrnak
Erdészeti és Faipari Egyetem Rektora
Sopron

Receipt Reçu
Postal Code postal
Name Nom Winkler A.
City Ville Hungary
Value Valeur
Fee Droit
AR
Total Fees Droits totaux 7.20
Accepted Accepté
Date
Access Code Code d'accès 7571
No Nº 77 119 852 109
SECURITY SÉCURITÉ

Kedves Barátom,

hálás köszönettel vettem a megtisztelő m
Mater nagyjelentőségű ünnepségére. Körülményeim sajnos n
hogy személyesen vegyek részt a rendezvényeken, de gond
leszek, visszaemlékezve sok régi jó kollegámra, kedve
Neved visszahozza meleg érzéseimet boldogult Édesapád i
(1950–1956) szomszédok voltunk tanszékeinkkel a főépüle
csültem barátságát, értékeltem munkáját.
A nagyvilágból összejött barátaink helyettem is érezteti
tek, hogy ha távol is voltunk hazánktól évtizedek óta, nem szakadtunk
el tőletek. Figyeltük munkátokat, nem tagadtuk meg gyökereinket és hit-
tünk az alig-elképzelhető közös szabadságban. Hála Istennek, most ez
valóra vált !
Editel együtt szeretettel köszöntünk minden régi baráti családot.
Gyermekeink házastársaikkal a közel múltban rendezték meg számunkra
50-éves aranylakodalmunkat hat unokánk és sok vendég társaságában. Csak
Edit lányunk él közel hozzánk, a három fiú szerte Kanadában. Sándor or-
vos, Miklós architekt, István erdész.
82 évemmel -úgy hiszem- én vagyok az erdész kar legöregebb élő fiurája.
Talán akad aki szívesen veszi hatvan évnél hosszabb erdőszkedésen ala-
puló törekvéseim gondolatait és nemzet-tudatból eredő elveimet ? Ezért
bátorkodom megküldeni néhány írásomat.
1. 1979 Cleveland, U.S.A. Magyar Mérnökök es Építészek Világszövetség
előtt mondott beszéd Észak Amerika erdőgazdasági helyzetéről. Tételeit
az utobbi évtized felelőtlen tettei fokozottan igazolták.
2. 1985 Március 15. emlékbeszéd az emigráció magyarság szerepéről s a-
ját felvidéki élményeim kapcsán.
3. 1990, március 15. Hozzászólás a British Columbiai Erdőkincsek Bizottsá-
gának erdőgazdálkodást fejlesztő mozgalmához. (Az 50 oldal anyag összefogla-
ló bevezetése.)
4. 1990, május 7. Fenti Bizottság meghívására szóban előadott javaslat.

B.C. For. Com.

Sok sikert és örömteljes együttlétet kívánok az ünnepség
minden résztvevőjének őszinte kartársi szeretettel.

Jó Szerencsét ! Üdv az Erdésznek !

S

1990 okt 28. Kozákh utján Salamon M. kicsinyítette

1991. X. 1: 2 Trumpeta. után
Kozák T. 1-2 Erd. Értesítő
utján 1980 Vita 15

NOVEMBER 4. MEGEMLÉKEZÉS

Dr. Kató Ferenc

Előszó

Igen tisztelt rektor úr, velem együtt őszbe boruló kortársak, ifjabbak, akik a mai megemlékezés kiindulópontját csak hallomásból ismerhetitek, kollégák, barátok.

Amikor a rektori felkérést " a távozás emlékeiről és az új hazában való életről " szóló megemlékező előadással kapcsolatban kézhez kaptam, gondolataim a 34 éves távlat 30 percen belüli ábrázolhatatlansága körül keringtek. (Azután eszembe ötlött a theoriak POPPER féle megkülömböztetése a vödör és a fényszóró theoriákra. Mivel vödör begyüjtéssel kapcsolatos ábrázolás az adathalmaz alapján lehetetlen, igy próbálkozom a fényszóróval, rávilágitva az emlékezetből felmerülő egyes, esetleg összefüggéstelennek tetsző, de talán mégis egy időben és térben egészre jellemző képekre.)

Szakadozott félmondatok lesznek, de biztosra veszem, hogy a jelenlevők nagyrésze megérti őket. Példaul igy: " 56-os vagy? Hiszen akkor félszavak-ból is megértjük egymást: én mondom Rakosi, te mondod Gerő, én mondom Nagy Imre, te mondod Maléter, én mondom Kapuvár, te mondod Ausztria, én mondom Sitzenheim, te mondod Wolfgangsee."

A program alapján feltételezem, hogy Adamovich Laci bátyámnak jutott a tengeren túl és nekem az Európában élőkre vonatkozó megemlékezés. Az europaiak története heterogenebb mint az együttesen Kanadába került sproniaké, hiszen magába foglalja nem csak a különböző nyugati országok eltérő szokásaival való megbirkózást, hanem az itthon maradottak és a nyugatról visszatértek 34 évét is.

NÉZZÜK HAT! H O G Y I S V O L T C S A K ?

1956. oktober

Mit is akartunk?: röviden szólva csak egy szabad, önálló Magyarországot. Na és az ennek megfelelő soproni képek?: gyülések, heves viták, egyetemi vezetőség választása, egyezmények a határőrséggel, rendőrséggel, szovjet alakulattal, fegyveres diákok az egyetem kapujánál és a város szélén, karszalagos diák és rendőr vegyes járók a város utcáin. Különleges osztag, lelkesedés és szorongás a Budapestről és az országból jövő hirek következtében, kapcsolatfelvétel más egyetemekkel és szervezetekkel, hiradás hozzátartozóknak, lehető és lehetetlen utakon.

1956. november 4.

Elképesztő hirek. Diákok puskákkal, kézigránáttal és egy két géppuskával teherautókra szállnak. Mások Sopronban maradnak és később nagy részben nyugati irányba közelednek a határ felé. Kapuvár, szovjet tankok magyar zászlóval, integetés, hirvivő hozza a hirt: a városban gyujtószeg nélküli ágyuk, szovjet csapatok és azután következik az előre tervezett, avagy az előre nem tervezett határátlépés (nálam az utóbbi).

Bevallom őszintén: a Szilvássi által emlitett holdvilágra nem emlékszem.

Mit takarnak ezek a félmondatok? Mit is kockáztattak sokan közülünk ezen a napon?: Vagy a szó szoros értelmében, amint ezt ma már tudjuk, a további út szempontjából: az életet.

1956. november - 1957. marcius

Ausztriában: ki-ki a szerencsétől függően, vagy a Wolfgangseere, vagy a klosterneuburgi szalmás kaszárnyán keresztül a Salzburg/sitzenheimi szö-gesdrót és reflektorok mögé került. Nekem nem volt szerencsém és az utóbbiban kötöttem ki.

Következett a vajúdás, a jövő latolgatása, a játékból kifajult csinált verekedés azért, hogy a drotkerítés alatt egyesek kimászhassanak (vagy elkapták őket, vagy nem), az éhségsztrájk és azután a kapcsolat megteremtése a Sankt-Wolfgang-iakkal, a kanadai ajánlat és a segélyosztás, főleg fehérnemű formájában.

Megalakul a hetek hétgatyás pártja a jelszóval: "Mi felvesszük a hét gatyánkat és valamerre elindulunk, ha kiengednek bennünket, de Kanadába az ottani teljesen eltérő erdészeti és kultúrális viszonyok miatt nem megyünk".

Végül feloszlatják a tábort és sikerül ösztöndíjat szerezni a németországi továbbtanulásra, de egyenlőre határátlépési engedély nélkül. Ezért meghúzódás a kanadások barakkjaiban. Majd a nem kanadások kirúgása után következett először egy szálloda, azután a Jugendherberge és végül egy gyerekágyas vár fagyott krumplival, paradicsomos szardiniával és nyelősajttal, amig a készlet tartott. Végül berúgás kétdeci bortól, és átkelés Németországba.

Mások különböző előzmények után és különböző utakon kerültek Európa más országaiba, főleg továbbtanulni.

Mit akartunk akkor?: a személyenként különböző célok mellett, sokan egy külföldi tanulmány folytatását és az eredmény magyarországi gyümölcsöztetését tervezték. Később ezt vagy a körülmények akadályozták meg, vagy az ezirányú kisérlet meghiúsult azon, hogy nemkivánatos "Nyugatosok" lettünk.

1957- 1960

A Nyugateurópa országaiba kerültek elindultak az új környezet görögös útjain. Hamarosan nyilvánvalóvá vált néhány alapszabály:

1. Mindent tudunk.
2. Ha azt mondják, fesd be az eget, akkor csak azt kérdezzük: milyen szinűre?
3. A konkurenciát meg kell szokni.
4. A belföldi segitőkész, amig nem leszel konkurense, de a további utad csak tőled függ.
5. Egy állás csak akkor lehet a tied, ha legalább egy fokkal többet tudsz felmutatni mint a belföldi.
6. Soha ne kérdezd visszatekintve: "mi lett volna ha...?"!

Nyelvtanulás (hiszen a magyar, no és az orosz nyelv nem sokat segíthetett), segédmunkási, és favágói tevékenység, egyetem, europai körút, szülők és rokonok levelei, honvágy, diploma és állás keresés.

Szabad legyen ezen a helyen kegyelettel emlékeznem a Hétgatyások egyik tagjára a Krémer Gabira, akit sikeres végvizsgája után rövidesen eltemettünk.

Na és mi volt Sopronban?: Gyors vizsgázások, házkutatások és egyebek kiséretében. Azután azonnali eltűnés a városból.

Alapszabály:

- Ha lehet kerüljük a 56-os eseményekkel kapcsolatos dolgokat még gondolatban is. Ha nem lehet, akkor nagyon elővigyázatosan bánjunk velük.

1961 - 1970 A konszolidálódás kora

Jellemzői: Inkább átmeneti állások, esetleg disszertáció, Németországban gyakorlati Nagy-államvizsga, nősülések, gyerekek születnek, az állampolgárság megszerzése (többen a mai napig sem mondtak le a magyar állampolgárságról).

Kiemelem az 1962-es évet a Nyugat-Európában élő soproniak ma már hagyománnyá vált pünkösdi találkozóinak a kezdetét. Az alapötlet a Zürich környéken élőktől származott és azután hozzánk a Hann. Mundeniekhez fordultak a kérdéssel. Megindult a címszerzés és megvalósult az első pünkösdi találkozó Svájcban. Azóta, tehát már 28 éven keresztül, megszakitás nélkül, minden második év pünkösdjén találkozunk, váltakozva Svájcban, Németországban és Ausztriában, általában 50-60 személyes létszámmal.

Magyarországon kimondták az amnesztiát. Egy kerek évtized után megindult az első 56-osok hazalátogatása. Többen felvették a kapcsolatot az Alma Mater tagjaival és néhányan résztvettek már az évfolyamtalálkozókon is.

Idézetek ebből a korból:

- Németország. Kérdés: "mondja, ugye Németországba a soproniak legjobbjai kerültek?". Válasz: "nem, mi mind ilyenek vagyunk!".

- Bajorország: "hogyan tud megélni a poroszoknál, hiszen maga olyan rendes embernek látszik".

- Valahol Magyarországon érdeklődik valaki, az 56-os soproni nyugatos igazgatóvá lett évfolyamtársánál, a nyugatos elhelyezkedési lehetőségeiről. Az igazgató: "ki az? Nem ismerem". Az érdeklődő: "menj a büdös ....., én ismerem még mindig minden évfolyamtársamat". A nyugatos ekkor mondott le végleg a hazatérésről.

- Soproni évfolyamtalálkozó. Az egyik: "együtt voltunk Sitzenheimban és mégis milyen különbözőek lettek az útjaink". A másik, egy külföldi feleségre utalva: "nem gondoltam, hogy ilyen kedves németek is vannak". A harmadik: "éppen rólad nem hittem volna, hogy kint tudsz maradni". A negyedik: "én hazatértem, de neked volt igazad abban, hogy kint maradtál."

Az utolsó idezettel kapcsolatban megjegyeztem: az életben sem fogom tudni eldönteni kinek volt igaza. Utalok a már emlitett alaptörvényre: visszatekintve ne kérdezz!

1971 - 1980

Mostmár a több mint egy évtizedes tapasztalat alapján, ismertté vált az elején még idegen környezet. Tisztázódtak a szakmai utak és egyre többnek sikerül az állandó állás. Jómagamnak 1974-ben. Addig időleges hosszabbitások voltak és az esetleges meneszteles bárdja lebegett a fejem felett. Persze már régen beidegződtek az emlitett alaptörvények. A konkurenciát még kell szokni. Hát megszoktuk.

Lassan érződnek a magyarországi új gazdasági mechanizmussal kapcsolatos, valamivel liberalisabb, politikai felfogás kihatásai. Szaporodik a látogatásra hazatérők száma. Kiterjedtebb puhatolódzás indul magyar részről nyugati szervek felé és ha ott egy magyar úl akkor játssza a katalizátor szerepét. A 70-es évek első felében indul meg például a soproni egyetem és a göttingeni egyetem erdészeti kara közötti rendszeres irodalomcsere.

Mi a helyzet a Magyarországon élő 56-osoknál?: Önáluk is tisztázódnak a szakmai utak. Részben elhomályosodik az 56-os események szeplője. Többen kiemelt poziciókba kerülnek.

1981 - 1990

Általában mindenki megvetett lábbal áll az elért poziciójan, beágyazva a most már megszokott társadalmi és családi környezetben.

A nyugateuropai találkozóinkon már nem azt kérdezzük "tervezel-e majd valamikorra egy hazalátogatást?", hanem azt "mikor voltál és mikor mész megint". Ime az Europa meletti döntés egyik előnye. Közelbbi és egyszerűbb az út, mint a tengerentúlról.

A másiranyú kapcsolatok is szorosabbá váltak. Példaként kiragadok néhány eseményt a közvetlen környezetemből. A Gottingeni Egyetem Erdészeti Karának botanikus kertjében 1983-ban Wilkens-kő avatása volt (Wilkens a környékről ered és gottingeni diák, valamint tanár is volt). 1984-ben együttműködési szerződés jött létre a soproni és gottingeni egyetemek között (eddig Sopronból 41, az ország más részéből kereken 60 látogató volt Gottingenben és több mint 100 Gottingenből Sopronban). Együttműködés jött létre a Hesszen tagállam Erdészeti Kutatóintézete és az ERTI között is 1989-ben. Mindez korábbi 56-os soproni diákok közreműködésével.

Záró megjegyzések

A kiragadott képek ábrázolásánál a gondolatkörömben csak azok szerepeltek, akikkel gyakrabban találkozom és tudom, hogy belső kötelékeik az ország és Sopron felé megmaradtak. Természetesen vannak olyanok is akik megpróbálták az új környezetbe teljesen beleolvadni, és elszakítani a régi köteléket. Szerintem ez sohasem sikerülhet, mert hiányzik a fiatal korban elsajátitott iránytű.

Szerves része lettünk-e mi, akikről itt szó volt, az új környezetünknek?: Igen is meg nem is. A szálak sokasága fűz bennünket az emberekhez, a házhoz ahol lakunk, a környező tájhoz, a munkahelyhez, a mindennapi élet sok mozzanatához, de mégis egy részünkben eltérőek vagyunk a többiektől. Ez jelentkezik a kiejtésünkben, a gondolatvilágunkban és az emberekhez való viszonyunkban.

A további fejtegetések helyett újra idézetekhez folyamodom: Kérdés: "na hogyan éltek Svájcban?", a válasz, "tudod ott igen jól meg lehet élni, csak ne lenne annyi svájci".

Eddig rólunk a külföldön élő első generációról volt szó. Ne feledjük el az utódokat, a második generációt sem. Ezek már az új környezetben nőttek fel és beletartoznak. Néhányan, különösen ha az édesanyjuk is magyar, megtanultak magyarul. Nagyrészük azonban a magyar nyelvet már nem beszéli és többé-kevésbbé laza a viszonyuk Magyarországhoz.

Még néhány szót 56-ról és a jövőről

Mi, a bel- és külföldön élő 56-osok, mostmár életünk nagyobb részében, megfizettünk az akkori szabadságvágyainkért és céljainkért. Tudjuk, hogy elképzeléseink eddig sem maradtak teljesen nyom nélkül. Ennek a törvényszerű következménye a mai összejövetelünk is. De azt, hogy megérte-e, csak a jövő bizonyithatja.
Bizom benne, hogy ez az ország, minden nehezsége ellenére, talpra áll. Meggyőződésem, hogy ez csak a belföldön élők erős akarata és kitartása alapján sikerülhet. Mi kint élők csak támogathatjuk, a szerény lehetőségeinknek megfelelően, a fejlődést (amint ezt közülünk többen már eddig is megtették).
Az új magyar kormány néhány megnyilatkozása alapján félő, hogy az ezirányu lehetőségeinket túlbecsülik. A közmondás szerint is minden szentek maga felé hajlik a keze. Ez igy van a nyugati országok intézményeinél is. Azok is a saját érdekeik szerint döntenek. Mi a döntéseket csak befolyásolhatjuk, ha ez módunkban áll, de sokszor ütközünk akadályokba.
Kevesen váltak közülünk olyan magnásokká, akik nagytőkével tudnák a magyar gazdaság fellendülését támogatni. Persze vannak kevésbbé szembetünő mozzanatok is. Ki tudna például azon devizás turisták számát megállapitani, akik magyar ismertség következtében indultak el magyarországi szabadságukra?
Nem volt szándékomban egy hiteles történelmi avagy geografiai és társadalmi környezeti leirást adni. Csak az emlékezés tengeréből kiragadott képek időrendi sorrendjét követtem, a súlyegyenlőség követelménye nélkül, remélve, hogy sikerül ezeken keresztül az 1956-os év november 4-ének következményeit érzékeltetnem.
Bizonyára feltünt, hogy néhány a megemlékezéssel kapcsolatos, talán el is várt, kifejezést mint a "forradalom", az "ellenforradalom" és az "új haza" elkerültem. Az első kettőt már annyiszor használták különböző értelemben, hogy egyértelmű fogalommeghatározás nélkül alig alkalmazhatók. Az "új haza" kifejezés pedig a régivel való leszámolás fogalmával párosul. Véleményem szerint elegendő, ha az események magukért beszélnek.

Befejezésül köszönetemet fejezem ki az egyetem vezetőségének a mai rendezvény megszervezéséért és hallgatóimnak a türelmükért.

JÓ SZERENCSÉT!

VÁRATLAN FELSZÓLALÁS A SOPRONI ÜNNEPEN

Az otthon maradtak nevében (nem tudjuk kik kérték meg) Dr. Magyar János szólalt fel. Beszédjében elmondta az egyetem újra indításának nehézségeit. 1956. november 12-én az otthon maradt tanárok és diákok nehezen eggyeztek meg az újra indulásban. Sokan közülük félelemben éltek a megtorlás időszakában, (lásd Kucsera-Homolya esetét). A hóhér köte-le sokaknak a feje fölött lógott a forradalom alatti tevékenységért. Dr. Magyar János nyilatkozott politikai nézeteiről is, amiről a legtöbb diák úgy is tisztában volt és van ma is!

****

Az ünnepély keretében felszólalt még Sopron város polgármestere, akit újra 45 év eltelte után, szabad választáson szavaztak meg a polgármesteri székbe.
Üdvözölte ő is a hazától távolszakadt kollégákat, az otthon maradt részleget, az új generációt.
Kért bennünket arra, hogy ne feledkezzünk meg a Honról, ahol bölcsőnket ringattak, és Sopronról sem. Tartsuk szem előtt a "Civitas-Fidelissima" szókat. De ne feledkezzünk meg Alma-Materunkról és annak minden tagjáról sem.

Sz. B. nevében
Alias Palko

****

KOZAK TÓNI KÖSZÖNTŐJE SOPRONBAN

(Tóni beszédét nem tudjuk közölni, mert az nem volt leirva: tartalma a következő) Szerk. B.

Mint a University of British Columbia Erdészeti Fakultásának hivatalos képviselője, az Egyetem Elnökének (Dr. David Strangway) és az Erdészeti Fakultás Dékánjának (Dr. Clark Binkley) nevében köszöntöm a Rector urat és az ünnepelőket. Mindannyiunk nevében köszönetet mondok a Soproni Egyetem vezetőségének és diákságának ezért a hatalmas munkáért, mellyel ezt a történelmi jelentőségű ünnepet megrendezték. Hogy hálánkat kifejezzük, a Sopron-Vancouver öreg diákjai gyüjtést inditottak egy post-gradualis ösztöndijra, melynek segítségével egy végzett soproni mérnök továbbtanulhat a vancouveri egyetemen. Reméljük ez az ösztöndij már 1992-re megvalósulhat. Ezzennel Dr. Winkler Rector urat szeretettel meghívom egy vancouveri tapasztalatcserére és, ha lehetséges, az ösztöndíj átvételére.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!
Akadémiank visszatért gyermekei!
Tisztelt Barátaink!

Az Egyetem hallgatói és az őket képviselni igyekvő Selmeci Társaság nevében tisztelettel köszöntöm Önöket itt, 34 évi kényszerű távollét után,mikor végre ismét testületileg közöttünk lehetnek.Egy emberöltőnél is hosszab időnek kellett eltelnie attól a vasárnapi naptól,amikor a szovjet tankok által szimbolizált lélek-és testnyomorító hatalom visszatérése elől Önök a határ túloldalára menekültek.Napra pontos 34 év,hazugságok és féligazságok után,mintegy a rendszerváltozás utolsó soproni mozzanataként újra keblére öleli menekültjeit az Akadémia.MI,mostani hallgatók,kik 8-10-15 évvel születtünk a forradalom után,s kik az emigráns főiskolásokról bizony jó ideig csak rosszat és hazugságot hallhattunk,örömmel üdvözöljük őket ismét közöttünk! Az igazság 1956-ról,s benne a soproni főiskolások szerepéről cseppenként jutott el a hallgatókhoz, de az első cseppek óta várjuk e napot,amikor VISSZAFORR A LETÉPETT KAR,újra eggyé válik az Egyetem soproni és vancouveri fakultása!

Meglehetős hálás dolog párhuzamot vonni 1956 magyar ősze és 1989 Kelet-Európája között.Bizonyos,hogy akárcsak 56 csodálatos napjaiban,úgyközelmúltunk-történelmében is szerepet játszottak a hallgatók abban,hogy ledőlt a világ egyhatodán országló embernyomorító rendszer hazai helytartóinak birodalma.Élen jártunk szószerint és átvitt értelemben is 56 méltó helyre tételében,e helyretétel követelésében és a forradalom első,félig-meddig szabad 1989-es megünneplésében,jelen voltunk Sopronkőhidán és Budapesten lezajlott gyászszertartásokon,s nem feledjük sosem az önkény mártírjait! Debenne volt e folyamatbanmindenki,aki 56-ban tett valamit a haza szabadságáért,benne volt a főiskolások 12 pontja, az Egyetemi Tanács október 27-i,mai szívvel olvasva is felemelő határozata,a rend fenntartásáért sokat tett emberek és a fegyverrel harcolók.A borzalmas Haynau-i rémuralmat gyermekmesévé szelidítő terror és megtorlás, majd ennek gulyáskommunizmussá szelidült vállfaja sem tudta sem vérrel,sem látszat/engedményekkel eloltani azt a gyújtózsinórt, melynek végét 56 magyarjai gyújtották meg,s melynek robbanása kisöpörte a KREML talpnyalóit Kelet-Európából.
Nehezen születő,gyermekbetegségekkel bajlódó,de minden szülőjének csodaszép demokráciánk bábái Önök is,kik Sopronban tették meg mindazt,mit akkor,s külhonban,mit azóta,történelmi időkben élve tenniük kellett!

Könnyű dolga akad az embernek akkor is,ha Alma Materünk ősi fészke,Selmec,és jelenlegi székhelye,Sopron között keres analógiákat, hiszen e két ódon hangulatot árasztó,lakosságában újabb időkig

jórészt német,de szívében mindig magyar város mgának tekintette-tek ti Akadémiáját,Egyetemét,s a hallgatók is otthon éreztók-érzik magukat e két kedves városban.Mi balekjainkkal egy hét múlva Selmecbányá fogunk szakestet tartani,egykorvolt oktatók és hallgatók még fellelhető sírján a kegyelet és az emlékezés gyertyáit gyújtani.Azokon a szinte "megszentelt" köveken fogunk járni,melyek még őrzik onnan menekült ősrégi Firmák lábanyomát.S újabb párhuzam tör elő: az I. világháborút követő békediktátum és 56, mikor mindkétszer nagyhatalmak dobálták játékszerként hazánkat s mikor mindkétszer hallgatók-oktatók százainak kellett elhagyniuk az Alma Máter városát.De itt a párhuzamoknak vége szakad: ami a Selmecről menekülteknek sosem adatott meg, azt Önök megérhették: Sopron, s az Alma Mater tárt karokkal fogadja vissza menekültjeit!

Végezetül egy őszinte kéréssel szeretnék fordulni Önökhöz mely a Balektízparancsolat 10. pontjából táplálkozik, s mely azt mondja ki: "Balek, válassz magadnak Firmát!"
Engedjék meg nekünk, hogy mi Önöket tiszteletbéli Firmáinknak válassz Kérem, fogadjanak minket tágra nyílt szemű, tiszta szívű balekjaikká!

36.dd.
'45.

Jánoska Ferenc
Jánoska Ferenc
V, emh.

Kedves Jánoska Ferenc.

Mindazokat a Selmeci Társaság tagjait,akik nevében Te beszélt az 1990. november 4.-én tartott ünnepségen,SZIVESSEN FOGADJUK BALEK
Beszédedből világosan kitünik, hogy sokan vagytok odahaza is , akik atvettétek az 1956 fáklyáját, hogy vezéreljétek a népet egy bo dog jövő felé.
Kivánunk erőt-egészséget e nagy munka véghezvitelére és igérj hogy a tőlünk telhető támogatástokra mindig kész vagyunk. Hiszen a célunk azonos, hogy hazánk erős , független és szabad legyen.

A ‚KAPOCS' Szerkeztő Bizottság nevében.

Palkovics R. János
alias " Palko"

Erdészeti és Faipari Egyetem Tanácsa
nevében

szeretettel meghivom

Önt

: 1990. november 4-én 13,00 órakor

a Gambrinus étteremben

tartandó rektori fogadásra

Dr. Winkler András
rektor

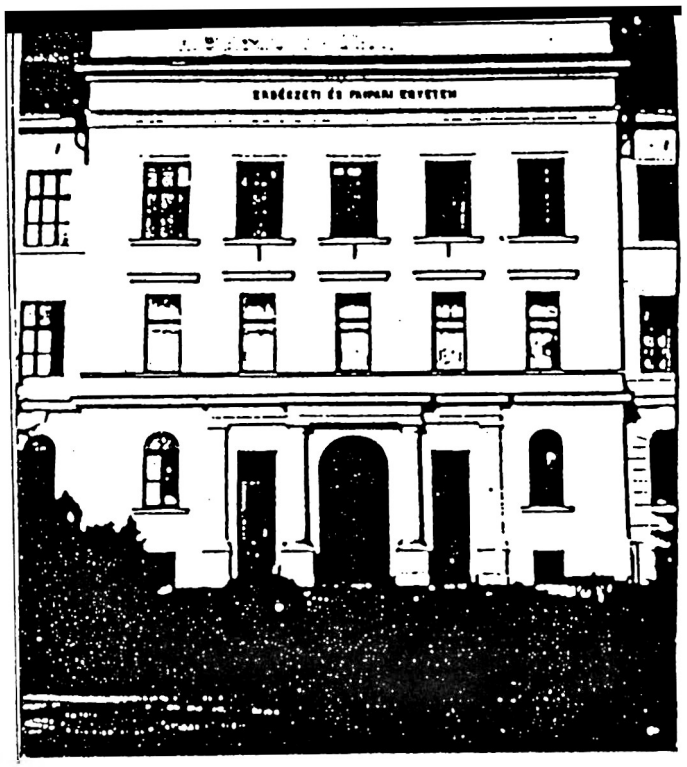

MEGHIVÓ

Az Erdészeti és Faipari Egyetem
Tanácsa nevében

szeretettel és tisztelettel
meghívom Önt az

1990. november 4-én, 10 órakor

az Erdészeti és Faipari Egyetemen
rendezendő

e m l é k - ü n n e p s é g r e

Az ünnepség programja:

10,00 HIMNUSZ
Dr. Winkler András rektor köszöntöje
Emléktábla leleplezése
Szózat

10,30 Megemlékezés a matematika elöadóban
Bányász himnusz
Adamovich László professzor megemlékezése
Kató Ferenc professzor megemlékezése
A Selmeci Társaság üdvözlete
Erdész himnusz

15,00 Professzorok, kollégák sirjainak
megkoszorúzása
18,00 Szakestély (Ifjúsági Ház)

7. old.

EMLÉKTÁBLA KANADÁBÓL
(1956 - 1990)

BRIT COLUMBIA PARTVIDÉKÉN ÉLŐ INDIÁNOK HIRESEK NÉPMŰVÉSZETÜKRŐL, KÜLÖNÖSEN FAFARAGVÁNYAIKRÓL. MITOLÓGIÁJUK SZERINT, A VILÁGOT ÉS MINDEN ÉLŐLÉNYT TEREMTŐ ÉS ÉLTETŐ NAGY SZELLEM - MANITU - FÖLDÜNKET A NAP ÉS A HOLD GONDJAIRA BIZTA. SZERINTÜK MINDEN ÁLLATFAJ VALAMILYEN EMBERI TULAJDONSÁGOT KÉPVISEL. EZT A SZIMBOLIKÁT ALKALMAZZÁK FA FARAGÁSAIKBAN, AMIKOR TÖRZSÜK CSALÁDFÁJÁT, AVAGY MÁSOK TÖRTÉNETÉT -TOTEMOSZLOPAIKON VAGY SZOBRAIKON - ELMESÉLIK. FAFARAGÁSAIK EMLÉKEZTETNEK A SZÉKELYEKÉRE, KIK SZINTÉN HAGYOMÁNYOS MOTIVUMOKAT HASZNÁLNAK MŰVÉSZETÜKBEN.
A VANCOUVERI EGYETEM -AHOL A SOPRONI ERDŐMÉRNÖKI RÉSZLEG IS MŰKÖDÖTT (1957-1961) A SALISH TÖRZSNEK MUSQUEAM ÁGA ŐSI FÖLDJÉN ÉPÜLT ÉS REZERVÁTUMUK KÖZVETLEN HATÁROS VELE. ITT ÉL JOE CAMPBELL-TÖRZSI NÉVEN KATXALACHA- NEVES FARAGÓ ŐSTEHETSÉG, A SOPRONIAK RÉGI JÓ BARÁTJA. TÖRTÉNETÜNKET TIPIKUS INDIÁN SZIMBOLUMOKKAL ÉS MOTIVUMOKKAL EZEN A DOMBORMŰVÖN ÖRÖKITETTE MEG.

A BAL ALSÓ SAROKBAN A FÉLELMETES ELLENSÉGET JELKÉPEZŐ MEDVE SZORITJA HALÁLRA A FEJJEL LEFELÉ FORDITOTT EMBERT (1956 Nov. 4). A MEDVE FELETT ÜL A SZABADSÁG SZIMBOLUMA A SAS, MINT A SZABADSÁG HONÁBA ÉRKEZETTEK JELKÉPE.

A JOBB OLDALON ÜLŐ SZABAD EMBER FEJDISZE A HÓD (A SZORGALOM JELKÉPE), AKI AZ ÚJ HAZÁBAN KEMÉNY MUNKÁVAL SZERZETT MAGÁNAK MEGBECSÜLÉST ÉS LEHETŐSÉGET, HOGY TUDÁSÁBÓL ADHASSON AZ ELHAGYOTT ALMA MÁTERNEK (JELKÉPEZVE AZ EMBER KINYÚJTOTT KEZÉVEL, MELY EGYUTTAL A KIBÉKÜLÉS JELE IS). AHOGY A LAZAC ELHAGYJA SZÜLŐHELYÉT ÉS ÉVEKIG ÉL AZ OCEÁNBAN (A NAP BALOLDALÁN FELFELÉ ÚSZÓ HAL), HOGY AZTÁN VISSZATÉRJEN A KIS PATAKBA, IMMÁR IKRÁJÁVAL TERHESEN (A NAP JOBB OLDALÁN LÉVŐ HAL), HOGY IGY GYARAPITHASSA FAJTÁJÁT ÉS BIZTOSITHASSA ANNAK JÖVŐJÉT. MI IS IGY TÉRÜNK MEG 34 ÉV UTÁN A CSENDES OCEÁNTÓL HAZA SOPRONBA (1990 Nov. 4). MINDENNEK ÚRA ÉS ISTENE - A NAGY SZELLEM - TETTE MINDEZT LEHETŐVÉ. EZT JELKÉPEZI A FARAGVÁNY KÖZPONTI TÉMÁJA - AZ ÉLTETŐ NAP.

A FÁT A FARAGVÁNYHOZ SOPRONI ERDŐMÉRNÖK, FAKITERMELŐ ÜZEMMÉRNÖK (KAPITÁNY GYULA) VÁGATTA KI ÉS HASITTATTA, HOGY AZTÁN EGYETLEN LAPPÁ SZINTÉN SOPRONI ERDŐMÉRNÖK, TUDOMÁNYOS KUTATÓ (JÓZSA LÁSZLÓ) RAGASZTOTTA ÖSSZE. A FAFAJ (CHAMAECYPARIS NOOTKATENSIS D. DON, SPACH) A VANCOUVER SZIGETEN ŐSHONOS - NEVÉT A NOOTKA INDIÁN TÖRZSTŐL KAPTA ÉS KANADA LEGÉRTÉKESEBB FAFAJA. FÁJÁT SEM ROVAR, SEM GOMBA NEM TÁMADJA MEG, EGYENLETES SZÖVETŰ ÉS LASSÚ NÖVÉSŰ. A FARAGVÁNY TÁBLÁJÁN 4550 ÉVGYŰRÜT SZÁMLÁLHATUNK MEG, AMELY 26 ÉVI NÖVEDÉKET AD CENTIMÉTERNKÉNT. HAZAI PARKJAINKBAN IS MEGTELEPITETTÉK, IGY ALMA MÁTERUNK BOTANIKUS KERTJÉBEN IS MEGTALÁLHATÓ.

EZT A DOMBORMŰVET A VANCOUVERI SOPRONI ŐREGDIÁKOK EGYESÜLETE FARAGTATTA AZ 1990 NOVEMBER 4-I ÜNNEPSÉGRE KÖSZÖNETÜL A SOPRONI ALMA MÁTER VEZETŐSÉGÉNEK ÉLÉN DR. WINKLER ANDRÁSNAK, KEZDEMÉNYEZÉSÉÉRT ÉS HÁLÁBÓL VOLT ALMA MÁTERÜNKNEK, HOVÁ RÉGI TANÁRAINKHOZ, BARÁTAINKHOZ ÉS ÚJ DEMOKRATIKUS HAZÁNKBA VISSZATÉRHETTÜNK.

V I V A T C R E S C A T F L O R E A T A C A D E M I A

31. old.
45.

Tisztelt Professzor Úr!

Bár kissé megkésve, de igéretemhez hűen küldöm Önnek nov. 4-ei beszédem irott változatát. Felhozhatnék mentségemül nagyon sok és különböző indokokat, hivatkozhatnék félév-végi feladatdömpingre, diplomaterv körüli tennivalókra, de nem teszem. Szeretnék bocsánatot kérni késedelmemért, mert csak rajtam múlott. Ha még aktuálitása nem kopott meg, kérem, fogadja és használja úgy, ahogy jónak látja. Örömmel venném, ha esetleg ottani lapjuk egyikében részleteket közölnének belőle, mint az itteni hallgatók véleményét tükröző megnyilvánulást.

Higyje, Professzor Úr, hogy mi, Magyarország fiatalsága gondolunk és fogunk gondolni 1956-ra s az akkor elszakadtakra. Hazánk újonnan kivívott szabadságával okosan élni, Magyarország tengelyig sárba ragadt kerekét kilóditani szorult helyzetéből, a művelt Európához csatlakozni, ez a mi embert próbáló feladatunk, amit -hiszem s tudom- meg fogunk oldani! A közeljövő kilátástalannak tűnik, az álláshozjutás szinte megoldhatatlan feladat lesz a friss diplomásoknak, de kell, hogy legyen HITÜNK egy szebb jövőben, s legyen ERŐNK tenni érte!

Az Önök visszatérte nem csak szimbolum-értékével lelkesit minket, hanem példaképp is: a sokat emlegetett "korlátlan lehetőségek" hazai eljövetele ki kell, hogy hozza belőlünk is azokat a ma még talán csak szunnyadó értékeket, amiket Önökből az új környezet, a más világ előcsalogatott!

Kérem, erejükhöz mérten támogassák Alma Máterünket, hazánkat továbbra is. Mi is mindent meg fogunk tenni szakmánk és a Magyar Köztársaság felemelkedéséért!

Fentiekben bizva, tisztelettel köszönti, jó erőt és egészséget kiván Önnek és minden "Kanadás" magyarnak,

Sopron, 1990. november ho 28-án.

Jánoska Ferenc
V. emh

Isten vizsgáztat..

Ki jól végezte dolgát, elmehet!
Igy halnak el a legjobb emberek,
Mig ittmarad a gonosz büntevő,
Neki még tart a kegyelmi idő.

-Isten vizsgáztat....
Az egész élet egy vizsgaterem,
De fel nem fogja ember-értelem
Igazságtalannak vélt módszeret;
Mindenki kézhezkapja tételét,

Egyik könnyűt kap, másik nehezet,
S hány órát ad rá, nem is sejtheted.
És ahol a jutalmat kiosszák,
Senki sem tért onnan vissza hozzánk.

-Isten vizsgáztat....
Ez elmegy még csecsemő korában,
Széjjel se nézhetett e világban.
Feladata nem volt más, csak ennyi:
Szegény szüleit próbára tenni.

Mást még az ajtóból szólit vissza,
Hogy új feladat elé állitsa;
Ez roskadoz, szinte alig birja,
Mégis új próbatételre hivja.

Te bölcs professzor, ember ismerő,
Látod, eltelt felette az idő,
Vagy még nem biztos jelest érdemel?
Még egy tétel kell, minek megfelel?

-Isten vizsgáztat....
Van ki, -mint akinak semmi dolga,
Úgy járkál hetykén, vigan dalolva,
Mig egyszer Isten igy nem szól: -elég!
-És elnyeri méltó itéletét.

Mennyi időt adott még minékünk?
Sokszor ezt kérdjük, és bizony félünk;
Nem fogunk a bukottakhoz állni?
El tudjuk minden dolgunkat látni?

Emberek mennek, és újak jönek.
Kell a hely itt a következőnek!
Én Istenem, Keresem csak ennyi:
Ha engem szólitsz, el tudjak menni,
Lehajtott fővel, engedelmesen....

. _ . _ . _ .

(Kenedi, Király Ilona)

1900. NOVEMBER 4. SOPRON KÖSZÖNTÉSE

I.

Selmecbánya - Sopron - British Columbia
Erdész nemzedéke tündöklő csillaga
Sopron! hűségedért szivből igy köszöntünk
Tündököljék neved mind jobban közöttünk!

II.

Alma Mater szive - Sopron ősi lelke
Vancouvert és Sopront testvérekké tette.
Testvérré fogadott British Columbia
Igy lett Vancouverben "Magyar Kolonia".

III.

Évfordúló napján arra emlékezünk
Az Úr Isten adott "Alma Mater"-t nekünk!
Alma Mater szive mindég értünk dobog
A szeretet szivünkben mint oltártűz lobog!

IV.

Két Egyetemünknek egy a küldetése
Magasfokú képzés "Hűség"-gel őrzése.
Ennek a pecsétje a "KAPOCS" és tettek
Melyek világ-szerte elismerést nyertek.

V.

Az új nemzedéknek mely bennünket követ
Minden tagja legyen "Rendkivüli Követ"!
Szivén az Egyetem címere ragyogjon
Hűség-lelke mélyén mindég megmaradjon!

* * * * * * * * * * * *

Önrendelkezés és örök jog szimbóluma!
"Epülj, virulj - Civitas Fidelissima!"

* * * * * * * * * * * *

Válaszom Dr. Winkler András Rektor Úr Sopronban 1990. Szeptember 18-án kelt levelére köszönetem kifejezéséül és annak megerősítéséül, hogy ked-ves levelének minden szavát, minden gondolatát teljes megértéssel és egyetértéssel a Civitas Fidelissima népe Szelleméért teljes összhangban életem végéig szivemben hordozom.

"Üdv az Erdésznek!"

Szolgálatra kész tisztelettel és szeretettel
Nagy Ernő

Áldott emlekü Miss J. Biddell "vision"-t naiv tünder mesének minöseítette naplójában. A békés, tudományos együttmüködés hídja megépült. "A tündermese" immár valóra vált: a "Salzburgi álom" valóság lett.

Mindazok, akik év-tizedeken át szívükön hordozták mindezeknek megvalósítását és gondját-kérem; fogadják köszönetem és köszöntésemet: "VIVAT- CRESCAT-FLOREAT..!".

"Gaudeamus..."

Mély tisztelettel szolgálatukra mindenkor kész hívük:

Nagy Ernö

Harmadik rész:

Mig a vihar felhök tomboltak fölöttümnk
Két Egyetem nevét suttogták közöttünk:
Vancouver - Sopron két Egyetemi város-
Egy fogalmat jelent- pedig nem határos.

_·_·_

"Hüséget a békés együttmüködésben..."
"Jogot, szabadságot szakember képzésben..."

_·_·_

Történelmet formált Vancouver és Sopron:
Csere - akcióval erösödött otthon.-!
A "Kapocs" hidat vert kontinensek között -
Szövetséget öriz, melyet reg megkötött.

_·_·_

A két címer - pajzs ismert világ szerte.
Ezt a megbecsülést a "Kapocs" szerezte.
A "Kapocs" ereje: igaz szó és tettek,
Melyek több országban elismerést nyertek.

_·_·_

Két Egyetemönknek egy a küldetése,
"..Magasfokú képzés - Hüség hirdetése..."

A Kapocs XX évfolyam 25. száma olvasásakor.
Hálaadással Dr. Kozák Antal professzor úr nagy jelentöségü Együttmüködéséért Sopronban 1988 - ban.
Öszinte tisztelettel és szolgálatukra kész szeretettel .

Nagy Ernö, Lelkipásztor.

16. o.

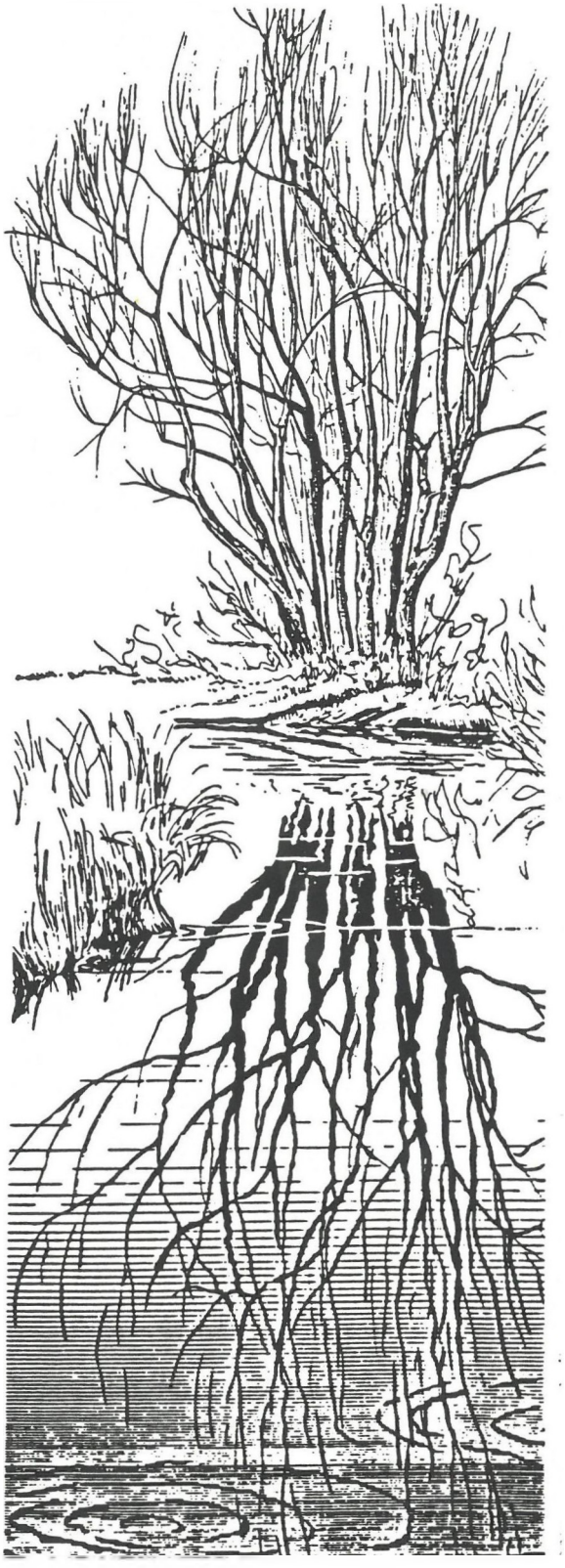

Tisztelt Rector Ur.
Kedves Andras.

Egy "KÖSZÖNET" mondas keves mindazert, amit Ti cselekedtetek az „UJRA EGYÜTT' ünnepségrendezéséért.

Ti, akik csak gyermekek voltatok az 56-os idökben, vagy később születtetek, de mindent megtesztek azért, hogy az elődök hibait kijavittsátok és enyhittsétek azokat a sebeket amiket az elmult rendszer okozott sok magyarnak, ugy odahaza,mint távol a hazától.

Az ünnepek tanulsagai azoknak a tényeknek, hogy az Egyetem Vezetői és Diákjai felsorakoztak az 56-ban elkezdett munka befejezésére, s a sebek orvoslasára.De 34 év hibait nem lehet egy tollhúzással kijavittani, ime ha egyesek ezt nem is értik meg. Mindanyiunkra még nagy feladatok várnak, hogy hazánk felsorakozhasson a szabad és független nemzetek soraiba.

Kivánunk erőt, egészseget és sok sikert e hatalmas munka véghezvitelére. Igérjük azt, hogy tőlünk telhetőleg mindent megteszünk, hogy segitségtekre lehessünk, de ehez főleg a Magyar Nemzet erős akarata a leg-szükségesebb.

Bizunk abban, hogy kapcsolataink egyre erősebbé válnak,hiszen a célunk közös, az Académia és Hazánk érdekében.

A "KAPOCS" Szerkeszto Bizottság nevében

Palkovics R János
alias "Palkó"

KAPOCS ELŐFIZETÉS

A Kapocsra való előfizetéssel sokan el vannak maradva, mint az az előző listán is látható. Sok társunk neve fel sincsen tüntetve a listán, mivel mióta előfizetést gyűjtünk (1986), ezideig soha sem reagáltak felszólitásunkra. Valahogyan nem helyes, hogy némelyek nemtörődömségük ellenére továbbra is előfizetés nélkül, mások támogatása által, kapják körleveleinket és a Kapocs számait. A Kapocs anyaggyűjtési, gépelési, nyomtatási és posta költségei példányonként közel $10.00 CDN-be kerül. Az évi bál rendezvény kimaradásával képtelenek vagyunk továbbra is fedezni a Kapocs kiadásának költségét azok részére, akik előfizetésüket elmulasztják. Tehát, akik hátralékukat jövő szeptemberig nem tisztázzák, azok a Kapocs következő számat nem fogják megkapni.

150 nés 41.o.
20 " 59.
15 " 59/a
Σ 185

-1991-

Ágh M. 90
Adamovich L. 89
Andódy E. 92
Apt K. 91
Apt E. 99
Bajzák D. 93
Bakó J. 87
Bakos T. 90
Balatinecz J. 88
Barabás J. 92
Baraksó J. 89
özv Baranyay-né 96
Báthy I. 92
Benkő G. 92
Bige Zs. 89
Bódig J. 92
Bogyay E. 90
Bölecz B. 90
özv Borsos-né 87
Budai G. 98
Csapó I. 88
Csizmazia J. 97
Czeiner Zs. 93
Cz.-Horváth E. 90
Deminger K. 92
Dobozy T. 87
Dibuz J. 90
Draskói Gy. 90
— Ferenczy-né Dr. T
Fordor-né 92
Frey O. 91
Für K. 91
Fülöpp Z. 87
Füstös A. 91
Görgényi B. 90
Grázer M. 90
Gyöngyösi S. 92
Háhn F. 90
Hajdú Cs. 90
Hankowsky/Must 88
Hintsch G. 90
Hirczy B. 85
Hirczy-né 87
Homoky I. 90
Horváth S. 88
Illés I. 88
Jablánczy S. 89
Jacsman J 93
Jagodits F. 94
Jakabffy S. 87

Kapitány Gy. 91
Jákoy A. 91
Jancsik K. 88
Jandó T. 94
Jellachich L. 88
Józsa J. 92
Józsa L. 91
Kapuszta Gy. 2000
Király/Kenedy 92
Kerekes J. 90
özv Kis-Tóth E. 89
Kiss Gy. 87
Kiss J.(Oliver) 92
Klima I. 91
Kocsis I. 92
Kocsis T. 90
Komlóssy J. 92
Kondor Gy. 89
Korán Z. 90
Kováts M. 91
Krajczár E. 88
Kurucz F. 93
Kurucz J. 90
Lencsés I. 88
Leskó Gy. 96
— M. Erd. Egyesület T
Major R. 95
Markó I. 92
Matolcsi G. 88
Micski J. 93
Murguly S. 90
Nagy E. 93
Nagy F./Link M. 91
Nagy-Bozsóky G. 88
Nagy M. 89
Németh J. 88
Németh L. 89
Németh S. 87
— Nemzetőr T
Noviczky Z. 89
Nyers F. 90
Orosz I. 87
Ötvös I. 93
Pálka L. 92
Palkovics J. 91
özv Pap-né 90
Pálffy Cs. -
Pászner L. 90
Pataki I. 87
Pech Gy. 92
Pendl F. 90
Puskas L. 90

Perlaki F. 98
Ping F. 89
Pintér L. 90
Poprádi L. 87
Porpáczy L. 87
Rab R. 89
Radványi T. 88
Ravai J. 91
Rédey J. 89
Reisz J. 91
Roller K. 87
Ronyecz J. 93
Rupf L. 88
Safranyik L. 88
özv Sálamon M. 89
Sebastian L. 91
Sinka/Dumont 89
Sivák B. 97
Skorka M. 90
Soós B. 89
— Soproni Egyetem T
-- Soproni E. Borb. T
Szalkai A. 94
Szamosi G. 91
Szanyi L. 90
Szármes K. 91
Szász I. 96
Szauer J. 87
Sziklai O. 87
Szilágyi T. 88
Szücs Z. 87
Takács J. 92
Takaró/Taylor 87
Tamási M. 91
Tarnócai K. 91
Tögel Gy. 87
Tóth G. 91
Tóth József 87
Tóth János 90
özv Tuskó-né 87
Tuskó Cs. 90
— Ugrin B. T
Udvardy M. 90
Váradi B. 89
Vári M. 90
Varga P. 93
özv Vass Éva 88
Viszlai J. 90
Vlaszaty Ö. 89
Witt L. 90
Witt Z. 89

59 old.

ADOMÁNYOK A FARAGVÁNYRA

Apt D.	$ 20.00	Noviczky Gy.	$ 20.00
Baraksó J.	$ 20.00	Nyers F.	$ 10.00
Bódig J.	$ 60.00	Pap/Pászner	$ 30.00**
Czillinger-Horváth	$ 30.00	Palkovics J.	$ 50.00**
Jandó T.	$ 100.00	Pendl F.	$ 25.00
Jákóy A.	$ 30.00	Rab R.	$ 30.00
Kapitány Gy.	$ 10.00*	Szász I.	$ 40.00
Kapuszta Gy.	$ 20.00	Tóth G.	$ 20.00
Kurucz F.	$ 25.00	Ugrin B.	$ 25.00
Markó I.	$ 25.00	Váradi B.	$ 20.00
		Draskói Gy.	$ 10.00

* Yellow Cyprus fa adományozója. ** Csomagoló anyag adományozói.

Az adományokat a faragványra a Sopron Alumni nevében köszönettel vettük. A faragvány és emléktábla összkiadása meghaladta a $ 3 000.00 CDN-t.

SOPRON ALUMNI EDUCATION FUND
ELŐJEGYZÉS

Eddig 38 előjegyzést kaptunk mindössze $ 11 055.00 összeggel. Kérjük Tagságunkat, hogy a UBC adakozással kapcsolatos felszólitására csak úgy válaszoljatok, ha az a SOPRON EDUCATION FUND - al kapcsolatos. Jelen pillanatban még mindig folynak a tárgyalások az egyetem vezetőségével (Sziklai/Pászner) és reméljük, hogy az év elején pontos utasitásokat tudunk majd adni az adományok beküldésével kapcsolatosan. Azok, akik eddig az ösztöndij alapra még nem tettek előjegyzést, sziveskedjenek azt mielőbb beküldeni, mivel a UBC-nek tudni kell előre, hogy mennyi hozzájárulással kell még számitaniuk. A fennti összeggel nem sokat tudunk kezdeni!

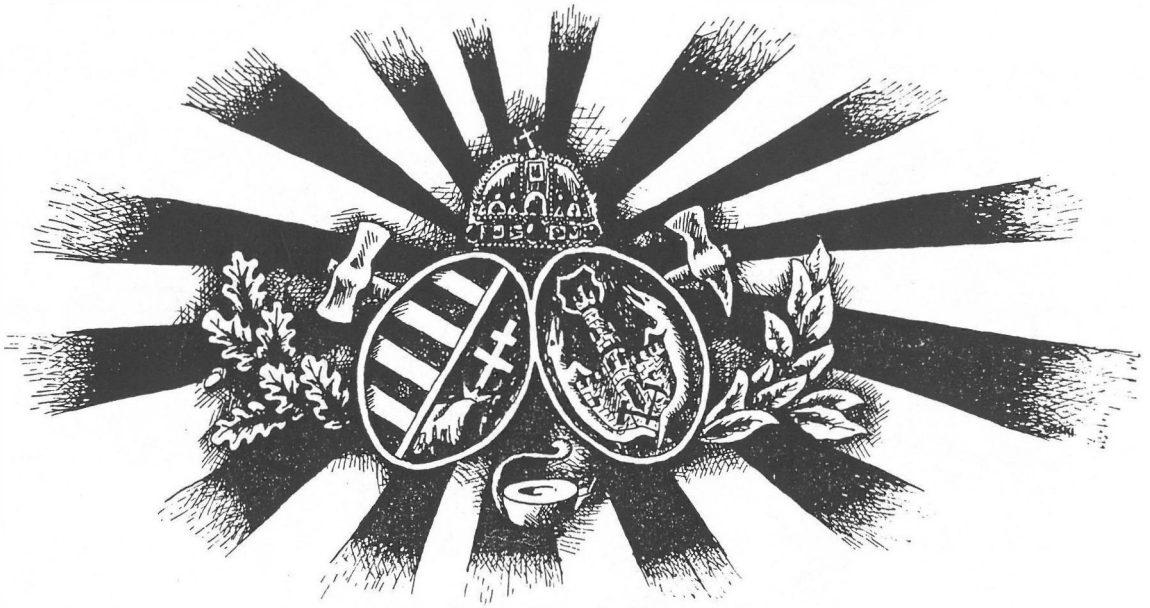

Csalogatvány

Mi, az itthonmaradottak fiai, s mint ilyenek az elköltözötteknek rokonai, fontolóra vettük a nálunknál bölcsebb, világot látott, Amerikát is megjárt atyánkfia -Ábel- elhíresült magagondolatját, miszerint „azért vagyunk e világon, hogy valahol otthon legyünk benne."

S mivel tudjuk, hogy a ma élők közül sokan vetődtek az otthontól el s tova, illendőnek tartjuk az együvé tartozókat végre összehívni, s velők baráti körben néhány csöppecske sört, no meg krampampulit dalolva elkölteni. És minthogy a közöttünk nyitott szemmel élők jól tudják a csillagok állásának sorsunk alakulásában eddig megmutatott szoros-kötelen hatását, az apáink szokása szerinti nagy szakestélyt tartunk, a skólánkban tapasztalt legutóbbi csillaghulláshoz igazítva, az arra következő 404. napon; 1990. november 4.-én estvéli 6 órakor az esztendőnkint megtollasodó, ország-világtól ösmert kőhatlyú tövében magát meghúzó ifjúsági házban.

Ezen vigalmunkba Dr. hr. dr. Kozák Antal professzor hölgyet/urat tisztelettel meghívjuk, s oda legjobbik innepi gúnyájában el is várjuk!

Jó szerencsét!

Üdv az Erdésznek!

Vigalmi Bizottság

P.S.: a szakest közköltsége, amelybe 1 db emlékkorsó ára is beleértődik; 250 Ft/fő.

RECTOR UR, Dr. Winkler András az ünnepet megnyitó beszédet mond az egyetem aulájában. Háttérben a városi, megyei és minisztériumi képviselők.

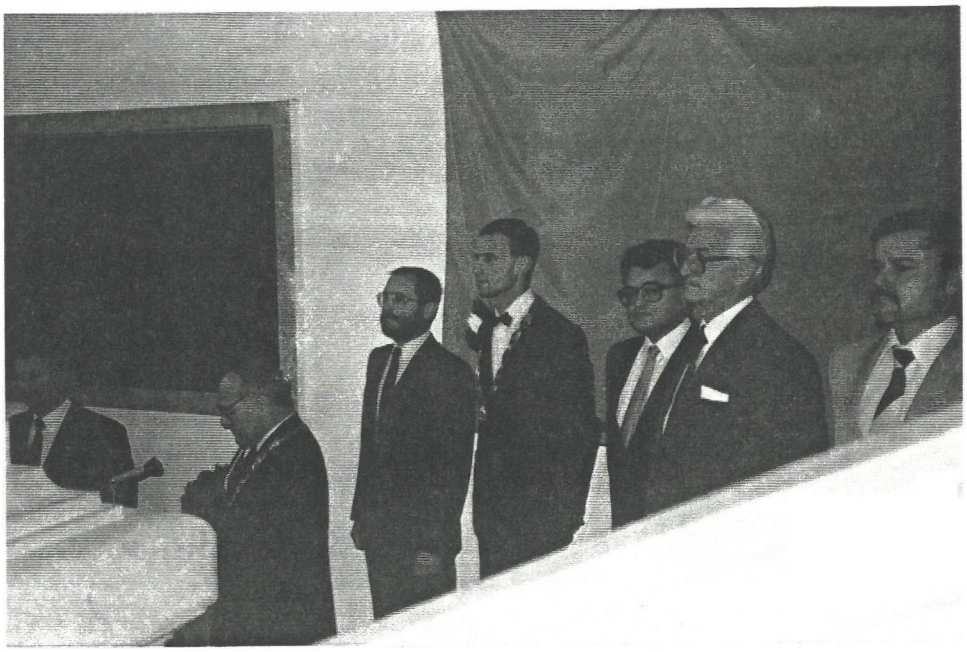

AZ EMLÉKTÁBLA LE*-LEPLEZÉSE.

Kapitány Gyula erdőmérnök és soproni diák(a képen nem látható) a leleplezést végzi[illegible]. Tamási Miklós alias "Tabaki" az emléktábla szinbólizmusát olvassa fel.

A LELEPLEZETT EMLÉKTÁBLA ÉS AZ ALATTA ELHELYEZETT BRONZTÁBLA, VARGA DOMOKOS VERSÉVEL.

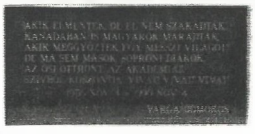

22 Dr Pászner László fölolvassa Professor Adamovich László beszédjét, melyet a canadában és az USA-ban élő társaink nevében irt.

Dr Kató Ferenc a Göttinbergi Egyetem professzora, beszédet mond az Európában élő társak nevében. 25

SZEMEREY TAMÁS

31. 36. Jánoska Ferenc V. éves hallgató ünneplő beszédet mond a Selmeci Társaság és az otthon élő hallgatók nevében.

Az ujra szabadon választott Sopron-i Polgármester, üdvözlő szavakat mond az ünneplő közönséghez.

Dr Kozák Antal bejelenti a vancouveri ösztöndíj alap létesitését és ünnepélyessen meghivja a Rector Urat az ösztöndij átvételére és egy vancouveri látogatásra.

A SZAKESTÉLY

Szállnak a soproni diáknóták, magass a hangulat, üresednek a sörös üvegek, tombol a diákság, ha személyeskednek és ahol a KRAMPAMPULI bezárja a kaputt.

(A másnapos hangulatról nem beszélünk

Jó volt,hogy esett az eső másnap, igy nemlátszott a"hangover"

NÉGY NAP SOPRONBAN

- Elhangzott, Witt Lajos Bácsi tiszteletére rendezett vacsorán
- Előadók: Kozák Tóny, Pászner Laci és Homoky István
- Lejegyezte: Jákóy Bandi

Winkler András, Pászner és Kozák november 2-án, péntek este néhány üveg magyar pezsgő mellett megbeszélik az ünnepély részleteit. A vancouveriek átadják az emléktábla alá helyezendő bronz feliratot. - A rektor úr hazaérkezéskor - talán a pezsgő hatására - majdnem a taxiban felejtette a várva-várt bronz táblát.

Szombat délután a külföldiek vendégül látták az egyetem vezetőségét, a rektort, a két kar dekánját, a személyzeti osztály vezetőjét és az egyetem főtitkárát, a Palatinus Hotel éttermében. A vendéglátás jó hangulatú és sikeres volt.

A hivatalos ünnepség vasárnap délelőtt 10-kor kezdődött az Egyetem aulájában a magyar Himnusz eléneklésével. Ezt követte a Rektor úr köszöntője, majd Kapitány Gyuszi és egy valdenos diák leleplezték az emléktáblát. Tamási Miklós (Tabaki) ismertette a faragvány motivumait és a művész mondanivalóját. Ezt követően Kozák Tóni és egy diák megkoszorúzták a hősök emlketábláját.Az ünnepély első része a Szózattal végződött.

Az ünnepség második része a matematikai előadóteremben folytatódott. Itt a kb. 250 résztvevő először elénekelte a Bányász himnuszt. Ezt követően Pászner Laci felolvasta Adamavich professzor úr köszöntőjét és az ünnepélyre írt megemlékezését. Kató Feri az Európában élők nevében mondott köszöntést. Ezután Magyar János professzor úr kért és műsoron kívül kapott szót. Ő hosszan beszélt az '56-ban otthon maradottak nevében. A diákok részéről a Selmeci Társaság elnöke köszöntötte a résztvevőket. Ezt követte a Kozák Tóni üdvözlete a U.B.C. Vancouveri egyetem részéről. Befejezésül Sopron város polgármestere emelkedett szólásra és a hűség városának nevében köszöntötte a megjelenteket. Ezt a részt az Erdész himnusz zárta le.

Az ünnepély a Gambrinus Étteremben, a rektori fogadással folytatódott, délután 1 órai kezdettel. Erre a fogadásra hivatalosak voltak az egyetem professzorai, a soproni öreg diákok, Sopron város vezetői és a miniszteriumi képviselő. Az izlésesen terített svéd-asztalon töménytelen étel-ital várta a vendégeket.

A fogadás után a résztvevők autobusszal meglátogatták a két soproni temetőt, hogy megemlékezzenek az elhunyt professzorokról. A síroknál egy-egy gyertyát gyújtottak és Perlaky professzor úr minden sírnál megemlékezett az elhunytról.

A szakestély este 6-kor kezdődött, amely a hazatérők egybehangzó vélemenye szerint, minden résztvevő számára felejthetetlen élmény maradt. Minden gyönyörűen elő volt készítve. A sörös korsók, a sörös üvekeg cimkéi és a pohár alátétek kivételesen erre a napra lettek tervezve. Ezzel is aláhúzva az esemény jelentőségét.

A szakestély tervezése mintaszerű volt. A nóták gyönyörűek, melyeknek a hazatérők sajnos a felét sem ismerték. A megszólítás is erre az estére vonatkozott: "Mélyen tisztelt, Végre Együtt szakestély, magas Presidium".... A hagyomány szerint, a hangulat tetőfokán - miután a krampampulit felszolgálták - az elnök bezárta a szakestélyt. Mindenki meghatottan énkelte:

De mielőtt még elmegyünk
Egy szent fogadalmat teszünk...
Ha Sopron hív mi ott leszünk,
Sopronért vesszen életünk,
Tovább ... Tovább ... Tovább....
Viszontlátásra Cimborák !!!

A zárás után az öreg diákok ott maradtak beszélgetni, iszogatni és nótázni a jelen balekokkal és firmákkal.

Az eső miatt a következő nap, az erdei tanulmány út elmaradt, helyette az Esterházy kastélyba látogattak a résztvevők. Az elmúlt napokra találó a régi nóta:

"Szép idő volt, jó idő volt,
Kár hogy elmúlt, jaj be kár..."

****

WITT LAJOS EST

(Soproniak vacsorája a Szász Vendéglőben - 1990. november 24.)

Összejövetelünk célja, hogy tiszteletünket fejezzük ki:

- Witt Lajos Professzor Úrnak a Vas Oklevél megszerzéséért
- Apt Ödön Professzor Úrnak a Gyémánt Oklevél megszerzéséért
- Dr. Sziklai Oszkár Úrnak a Tiszteletbeli Doktorátus megszerzéséért
- Dr. Ifjú Géza Úrnak a Tiszteletbeli Doktorátus megszerzéséért

1990. szeptember 12-én a Soproni Erdőmérnöki és Faipari Egyetem, a Soproni Liszt Ferenc Kultúrházban rendezte meg az ünnepséget, ahol, az okleveleket átnyújtották. A vancouveriek vacsorájának megrendezésére Kocsis Tibor erdőmérnök kapta a megbízást november 24-re. Köszönetünket fejezzük ki a kiváló vacsoráért Szászéknak és a hangulatos estéért a résztvevőknek is.
Witt Lajos Professzor köszöntőjét Professzor Adamovich László mondta el, kiváló előadó képességével és jó humorával.

Résztvevők névsora

1. Adamovich L.
2. Bezeredi Gy.
3. Ágh M.
4. Draskoy Gy.
5. Barakso J.
6. Cserjési A.
7. Görgényi G.
8. Jablánczy S.
9. Józsa R.
10. Gyöngyösi S.
11. Jákoi E.
12. Kocsis T.
13. Kozák A.
14. Kassai V.
15. Kuruçz J.
16. Hajdu Cs.
17. Major R.
18. Nagy M.
19. Pálka L.
20. Pászner L.
21. Pendl F.
22. Pintér L.
23. Rédei J.
24. Rétfalvi L.
25. Nyers F.
26. Szabó Gy.
27. Szanyi L.
28. Szász E.
29. Sziklai O.
30. Sivák B.
31. Palkovics J.
32. Takács J.
33. Tamási M.
34. Tóth J.
35. Viszlai
36. Vörös G.
37. Witt L.
38. Witt Z.

VANCOUVER, 1990 november 24 - Witt Lajos Szakestély

Kedves Lajos Bátyám!

A Soproni Öregdiákok Egyesületének balekjai, firmái és veteránjai azért jöttek össze, hogy gratuláljunk és együtt örüljünk egyetlen ultra-szupra-veteránisszimuszunkkal - kit őszinte szivből tisztelünk és szeretünk - abból az alkalomból, hogy soproni Alma Materunk vasdiplomával tüntette ki.

Ez a kitüntetés nemcsak korodnak szól kedves Lajos bátyám, hanem kiváló szakmai eredeményeidnek is. Valaki azt tanácsolta nekem, hogy erre vonatkozólag olvassam el a Sopron Chronicle-ben a Rólad írt curriculum vitaet. Nos, nekem arra nem volt szükségem, mert Sumasra menet mellettem ülven sok szép emlékedet elevenítetted fel. Bizony valamikor sokszor elkocsikáztünk oda pontyokat fogni. Ami az igazat illeti, a pontyokat főleg Te fogtad én meg a horgászbotot. Akárcsak Apt Dönci bátyám és Cserjesi Tóni, akik azzal ütötték el gyenge eredményeiket, hogy ők ugyis csak a szép környezetért jöttek ide 100 kilométert. Még szerencse hogy Menci néni nem igen szerette a pontyot, igy hát kár lett volna nekem erőlködni egyébként is. Pedig még horgász szakkönyvet is tanulmányoztam - igaz ulti szakkönyvet is - és egyikben se vittem mesterfokra. Te pedig Lajos bátyám, főleg a gyakorlatból merítetted tudásodat, horgászatban, vadászatban és erdészetben egyaránt. Azért lett az ugodi erdőgazdaság egyik híressége a Dunántúlnak a Te vezetésed alatt. Azért tudtak a győri erdészeti központból a Soproni Erdészeti Kutató Intézet igazgatójává kineveztetni. A soproni Egyetemen elkezdett vadgazdaságtani előadásaidat Vancouverben folytathattad, és micsoda látnoki módon. Tudtad, hogy mire azok a balekok nyugdíjba mennek, mehetnek haza szabadon vadászni kisvadra és nagyvadra egyaránt - és lesz miből megfizetni a borsos lelövési díjakat. Legalább - ha emlékeznek még előadásaidra - fogják tudni a vadászillemet is, ami itt Kanadában főleg abból áll, hogy rikitó ruhát kell felvenni, hogy egy másik vadász fenekébe ne lőjjön. Méghogy a vad is lássa ne csak érezze merről fúj a szél, hogy időben elillanjon. Gyakorlati tudásodat hasznosítottad akkor is, mikor a Zoologiai Intézet múzeumában mint kurátor tömted a gerinces állatokat, főleg madarak ezreit. Hozzá kell tennem, hogy egy másik kurátor is tevékenykedik - kedves feleségem - cinegét kitömni talán még nálad is jobban tud. Kurátorságod alatt egy új madárfajtát is felfedeztél, amit rólad neveztek el. Sajnos ez nincs benne a Sopron-Chronicle-ban, igyhát nem tudom a nevét. Azt hallottam, hogy egy madarász hallotta az éneket és feltünt neki hogy mindig azt ismetli: Louii..... Louii..... wit - wit - wit- wit. Nyilván a keresztapját hívta.

Node, nem humorizálni hanem ünnepelni jöttünk. Ezért hát be is fejezem azzal, hogy további jó egészséget kivánok, hogy öt év múlva megérhesd, megérhessük a következő kitüntetést, aminek még neve sincs. De az arany, gyemánt és vas után talán uránium diplomának fogják nevezni, ha ugyan enged minket élni addig az uránium. Énekeljük el hát közösen felállva kivéve az ünnepeltet - a Gaudeamus igitur második versszakát:

Vivat Akademia
Vivat Professores
Vivat Akademia.
Vivat Professores,
Vivat membrum quodlibet,
Vivat membra quaelibet,
Semper sint in flore,
Semper sint in flore.....

VIVAT * CRESCAT * FLOREAT * ACADEMIA * VIVAT LAJOS BATYANK

A volt másodévesek 30 éves találkozója Vancouverben.

Október 7 - én, a soproni bál utáni napon, találkoztunk a Kulacs Étteremben. Összesen 23 - an voltunk házastársakat bele számítva. Tóth Géza cikkében csillaggal (*) jelöltük a résztvevöket. Az elsö órát azzal töltöttük, hogy mindenkivel kezet szoritottunk és örültünk a viszontlátásnak. Pech Gyula és Markó Imréék jöttek a leg távolabbról. Ezután következett egy késöi ebéd levessel, bécsi szelettel vagy csirkével és utánna sütemény. Az ebéd és a finom magyar bor kitünöen izlett, köszönet Pók Idának és gárdájának.

Markó Imre diapozitívokat vetített az otthoni évfolyamtársaink 30 - éves találkozójáról, ami igen érdekes volt számunkra mivel ök is sokat változtak, mint mi is.

Ezután következett a megnyitó, ahol üdvözöltem a megjelenöket, megköszöntem a szervezök (Tóth Géza, Rédey Jóska, Nagy Miska és Tóth Jóska) közremüködését. Ezután bejelentettem, hogy a nyár közepe óta Gyöngyösi Sanyi az évfolyamunk hivatalos képviselöje a Kapocs szerkesztöségében és más hivatalos ügyek elintézésében, valamint összejövetelek szervezésében. Ezután felkértem Tóth Gézát, hogy tartsa meg az ünnepi beszédet, amit a Kapocsban közölni fogunk. A beszédek és társalgás angolul folytak, hogy a nem magyar házastársak is velünk ünnepelhessenek.

Géza üdvözlö beszédét szórul szóra közöljük a névsorral együtt. Megemlékeztünk egy perces néma felállással volt évfolyamtársunkról, Jagoditsné, Kundráth Juliáról.A jelenlévök maguk számoltak be röviden (némelyek hosszabban), a hiányzókról pedig Géza számolt be, vagy egy olyan évfolyamtárs, aki tudott az illetöröl.

Nagy Miska video filmet vett fel sikeresen, mások pedig fényképeztek, többek között én is. Legtöbb hiányzó évfolyamtársunknak lapot irtunk alá, amit Tóth Géza póstázott késöbb. Egy kicsit kalapoltunk is a Kapocs javára és $28 at hoztunk össze, amiröl egy csekket küldtem a Sopron Alumni nevére kiállítva.

Az ünnepség végén Réthy Sándorné (Anne) megköszönte az egész csoport nevében szervezési tevékenységeimet és utánna megköszöntem Gézának hosszú és néha részletes beszámolóját.

Mivel az idö gyorsabban jár el mint ahogy szeretnénk, azt javaslom, hogy a következö évfolyam találkozónk ne tíz év mulva, hanem öt éves idöközökben legyen ezentúl, azaz 1995 ben legyen a következö találkozónk.

Pendl Ferenc

Address given to the Class of 1955 - 60 of the Sopron Division, Faculty of Forestry, U.B.C. on October 7, 1990. at the Kulacs Restaurant, Vancouver, B.C.

THE THIRTIEST ANNIVERSARY OF OUR GRADUATION

Address by Géza Tóth, RPF

Kamloops B.C.

Ladies and Gentlemen, Fellow Students Spouses and Friends !

Thank you for the honour that you have given me to address the occasion of our gathering to celebrate the 30 th year of our graduation.

As I look around, I see that it has been a long 30 years since all of us are showing the maturity of life.

I am happy to be here to celebrate our past, our youth, our growth and maturity which is based on our common heritage. This growth has been rich in experience. On the basis of these experiences I wish to emphasize our common heritage which we are celebrating here:

- We are commemorating the ties of our youth, our common starting point, that each of us once was a student member of the Sopron University. A University where traditions and the spirit of brotherhood is high, which builds strong fraternity.

- We are also part of an historical act which exposed the hypocracy of Communism to the world. We belong to that country where the spark of freedom began 34 years ago, and that spark spread into a blazing desire for independence from the Communist yoke throughout the Soviet occupied countries and in the Soviet Union herself recently.

This double heritage demanded and still demands hard work to maintain recognition and tribute to the past. These demands during our last 35 years gave us strength and stability on which we were able to build our life in Canada. Now 35 years later we know that we have succeeded, now we know that we have contributed not only to the life in Canada, but also by keeping the spark of freedom alive and the good name of our Alma Mater.

The recognition is forthcoming in the official ceremonies planned in Sopron on November 4th of this year. The historical act which we were part of and our hard work here in Canada was not in vain.

With these thoughts in mind, I wish to call a roll - call of the names of those who started in 1955 in Sopron and to recall some memories to maintain our past, our youth and heritage and to renew friendships.

Name List of the somtime members of class 1955 - 60.

Andre Bela	Hungary
Balázs Árpád, Dr.	Hann. Münden, Germany
Barabás József	Fort McMurray, Alta. Canada
Beky Katalin (Juhászne)	Sopron Hungary
Benyovits Gyula	Vancouver Canada
Beres Mihály	Vienna Austria
Boa Sándor	Hungary
Boda Zoltán	Grand Cache, Alta. Canada
Boncz Ernö	Hungary
Borovits Ferenc	Hungary
Borsodi Ferenc	Vienna Austria
Czeiner Zsolt	Bolligen, Switzerland
Danczinger Edith(Gyöngyösine)	Vancouver, B.C. Canada (deceased)
Ferdinánd István	St. Albert, Alta. Canada
Gyöngyösi Sándor	Vancouver, B.C. Canada
Hajdu Imre	Debrecen, Hungary, (retired)
Hajdu Gábor	Kaposvár, Hungary
Heder István	Delta, B.C. Canada
Hintsch Gusztáv	Tayngen, Switzerland
Homoky István	Victoria, B.C. Canada
Horváth Samu	Hungary
Horváth Ferenc	Hungary
Jacsman János, Dr.	Zürich, Switzerland
Joó Bálint	Komárom, Hungary
Józsa József	Regina, Sask. Canada
Juhász Miklós, Dr.	Sopron, Hungary
Kemes József	Oliver, B.C. Canada
Kiss János	Oliver, B.C. Canada
Koczó Mihály	Port Alberni, B.C. Canada
Koltai István	Budapest, Hungary
Komlóssy József	Dübendorf, Switzerland
Komondy Gyula	New York, USA (deceased?)
Köhalmi Tamás Dr.	Sopron, Hungary
Kundráth Julianna(Jagoditsne)	Toronto, Ont. Canada (deseased)
Markó Imre	Eugene, Or. USA
Mendlik Géza, Dr.	Sopron, Hungary
Molnár József	Hungary
Nagy Mihály	Burnaby, B.C. Canada
Nemeth János	Szentgotthárd, Hungary
Nemeth József	Victoria, B.C.Canada
Nemeth László	Körmend, Hungary
Noviczky Zoltán	Delta, B.C. Canada
Pál László	Seattle, Wa. USA
Pendl Ferenc	Burnaby, B.C. Canada
Pech Gyula	Deep River, Ont. Canada
Porpáczy Lehel	Victoria, B.C. Canada
Puskás László	Port Coquitlam, B.C. Canada

Rabóczy László	Brisbane, Australia
Redey József	Vancouver, B.C. Canada
Rethy Sándor	Vancouver, B.C. Canada
Rupf László	Willowdale, Ont. Canada
Selmeczy György	Vancouver, B.C. Canada
Solymosi József	Budapest, Hungary (retired)
Spándli Imre	Victoria, B.C. Canada
Szabó Gyula	Székesfehérvár, Hungary
Szántai Ferenc	Victoria, B.C. Canada
Szilágyi Tibor	Dübendorf, Switzerland
Szommer József	Pilisszentkereszt, Hungary
Tompos Imre	Pápa, Hungary
Tormási Erzsébet (Fodorné)	Edmonton, Alta. Canada
Tóth Endre	Coquitlam, Canada
Tóth Ferenc	Sopron, Hungary
Tóth Géza	Kamloops, B.C. Canada
Tóth József	Vancouver, B.C. Canada
Tóth Maria	Germany
Tresó Bertalan	Leoben, Austria
Turza Tibor	Hungary
Varga József	Lillafüred, Hungary
Vári Miklós	Edmonton, Alta. Canada
Vetö László	Summerland, B.C. Canada
Vlaszaty Ödön	Victoria, B.C. Canada

Magyar.

Kanada
U.S.A
Europa

54

Sopron, 1990. február 12-én

Mélyen tisztelt Professzor Ur!

Szives elnézését kérem, hogy "bélelt" levelemmel zavarom, bizonyára nem sok szabad idejéből egy keveset lefoglalok.

Kéréssel fordulok Önhöz. Kérni mindig nehéz, de nem a magam javára teszem.

Sopronból és (a volt) sopron vármegyéből elszármazott (elszármazni kényszerült) Mézes Miklós volt katonabajtársam, Ugrin Atya szives segítőkészségével, valamint Pendl Ferenc erdőmérnök Ur közreműködésével, merek Professzor Úrhoz továbbitani az alábbi mellékleteket:

1. Felhivás a külföldön élő magyarokhoz (elsősorban a volt soproniakhoz). A felhivás nem kimondottan MDF-ügy, hanem a soproniak kérése. Csak ez a párt-féle szervezet karolta fel az ügyet és lépett fel kezdeményezően a már korábban - sporadikusan - és megjelentő, türelmetlen egyéni óhajok-követelések kielégítésére.

2. Hivatalos dokument az Alapitvány fénymásolatával, amely bizonyitja, hogy a kezdeményezés hatósági engedélyezéssel, cégszerű bejegyzéssel történik.

Városunk - sajnos Ő nem az elsők között áll, hogy méltó emlékművet állitson a II. világháború áldozataira gondolva. De bizunk abban, hogy a megindult városi szervezkedés, a vállalatok-üzemek jelentős hozzájárulása valamint a határainkon kivül élő honfitársaink erejükhöz mért anyagi támogatása lehetővé teszi, hogy végre letőrleszszük a már 40-50 éve fennálló adósságainkat!

Terveink szerint a Hősi Emlékmű helye a Deák-Téren lenne, az I. világháborús emlékművekkel egy vonalban, nevezhetnénk "Soproni Panteonban".

Szándékunk szerint - egy későbbi idopontban - a sajtó (Soproni Hirlap) útján is nyugtázni fogjuk az adakozásokat a beérkezés sorrendjében. Ugy szintén szándékunkban áll az anyagi elszámolás egy-egy másolatát az Emlékmű fényképével együtt megküldeni a jelentősebb összeggel hozzájáruló adakozóknak.

Abban a reményben, hogy kérésünk megértésre és támogatásra talál, maradok (ismeretlenül is) őszinte és hazafias tisztelettel:

56

Várkuti János
az Alapitvány Kuratoriumának
Elnöke

2 db melleklet
U.i. Kötelességem megemlíteni, hogy egy másik címet is szándékomban áll megkeresni (Ontario) ugyancsak a fentieket tartalmazó kéréssel.

A Magyar Demokrata Fórum soproni szervezete felhívása
a Sopronból elszármazott, eltávozott, kitelepített
polgáraihoz, külföldön élő honfitársainkhoz

Kedves Barátaink!

A Magyar Demokrata Fórum soproni szervezete a közelmúltban a nyilvánosság előtt is kezdeményezően lépett föl egy köztéri emlékmű fölállitásáért a II. világháború soproni áldozatai emlékére.

Maradandó emléket kívánunk állítani a II. világháború minden áldozatának: az elesett frontharcosoknak, a hadifogolytáborokban elpusztult katonáknak és civileknek, a városból elhurcolt zsidóknak, a háború polgári áldozatainak.

A lakosság a maga szerény lehetőségei arányában támogatja vállalkozásunkat. Ám egy méltó Hősi Emlékmű felállitása csak a város üzemei, intézményei számottevő anyagi támogatásával és a külföldre távozott, kitelepített, elüldözött volt soproniak támogatásával valósítható meg. Ezért fordulunk Önökhöz külön is, kérve támogatásukat.

Önök jól tudják, a közcélokra történő adomány az adóalapból levonható! Levelünkhöz mellékeljük a már hivatalosan bejegyzett "Emlékmű-alapítvány" fénymásolatát és a csekkszámlaszámunkat. (MNB 339-98547 sz. 752-41041 MDF Emlékmű)

A felállítandó emlékműről és annak helyéről csak a város polgáraival kialakított konszenzus után kívánunk dönteni, és külön is kikérjük minden adományozó véleményét.

Őszintén reméljük, hogy e - véleményünk szerint - nemes célt szolgáló vállalkozásunk támogatásra talál Önöknél is, amint a város minden politikai szervezete is támogatásáról biztosított bennünket.

Őszinte tisztelettel
és nagyrabecsüléssel:

a Magyar Demokrata Fórum
Sopron városi szervezete
Pf.:239

56

IGAZGATÁSI OSZTÁLY
9401 SOPRON
tér
Telefon: 11-[illegible]

7006/1989.I.
Ügyintéző: Horváth Péter

Tárgy: II. Világháboru áldozatainak emlékmüve alapitvány jóváhagyása.

H a t á r o z a t :

A Sopronban 1989. november hó 9-én kelt okirattal a Magyar Demokrata Fórum Soproni Szervezete által alapitott

II. Világhábóru áldozatainak emlékmüve

elnevezésü alapitványt jóváhagyom.

Sopron, 1990. január 24.

SOPRON VÁROS TANÁCSA VB. Igazgatási Osztálya * Győr-Sopron megye * 1.

Dr.Becher Rezső s.k.
osztályvezető

A kiadmány hiteléül:
kiadó.

Értesitendők: 1./ Magyar Demokrata Fórum Soproni Szervezete - Sopron, Pf: 239. okirattal
54 (2)./ Várkuti János - Sopron, Bajcsy Zs. u. 19. okirattal

KÖSZÖNETEK ÉS JÓ KIVÁNSÁGOK!

1: Kapitányi Gyuláné, Riá-nak kívánunk teljes és gyors gyógyulást a hosszu betegség után.
Végtelen köszönet Gyulának, a soproni emlékmű faragáshoz adott fáért. Veletek vagyunk a nehéz napokban.

2: Professor Adamovich Lászlónak kívánjuk, hogy a "Ketyegő" billentyűi jól dolgozzanak még hosszú éveken át.
Köszönet a Sopronban elmondott beszédért (amit Pászner László olvasott fel az ünnepélyen)
A Witt Lajos esten mondott jóhangulatú, humoros köszöntőért és mind azért, amit a múltban tettél és a jövőben is tenni fogsz közös-ségünkért. Az Isten éltessen soká! Jó Szerencsét!
Szerkesztő Bizottság

3: Szász Pistának és Julikának az immár szokásossá vált Piknik-ért, és önzetlen odaadó segitségükért.

4: Takács Jóska és Ági-nak az október 6-án rendezett estéért a Magyar Katolikus Templom termében, és minden jóságotokért amit közzöségünkért tesztek.

5: Endrődi Piroskának: Köszönet a KAPOCS-nak küldött kiváló cikkekért és az október 6-án rendezett vacsora és egyébb segitségért: örülünk, hogy Sopron után újra találkoztunk Veled és a "Bandá-hoz" kapcsolódtál, itt a távolban is.

6: Ambach Mihály és Családjának. Köszönet a soproni ünnepélyen felvett VIDEO-ért.

7: Viszlai Jánosnak és Évának: a soproni ünnepen felvett Magnó és Video-ért.

8: Köszönet mindazoknak, akik nevük itt kimaradt, de önzetlen segítséget nyujtottak a múltban és fognak adni a jövőben is.
Ez a : Selmec - Sopron - Vancouver-i szellem!
Vezetőség, és Szerkesztő Bizottság

HIREINK

1: Gratulálunk Baranyay József (Jr.) és Ciddy Green-nek az ujabb család-tagért

József James	1987, Februar 28
Jaren William	1989, Szeptember 07

2: Az elmúlt nyáron volt egy soproni diák látogatónk aki résztvett az október 6-án rendezett esten is, és segitett a faragvány itteni leleplezésében is. Neve: Gulyás Gyula "Balek"

3: Gyöngyösi Sándor erdőmérnök vágányt váltott. (Na nem vasutas lett. Ő jól tudja a matematikát, ha pénzről van szó). "Realestate" ház adás-vétellel foglalkozik. Gondolj Ő-rá ha házad eladod, vagy venni akarsz. Telefon: 687-3761

4: Soha nincs elég segitség, ha szükség van arra! Kérünk mindenkit, hogy minnél nagyobb számmal vegyenek részt közösségi munkánkban,
Vezetőség-Szerkesztő Bizottság

5: Az összegyűjtött Videok-ból egy újabb összeállítást fogunk készíteni "Sopron-i Ünnepek 1990-ben" cimmel. A bejött összeget a Kapocs kiadására forditjuk.
Rendeléseket felveszünk a következő telefonszámokon:
732-8537 esti órákban
645-5039 nappali órákban (pager)
alias "Palko"

6: Január-Februárban? Újabb családi estet fogunk tartani vacsorával. Soron lesz az 1992-es "Soproni bál" és egyébb dolgok megbeszélése is. Időpontot telefonon tudatjuk Veletek.

LUSTASÁG VAGY HANYAGSÁG?

"Száraz ágon hallgató ajakkal
Meddig ültök még csüggedt madarak?"

Igy szólt a költő a néphez, és ma én is így szólok Hozzátok. Hiszen, ha azt nézem, hogy honnan jöttünk és mi lesz velünk, felteszem a kérdést, hogy "Qvo Vadis" te soproni csoport.

Mi beszélünk Selmec-Sopron hagyományainkról, de a valóságban mit teszünk?

Van közöttünk egy-két "MARHA" aki dolgozik, s a többi meg várja, hogy kikaparjak nekik a gesztenyét a parázsból! De ha már ez nem megy, akkor kritizálnak, s leginkább azok - akik az ujjukat sem emelik egységünk erdekében.

Vizsgáljuk meg, hogy hová megy mind ez vissza. Az 1948-ból kezdődő időkre, amikor az Ifjúsági Kört betiltották, s vele együtt a hagyományok gyakorlását is. A "Firmák" féltek átadni a hagyományokat a "Baleknak", és mikor a Balekból Firma lett, természetesen Ő sem tudván átadni, az őt követő Balekoknak.

De mi történt itt Velünk 56 után. Egy idegen helyen, a nyelvtanulás küzdelmeivel, a családi problémák gondjaival, nagyon is szétszóródtunk.
Akár egy juhnyáj, akit elhagytak a pásztorok, s az az egy két "Eb" is belefáradt a terelésbe. De ezzel sem lehet magyarázkodni és a kifogások sorai - nem elfogadhatók ma már!

Ideje lenne, hogy felkössük azt a bizonyos fehérneműt (amit úgy hívnak hogy gatya). Ne felejtsük el, hogy csak az a család marad együtt, ahol él az egymás iránti gondoskodás - szeretet - és megértés! S ha ezt mi nem követjük - elveszünk a nagyvilágban, és a jövőkor, még hallani sem fog rólunk.

Kérem, gondoljátok át a fentieket, és még mielőtt nem késő, találjuk meg helyünket társadalmunkban, melyet úgy neveznek - Selmec unokái - Sopron - Vancouver és a Nagy Világ fiai!

Palkovics János
"alias Palko"

59/a

Orlóci L.

<u>Kiállításról</u>

öv Korniczáné

öv Uredirectyné

Antalovics G.

Magyar L.

Szalay I.

Őrké J.

Mészáros G.

Riedly E.

Vass F. 59.0?

Tudor ép ifj

Tartas A

Ifjú G.

Lázi L.

Kiss J. Prof.

Héjjas J & Kati

5A

TELEX from S. H.

UWO TEL LDN

CNCP PMS
TYM817 90 JUN 13 1130 EST
TY405 TTY435

OTD964 VIA TELEGLOBE ZHA728
CATO CO HUBU 064
BUDAPEST 64/57 13 1638

ORLÓCI LÁSZLÓ
DEPARTMENT OF PLANT SCIENCES UNIV
WESTERN ONTARIO
LONDON/ONT(N6A5B7)

OROMMEL ERTESITELEK HOGY A MAGYAR TUDOMANYOS AKADEMIA 1990 EVI 150-IK KOZGYULESE AKADEMIANK KULSO TAGJAVA VALASZTOTT MEGVALASZTASODHOZ OSZINTEN GRATULALOK TUDOMANYOS MUNKASSAGODHOZ TOVABBI SIKEREKET ES JO EGESZSEGET KIVANOK EGYUTTAL MEGKERLEK HOGY AZ AKADEMIAI ALMANACH OSSZEALLITASAHOZ FENYKEPET KULDENI SZIVESKEDJEL (MTA NEMZETKOZI KAPCSOLATOK FOOSZTALYA 1051 BUDAPEST NADOR U.7.)
KOSÁRY DOMOKOS ELNOK

NNNN*
UWO TEL LDN

CNCP PMS

Gratulálunk Orlóci Lászlónak.

59

Scientist honored

Dr. László Orlóci, Department of Plant Sciences, has been elected to the Magyar Tudományos Akadémia (Hungarian Academy of Sciences) for his internationally-recognized work on the conceptual tools of population and community biology.

The academy is Hungary's foremost forum for scientific discourse and membership is the nation's top scientific rank. The academy initiates science policy, serves as a major granting agency, and operates a network of scientific establishments.

In addition to the traditional functions, Orlóci sees the academy playing a leadership role in the national renewal after the collapse of communist rule in Hungary. He said that the academy must play a leadership role in re-establishing and protecting the freedom of scientific inquiry, redefining the relationship of political power and the scientific community, decentralizing science, and re-introducing academic autonomy.

Orlóci is a member of several learned societies and is editor of technical journals and co-director of the International School for Vegetation Science, "a school without walls." He chairs a UNIDO/ICE working group and is principal investigator in several international and national projects. He also holds visiting professorships at New Mexico State University in Las Cruces and the University of Hawaii at Manoa. He has lectured at universities and research establishments in Europe, North and South America, and Africa.

A native of Hungary, Orlóci has been a Canadian resident since 1957. He joined the UWO faculty in 1965 and was appointed to full professorship in 1972.

CIME-VESZETTEK LISTAJA

Az alabbiakban felsorolt tarsaink cime ezidoszerint ismeretlen nekunk. Ha valaki cimet az alabbiakbol tudod, tudasd velunk, hogy ismet fel vehessuk veluk a kapcsolatot.

Safranyik Laszlo
Czeiner Zsolt (Bern) ✓
Komondy Gyula (Mt. Vernon, NY)
Selmeczy György (Vancouver) ✓
Bandi Péter (Sechelt)
Hejja Anna (Vancouver)
Jutasi Béla (Montreal)
Veres Gábor (Vancouver)
Jancsik Károly (Nanaimo)
Vadai János (Bothell)

Orlóczy László (London)
Futó László (Zurich)
Fülöpp Zoltán (Vancouver)
Licskó Zoltán (Edmonton)
Pénzes Laszlo (Victoria) ?
Platthy Béla (Ottawa)
Henzel János (Braunschweig)
Kovács Istaván (N. Vancouver)
Simon Jozsef (Edmonton)
Vitézi, L

41.

41. o.

Az ünnepre készült, sörösüveg címkék.

„Sopron-i Emlékek"

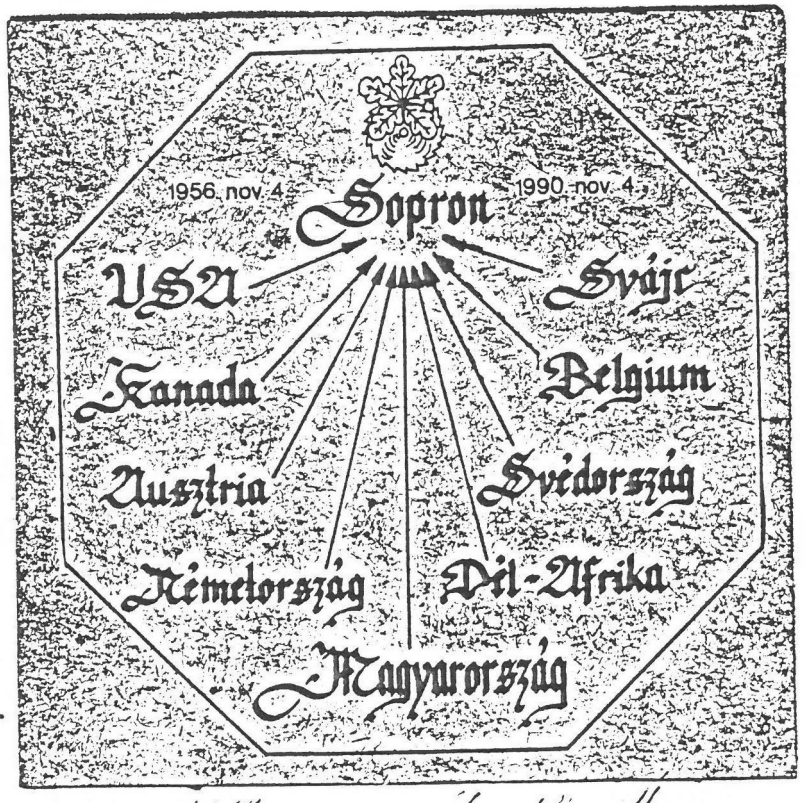

Pohár alátétt az ünnepélyre készült

KISALFÖLD

Az exodus napja

Az eltávozott nemzedék visszatért

Emlékezni és ünnepelni érkeztek tegnap Sopronba azok az egykori főiskolai hallgatók és oktatók, akik 1956. november negyediket követően Európa nyugati felébe és Kanadába menekültek, félve a megtorlástól. A hívó szóra sokan eljöttek, mert emlékezetükből sohasem törölték ki az alma máter szellemét.

Az egyetem központi épületében tíz óra után néhány perccel hangzott fel a Himnusz. *Dr. Winkler András* rektor ünnepi beszédében felidézve az 1956-os forradalom néhány helyi eseményet, kiemelte, hogy a SOTEX kultúrházban megtartott ifjúsági nagygyűlésen az elfogadott 17 pont egyike – a második – így hangzott: „Elítélünk mindenféle diktatúrát és félelemmentes életet követelünk". – A hallgatók – mondta – fáradságot nem kímélve a legtegyelmezettebben, úgyszólván végkimerülésig dolgoztak, közreműködtek a rendfenntartásban, a gyógyszerek, az élelmiszerek elosztásában és szállításában.

– A szovjet harckocsik november 4-én, délután négy óra körül érkeztek meg a városba. Körülmentek a Lövér-körúton, majd a posta és a rendőrség épületei előtt helyezkedtek állásba. Ekkor igen mély lett a csend.

– November 4-e az alma mater történetében az exodus napja, amikor elmenekültetek, elítélven mindenféle diktatúrát és félelemmentes életet keresve. A gyűlöletet, a megvetést szították ellenetek, sokan örömmel ültek be megüresedett helyeitekbe. De érezhettétek: az ősi alma máter soha el nem bocsátott. Figyelemmel kísértük a kanadai diviziót, amely kivetett ellenségből lassan barátunkká, támogatóinkká vált. Nem történhetett ez másképp, hiszen új generációk nőttek fel, akik elítéltek mindenféle diktatúrát és félelemmentes életet kerestek.

A kanadai Brit-Columbia Egyetemen itt tanult és oktatott a soproniak egy csoportja) szerzett diplomát, a világ minden tájain elismerték, csak Sopronban nem. Winkler András ismertette az Egyetemi Tanács határozatát, amely a Kanadában (Vancouverben) a magyar tagozaton szerzett erdőmérnöki oklevelet a Sopronban kibocsátott oklevelekkel egyenértékűnek tekinti.

A kanadaiak csoportja fából készült emléktáblát adományozott az egyetemnek, melyet a Nutka indián törzshöz tartozó művész *Toe Campbell* faragott ki, emlékeztetve az elnyomásra, a szellem erejére, és az eltávozott nemzedék visszatérésére.

Az emléktábla leleplezését követően a meghívott vendégek – közöttük *Hirschler Rezső* polgármester – a matematikai előadóban idézték fel az emigrációban töltött keserves esztendőket. A kanadaiak *Adamovich László* professzor gondolatait elevenítették fel. Ő sajnos, betegsége miatt nem lehetett jelen. Az Európában maradottak nevében *Kam Ferenc* professzor megemlékezése hangzott el. *Magyar János* professzor, akire 1956 novemberében a szintén nyugatra távozott *Roller Kálmán* igazgató helyett maradt az egyetemi élet és az oktatás megszervezése, az itthoniak nevében kért szót, kiegészítve professzortársai dokumentumértékű visszaemlékezéseit.

A Selmecf Társaság üdvözletét követően az erdész himnusszal zárult a délelőtti ünnepség. Délután megkoszorúzták a már elhunyt professzorok és munkatársak sírjait. A napot szakestély zárta.

H. F.

Még várni kell

Csalódtunk

***Benkő Géza** főiskolás, 1956. november 5-én, az utolsók között hagyta el Sopront. Mint annyi társa, ő is Kanadában talált új otthonra, de mindig készült a visszatérésre. A Columbia – Brit Egyetem jelenlegi munkatársa örömmel vette kézbe a vasárnapi rendezvényre szóló meghívót. Igaz, a hetvenes évek elején már járt itthon, de keserű emlékekkel – segédlettel – távozott ismét. Tegnap reggel felkereste szerkesztőségünket és csalódásának adott hangot, mert – mint mondotta – még mindig a kollaboránsok és a reformkommunisták vannak hatalmon, az egyetemen is. Szeretett volna felszólalni, méltatva Roller Kálmán, az 1956-ban velük együtt nyugatra távozott igazgató érdemeit, de erre nem kapott lehetőséget, viszont Magyar János professzor kifejthette gondolatait. A kanadai volt hallgatók és oktatók – körülük néhányan sajnos már korábban lepaktáltak a rendszerrel és az egyetem vezetésével, cserébe díszdoktori címet kapva – csak egy töredéke tett – különböző okok miatt – eleget a meghívásnak. Benkő úr méltatlannak érezte, hogy Roller Kálmán, akinek érdeme, hogy Kanadában befejezhették tanulmányaikat – háttérbe szorult.*

A szakestélyen szót kapott, de megvonták tőle, így nem mondhatta el, hogy ők mit tettek – politikai értelemben – a volt rezsim ellen. Sajnálja, hogy az egyetemi tanács kezdeményezése, minden jó szándék ellenére, számára (számukra) csalódást okozott. Az igazi visszatérésükre még várni kell...

H. F.

(A demokrácia szellemében szívesen adunk helyt az érintett másik fél véleményének is. A szerk.)

Újra itthon

A vasárnap délelőtti emlékünnepség keretében emléktáblát adományoztak alma materüknek az egykori Erdészeti Főiskoláról 1956-ban távozott hallgatók. A Joe Campbell indián famaragóművész – törzsi neve Katxalacha – által készített tábla motívumai sajátos szimbolikával mesélik el a történteket: a bal alsó sarokban medve (ellenség) szorítja halálra a fejjel lefelé fordított embert (utalás 1956 nov 4-ére, a szovjet tankok bevonulásának időpontjára), felettük sas úl (a szabadság és egyben az új haza szimbóluma). A kép jobb oldalán ülő kinyújtott kezű szabad ember (az elhagyott, fiait megtagadó alma mater felé nyújtott békejobb) felett hódkoponya látható (a szorgalom és az átadásra váró tudás jelképe), míg a két lazac az idő és a természet örök körforgását, a napkorong a Nagy Szellemet, Istent jelképezi.

196 erdőmérnök hallgató valamint 28 oktató és egyetemi dolgozó hagyta el Magyarországot 1956. október 4-én, a szovjet harckocsik megérkezését követően. Hogy az exodusból mégsem lett emberéleket elveszejtő katasztrófa, azt az akkori hallgatók oktatóikon kívül a British-Columbia Egyetemnek köszönhették, ez volt az az intézmény, amely szinte az első szóra befogadta a magyar diaszpórát. Az eltávozottakból 141-en végeztek itt az elkövetkezendő öt évben mint az egyetem Magyar Divíziójának hallgatói.

Kezdetben magyarul folyt az oktatás, majd a későbbi évfolyamok már angolul előadásokat is hallgattak és angol nyelven államvizsgáztak. A végzettek 33 százaléka szerzett tudományos fokozatot (csak összehasonlításképpen, ez a világ legjobb egyetemein is mindössze 4-5 százalék). Olyan világhírű professzorok kerültek ki innen, mint Sziklai Oszkár, az erdészeti növénynemesítés világszerte elismert professzora, az Európa szerte előadásokat tartó, Göttingenben élő Kató Ferenc professzor és Rybach László, a Magyar Tudományos Akadémia külső tagja, valamint a Dél-Afrikában letelepedett Baniska Mihály.

A Vancouverben végzettek számára a nyolcvanas évek elején nyílt először alkalom a hazalátogatásra - közülük az akkori rendszer félrepillantásait kihasználva vendégprofesszorként néhányan tartottak is fakultatív kurzusokat az Erdészeti és Faipari Egyetemen -, de hivatalosan csak most, 1990-ben ismerte el világszerte elfogadott diplomájukat az alma mater.

sza

KISALFÖLD XLV. évfolyam, 253. szám

62 1990 October 25

Mint Csipkerózsika a csók után

Az egyetem visszatér az életbe

Az iskolák, egyetemek soha nem voltak valami gazdagok. Így hát érthető, hogy számos, falaik között született ötlet csupán tanulmányban testet öltve, a fiókig jutott el. Az alvó vagy inkább kihasználatlan szellemnek a Csipkerózsika-csókot – legalábbis a Soproni Erdészeti és Faipari Egyetem esetén – a különböző pályázatok jelentik most.

Egy világbanki támogatással, központi pénzekkel meghirdetett pályázat eredménye néhány héten belül nyilvánosságra kerül. Ez a pályázat regionális műszerközpontok létesítésére irányul kutatási-oktatási-fejlesztési céllal. A pályázatra gondosan előkészített anyagot küldtek a soproniak, kérésük és ajánlatuk egy regionális, a térségre jellemző, erdőgazdasági-faipari és környezetvédelmi, textilipari és egészségügyi műszerközpont létesítése. A pályázati kiírás elképzelései szerint nem az egyetem lenne a műszerközpont tulajdonosa, hanem csak szervezője, irányítója, amolyen menedzsere. Nem is minden műszer lenne az egyeteménél, hiszen a kórházi vizsgálati műszerek ott helyben, a textilipari, földtani mérésekhez szükséges eszközök pedig a megfelelő intézményeknél. A térségből viszont mindenki térítés ellenében igénybe vehetné a műszereket a kezelőszemélyzettel együtt. A nyáron meghirdetett pályázat az egyetem műszaki fejlesztéssel kapcsolatos ötleteinek csupán az első lépcsője. Ha elnyerik a világbanki támogatású regionálisműszerközpont létesítésének lehetőségét, erre alapítva egy úgynevezett akkreditált vizsgáló központot is létre kívánnak hozni. Itt a vizsgálatokat világszabvány szerint végeznék természetesen megfelelő szintű és színvonalú előírások, műszerek alkalmazása mellett. Ez a világbanki finanszírozású pályázat elnyerésétől függ. Az egyetem ennél az „akkreditált vizsgálóközpontnál" gesztorként vinné a műszerközpontot a társaságba. A vizsgálatok lehetnek anyagra, termékre vonatkozóak. Szép elképzelni, hogy például az öntöde által Sopronban elvégzett vizsgálatot az egész világon elfogadnák. A környék iparának mindenképpen előnyére szolgálna, akár nemzetközi szabvány szerinti, akár saját elképzelések alapján kivitelezett vizsgálatok elvégzésének a helyi lehetősége.

Az ötletek tovább szárnyalnak. Foglalkozik az egyetem az úgynevezett technológiai centrum ötletével is, amely szintén a térség fejlesztését, felzárkózását szolgálná. Soproni vállalatok, kutatóintézetek, a város maga és itt érdekelt magyar – és talán külföldi – vállalatok szellemi és anyagi összefogásával egy laboratóriumokból, műszeres vizsgálószobákból, műhelyekből, ipari csarnokokból álló olyan térségi regionális központot létrehozni, ahol egy-egy ötlet kísérleti megvalósítása, nullszériás gyártások mellett még jogi, iparjogvédelmi, adózási, finanszírozási szaktanácsokat is kaphatnának a megrendelők. A már meghirdetett ötletet jónak tartva környékbeli üzemek és bankok is jelentkeztek már ennek a technológiai centrumnak közös létrehozására, működtetésére, amely nyereségérdekelt vállalkozás lenne. Még az „új" Sopron gyakorlati támogatására is számítanak: például közüzemekre csatlakoztatás, terület rendelkezésre bocsátása, természetesen részesedés fejében.

És ha nincs műszerközpont? Hiszen majd minden ötletet erre építenek. Több helyre is pályáznak, az ötletek készek, az anyagok kidolgozva. Valamelyik pályázat csak bejön... – mondják a város, a térség vérkeringésébe bekapcsolódásra vágyó egyetemen.

Tóth

1990 Okt. 25 KISAL

Szellemidézés az egyetemen

Eltávozottak találkozója

Jól ismert a sopronlak körében, hogy 1956. november 4-én délután az erdőmérnöki főiskola hallgatóinak és oktatóinak jó része elhagyta az egyetemet, a várost, az országot. Akkor az erdőmérnöki, a budapestről kihelyezett bányamérnöki és földmérő kar megalakította a Soproni Műszaki Egyetemet, de ezt hivatalosan soha meg nem erősítették. E történelmi emlékekhez visszanyúlva szervezi két éve folyamatosan az egyetem mai közössége a régiek visszatérését, az 50-es években, majd 56-ban politikai okokból kizárt oktatók, hallgatók jelképes visszafogadását, rehabilitálását. E szervezőmunka kiemelkedő állomása lesz november 4-én az eltávozottak találkozója. Az '56 november negyedikén együtt az egyetemet, várost elhagyó hallgatók, oktatók nagy csoportja Kanadában, Vancouverben az ottani egyetemen külön magyar erdészeti fakultást alapított. Közülük sokan azóta a soproni egyetem díszdoktorai, meghívott, előadóként látogattak már vissza. A november 4-re tervezett találkozóra – '56 szellemét felidézni – elsősorban a külföldön, 19 országban élő volt oktatókat, diákokat várják. A rendezvényen felavatják a kanadai magyarok emléktábláját a soproni egyetem aulájában, ünnepi beszédben *dr. Winkler András* rektor egyenértékűvé nyilvánítja a Vancouveri diplomát a sopronival, a soproni Selmeci Társaság fiatal képviselői üdvözlik elődeiket, majd a hagyományok betartásával közös szakestélyt tartanak.

SOPRONI KIADÁS

1990. november 5., hétfő Kis Alföld

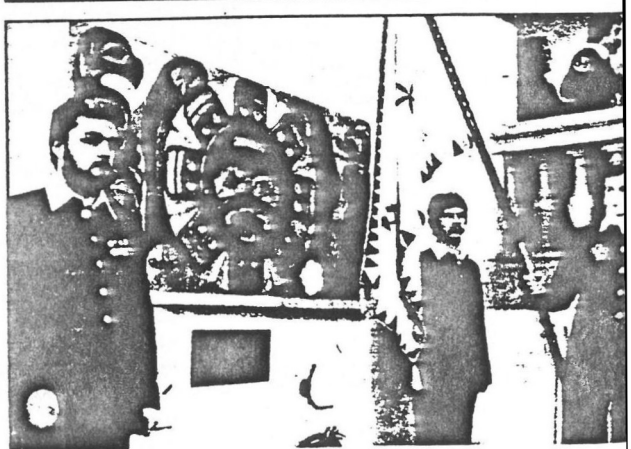

Az egyetem aulájában emléktáblát avattak.

SOPRONI KIADÁS

990. november 2., péntek

Emléktábla a kanadai magyaroknak

Oktatók és hallgatók rehabilitációja

Az Erdészeti és Faipari gyetem vasárnap délelőtt a órakor kezdődő emlékünpségén rehabilitálja azot az ötvenes években és 956-ban eltávozott oktatót és hallgatókat, akiket litikai okok miatt emigrálk. Az ünnepségre sokan sszatérnek közülük, annál inkább, mert az egyetem smerve külföldön végzett dományos munkásságukat számos díszdoktori címet adományozott számukra. A rendezvényen avatják fel a kanadai magyarok emléktábláját, majd *Adamovich László* és *Kató Ferenc* professzorok idézik fel emlékeiket. Délután három órakor koszorúzzák meg az elhunyt oktatók sírját, hat órakor pedig szakestélyt rendeznek az ifjúsági házban.

Visszafogadták az '56-os erdészeket

Az 1956-os forradalomban az akkor még Soproni Erdészeti Főiskola hallgatói és tanárai magatartásukkal váltották ki a lakosság elismerését, segítettek a rendfenntartásban, s a békés átmenetért fáradoztak. Amikor november 4-én vasárnap a szovjet csapatok közeledtéről értesültek, elhatározták, hogy csoportosan, szervezetten külföldre távoznak. A főiskola valósággal kiürült. Több mint négyszázan hagyták el az alma mater ősi falait. Az utóbbi időben egyre többen látogattak haza közülük.

A kétnapos ünnepség elején *dr. Winkler András* valamennyiüket jelképesen újból visszafogadta.

– Távozásuk akkor nagy vérveszteség volt – mondja a rektor. – Sokáig hazaáruló disszidenseknek számítottak a kiváló tanulók és oktatók. Valamennyien tulajdonképpen karriert csináltak. Ami a legérdekesebb, szervezettségüket, egymás támogatását idegenben is megtartották.

– *Hová mentek a legtöbben?*

– Kétszázötvenen – hallgatók és oktatók – Kanadába mentek. A Vancouveri Erdészeti Egyetemen tanultak, illetve oktattak. A kanadai kormány nagyvonalúan gondoskodott róluk. Az első évben magyarul oktattak a frissen szervezett magyar fakultáson minden tantárgyat.

– A távozott tanári kar nagyobb része fiatal oktató volt. Sokan közülük még mindig Vancouverben élnek, s tanítanak. A kanadaiaktól kaptunk egy nagyméretű faragványt, amit a főépületünk aulájában helyeztünk el, s ugyancsak vasárnap lepleztünk le.

– *Csak Kanadából jöttek vendégek?*

– Érkeztek az Egyesült Államokból, több nyugat-európai országból is. Este baráti találkozón meséltek életükről, sikereikről, kutatásaikról. Valamennyien idegenben is megmaradtak magyarnak, régi iskolájukat, Sopront szerető polgároknak. Nemzetközi kapcsolataink fejlesztésében eddig is segítettek, s a jövőben is gazdagítják azt.

A messze földről érkezett vendégek a mai napot még Sopronban és környékén töltik. Sétálnak az erdőkben, ahol egykor a gyakorlati munkájukat végezték, majd ellátogatnak Nagycenkre, Fertődre. Szép, megható ez a két nap: zászló- és virágdíszben.

Cseresznyák István

Sziklai professzor cáfol

A november 6-i Kisalföldben Csalódtunk címmel adtuk közre *Benkő Géza*, Kanadában élő, volt soproni főiskolás gondolatait a soproni egyetem november 4-ei ünnepségéről.

***Sziklai Oszkár* 1956-ban *Roller Kálmán* asasziztense volt. Ő is tengerentúlra került. A Columbia Egyetem nyugdíjas professzora értetlenségének adott hangot, mert mint hangsúlyozta, itt már más helyzet van, és aki ezt nem látja, az nem ismeri fel a valódi változásokat.**

Roller Kálmánt az egyetemi tanács meghívta a rendezvényre, de nem élt a lehetőséggel. Joga volt így dönteni, de ezt nem lehet úgy értelmezni – különösen *Adamovich László* professzor üzenetének felolvasása után –, hogy nem szóltak érdemeiről. Roller Kálmán kommunista volt, aki a forradalom napjaiban a diákjai mellé állt és mindent megtett, hogy tanulmányaikat befejezhessék, illetve munkájukat folytathassák.

Száznegyvenegyen szereztek oklevelet és 33 százalékuk tudományos fokozatot is elért. Azok a professzorok, akik az elmúlt években kapcsolatba kerültek az egyetemmel, a világ minden táján megbecsült tudósok és lehetőségük szerint segítették az egyetem munkáját.

Az exodus napjának méltó megünneplése volt a 34 évvel későbbi megemlékezés. Benkő úr talán nem értette *Winkler András* rektor felemelő gondolatait. Nem a szónok tehet róla. Magyarország egy év alatt hatalmas lépéseket tett és az egyetem demokratikusan választott vezetősége megtette, amit elődeik nem tettek meg.

Akik nem jöttek el, azok sem politikai okok miatt maradtak távol. Sokan levélben köszönték meg az egyetem gesztusát, munkájuk vagy megrendült egészségük miatt nem vállalkozhattak az útra, de lélekben ők is visszatértek...

H. F.
Sopron

64.

Igenis, csalódtunk

Harmincnégy évi számüzetés után hazajöttem, hogy élvezhessem Budapesten a szabad október 23-ika friss levegőjét a Sportcsarnokban tartott nagygyülésen, mint meghivott résztvevő. A parlament előtti nagy felvonuláson a fáklyák fénye alatt felvonuló tömeg ujjongó lelkesedése felélesztette bennem az 1956 novemberében kialakult lelkesedésemet. A látottak új reményt adtak nemzetünk nagyrahivatottságának beteljesülésére.

Kanadába Sopronon keresztül tértem vissza. Itt kezembe került a Kisalföld november 5-én és a Soproni Hírlap november 9-én kelt kiadása, amelyben szó volt a soproni egyetem november 4-i megemlékezéséről, a külföldre menekült erdőmérnökök rehabilitációjáról.

Lehangoló volt számomra olvasni azt a lekicsinylő értékelést arról a történelmi eseményről, amiről a nyugati sajtó – 1956-57-ben és a még azt követően is – olyan elismerően nyilatkozott. Az erdészeti fakultás részlegének, diákjainak és tanárainak Kanadába való kitelepülése túlhaladta sok más forradalmi esemény kereteit. Magas rangú politikusok, szakemberek és barátok jókivánsága áradt fakultásunk vezetősége felé.

Az említett újságok közleménye fémjelzi a kikopott társutasok által irányított véleményt a vancouveri soproni fakultás történelmi szerepéről, ami megszégyenítette a csődbe jutott kommunista oktatási rendszert.

Amikor a kanadai kormány legfelsőbb bevándorlási szervei még 1990-ben is szerepünket és eredményeinket a kanadai bevándorlások hosszú sorozatának történetében a legmagasabb értékünek minősítették, a soproni egyetem vezetősége meglepett azzal, hogy néhány kanadai erdőmérnök kiemelésével – akiknek semmi szerepük nem volt a vancouveri erdőmérnöki fakultás sikeres befejezésében – elmosta fakultásunk történelmi jelentőségét.

Egyetértek *Benkő Géza* november 6-án közölt nyilatkozatával, hogy csalódtunk alma materünk jelenlegi vezetőségében. Várjuk azt a napot, amikor alma materünk megérdemelt elismerésével hazatérhetünk szeretett Sopronunk hűséges falai közé. Üdvözlet az erdészeknek!

Roller J. Kálmán
a vancouveri magyar erdőmérnöki fakultás dékánja 1956-1961-ig

1990. november 22., csütör

1990. november 16., péntek

Tisztelet a hősöknek

Szeretném megragadni az alkalmat, hogy a november 6-i Kisalföldben megjelent Csalódtunk című cikk kapcsán kifejtsem az '56-os megítéléssel kapcsolatos véleményemet. Bátorkodom azt akkor is megtenni, ha nem a Benkő Géza által vádolt, hanem talán a harmadik oldalhoz tartozom.

Nem tisztem eldönteni, hogy a soproni egyetem vezetésében jelenleg milyen erők hatnak, de nem hiszem, hogy igen tisztelt volt diáktársam vélt vagy jogos sérelme a megítélését megalapozná. Ilyen summás véleményt én sem engednék meg magamnak, pedig húsz éve újra a városban ténykedem. Egyetlen helyben lakó vezetőségi – bár geodéta – tagja vagyok a soproni MEFESZ „56-os szervezetének, és ennek ellenére nem avattak diszdoktorrá, de még meg sem hívtak az említett emlékülésre (máshová sem).

Nyilván a meghívás elmaradása sem teljesen az ő hibájuk, hanem annak az itthoni és külföldi szélsőséges megítélésnek a következménye, ami napjainkban kialakult.

Egyértelmű, hogy minden tisztelet azoké a hősöké, akik életüket áldozták vagy a börtönöket szenvedték el a forradalomban „viselt" dolgaikért. Elismerés azoknak is, akik a forradalom továbbvitelének lehetőségét az émigrációban látták megvalósítani. A kettő között azonban van egy igen széles réteg, akik hű hittel támogatták az „56-os szabadságharcot, de itthon maradtak (vagy visszajöttek), és különböző megítéléssel, az adott lehetőségeken belül, kompromisszumok sorozatán át igyekeztek harcukat folytatni. Nem hiszem, hogy nekik a „89-es fordulatban semmi szerepük nem lett volna...

Magam is ebbe a csoportba számíthatom magamat, bár 1956-ban nem harcoltam, „csak" a MEFESZ vezetőségében, mint a város és környéke ismerője, a közellátást irányítottam. Bizonyára még sokan emlékezhetnek rá, hogy nem is rosszul, természetesen hallgatótársaim határtalan lelkesedése következtében.

Az oroszok bejövetelét én sem vártam meg, de Tárczy-Hornoch professzor csábítására St. Wolfgangból – több társammal egyetemben – visszajöttem, befejeztem az egyetemet. Bizonyára sok hibával és tévedéssel, de végigküzdöttem a 34 évet, és azt is kibírtam, hogy 1957-ben a jelen cikkben elmarasztalt egyetem vezetői mentettek meg a rendőrség karmaiból, és azt is, hogy még 1975-ben is a „viselt dolgaim" miatt akartak leváltani beosztásomból.

Mindezzel persze egyáltalán nem magamra akartam a figyelmet felhívni, csupán a magam példáján kívántam bizonyítani, hogy az „56-os szabadságharcnak nem csupán szélsőségei, hanem hatalmas bázisa is volt, van és talán időnként illene róluk is szót ejteni, illetve nem megsértődni minden szélsőségesnek, aki nem kerül a „hősök listájára".

Kedves Benkő Géza! Nem rád haragszom, mert a neved alapján nem is emlékszem személyedre. De a felfogásod – és a hozzád hasonlók megnyilatkozása – zavar, és most már nem birtam véleményemet tovább magamba fojtani.

Németh Kálmán
volt soproni egyetemista

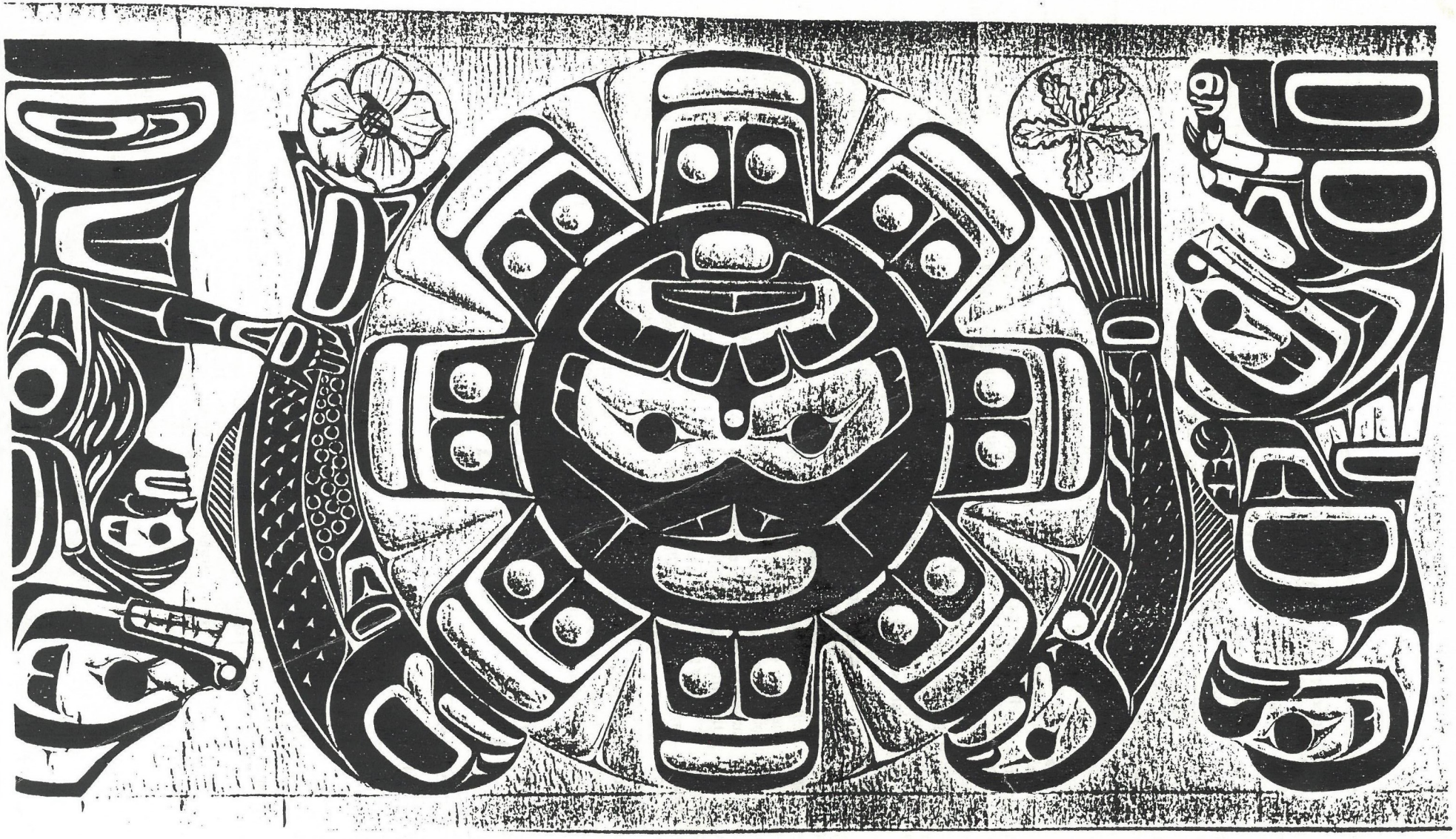

34-35 old.